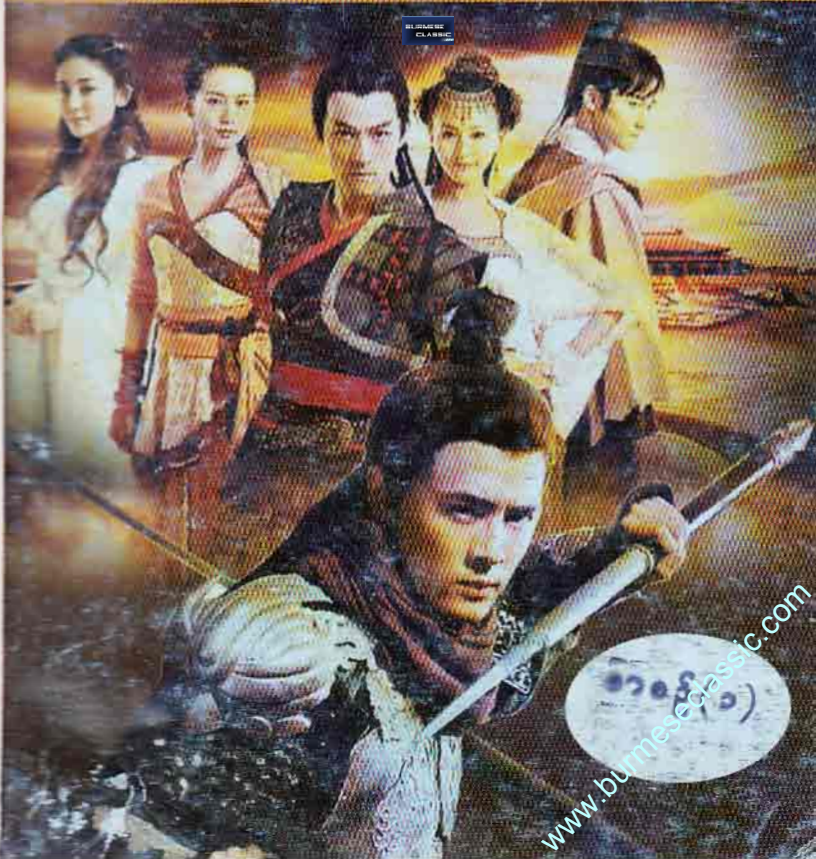

မိုးကောက်သူ

ရေပြည့်စုလေးလေး

လေးပန်

၀ ၆ ၈ ၀ ၂ ၆ ၀ ၅ ၀ ၆ ၀ ၆ ၀ ၆ ၀ ၆

www.burmeseclassic.com

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၃၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်မာရီ၊ (ပန်းဝေဝေ စာပေ)
အမှတ် (၃၆၀)၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်ပျက်စားပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (မိတ္တူ ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

နိဒါန်း

အစဉ်အဆက် လက်ဆင့်ကမ်းသယ်ဆောင်လာသောပုံ
ပြင်တစ်ပုဒ်ရှိသည်။

ငရဲပြည်မှ ငရဲသားများသည် သူတို့အကြီးအကဲ ငရဲမင်း
၏မွေးနေ့အတွက်.....

သူတို့၏သွေးစက်များ စုပေါင်းကာ ကြက်တူရွေးတစ်
ကောင်ဖန်ဆင်းပြီး လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်ကြသည်။

ငရဲသားတစ်သိန်း သွေးစက်ပေါင်းတစ်သိန်းဖြင့် ဖြစ်
ပေါ်လာသော ကြက်တူရွေးသည် ခုနစ်နှစ်တစ်ကြိမ် လူ့လောက
၌ ထွက်ပေါ်လာ၏။

၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၅

အဆိုပါ ကြက်တူရွေးသည် လောကပေါ်မှရှိရှိသမျှ လျှို့ဝှက်ချက်များကိုထုတ်ဖော်ပြောပြနိုင်သည်ဟု အဆိုရှိ၏။

ထို့ပြင် သူ့အား ဖမ်းဆီးနိုင်ပါက ဖမ်းဆီးနိုင်သူ တောင်းဆိုသောအလိုဆန္ဒသုံးခုကိုဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

ယခု အဆိုပါ ကြက်တူရွေး လူ့လောက၌ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာရန် ခုနစ်နှစ်ပြည့်မြောက်နေပြီ ဖြစ်ပေသည်။

နဂါးမင်း

ဆောင်းအကုန် နွေအကူးကာလဖြစ်သည်။
သာတောင့်သာယာသောနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။
နေရောင်ခြည်များသည် နဂါးမင်း၏ဧည့်ခန်းထဲသို့ထိုး
တိုက်နေ၏။

လူတစ်ယောက်သည် အလွန်အာဟာရပြည့်ဝသောနံ့
ထိစာများ စားသောက်နေ၏။ ထိုလူကား နဂါးမင်းဟု အမည်
တွင်သောသိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
သူ့ရှေ့တွင် ကြီးမားသောကုတင်တစ်လုံးရှိသည်။

❖ မိုးကျော်သူ

ကုတင်ပေါ်၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိပ်မောကျနေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် မါးလွှာသောအဝတ်အစားများသာ ဝတ်ထားသည်။

သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် သေးသေးသွယ်သွယ်ဖြစ်သည်။

သူမသည် ၁၃-၁၄ ခန့်သာ ရှိမည်ဟု ထင်ရသည်။

ယခု သူမသည် အင်အားချိနဲ့စွာဖြင့် ကွေးကွေးကလေးအိပ်နေသည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။

နဂါးမင်းသည် သူ၏ပုစွန်ဆံပြုတ်အား စားသောက်ပြီးဖြစ်သည်။

သူသည် ငါးစိမ်း၊ ပုစွန်စိမ်းများကို နှစ်သက်သည်။

ဤသည်မှာလည်း သူငယ်ရွယ်တုန်းက ပင်လယ်ခမြာဝမှ ရခဲ့သော အလေ့အထ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအစားအစာများသည် ခွန်အားသန်စွမ်းနိုင်သည်ဟု သူယုံကြည်သည်။

အသက် ၅၇ နှစ်ရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည်

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၇

သန်မာထွားကျိုင်းသည်မှာ ကျေနပ်ဖွယ်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

၁၈ နှစ်အတွင်း သူသည် ဒြေတိုက်သည့်အလုပ်များကို လုံးဝ ရပ်နားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်းကိုရပ်တန့်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူကသာ ရပ်နားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့လုပ်ငန်းများကို သူ၏အားထားရသောလက်အောက်ငယ်သားများက ဆက်လက်ထမ်းဆောင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ယခု သူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာက တိုက်ခိုက်လုယူရသောပစ္စည်းများဖြင့် ဤပင်လယ်ဂေဟာ အဆောက်အဦအား တည်ဆောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုဂေဟာသည် နန်းတော်တမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပေသည်။

ဂေဟာ၏ပိုင်နက်အတွင်း အစောင့်အကြပ်များ တင်းအုပ်စွာ ချထားသည်။

ပင်လယ်ဂေဟာ၏ လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူရသော လူ

❖ မိုးကျော်သူ

များသည် သူ့အပေါ် သစ္စာရှိပြီး သိုင်းပညာအလွန်တော်ကြသော လူများပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အား ရန်လိုသောလူများသည် သူ့မျက်နှာကိုပင် မမြင်တွေ့ရဘဲ အသက်ဆုံးရှုံးရလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခု အုပ်ချုပ်သူမင်းများသည် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ သူ့ထံသို့ လာရောက်ရန်မမူရဲကြပါချေ။

နေရောင်ခြည်သည် တောက်ပနေသည်။ ရာသီဥတုသည် သာယာနေ၏။

လေထဲ၌ ပန်းရနံ့များ သင်းကြိုင်နေသည်။

နဂါးမင်းသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ကုတင်ရှိရာသို့ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားသည်။

မိန်းကလေးက ရုတ်တရက် နိုးလာသည်။

သူမသည် နဂါးမင်းအား တွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကွေးသွားလေသည်။

သူမ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် ခံပြင်းခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းများ အရောင်သန်းနေသည်။

၀ ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၉

နဂါးမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ”

သူမသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ပြီး နဂါးမင်းအား စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်သည်။

နဂါးမင်း၏ ကြမ်းတမ်းပြီး ကြီးမားသောလက်ဝါးသည် သူမ၏ ချောမွတ်သောပါးပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

မိန်းကလေးက ဒေါသကြီးစွာဖြင့် . . .

“ရှင် . . . ရှင် အသေဆိုးနဲ့ သေရလိမ့်မယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

နဂါးမင်းက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါက အသေဆိုးနဲ့သေရမယ် ဟုတ်လား”

သူသည်ရယ်မောရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီမှာ ငါရှင်းရှင်းပြောမယ် . . . ဒီအခန်းထဲကို လူမပြောနဲ့ ယင်ကောင်တောင်လာဖို့ မလွယ်ကူးဘူးကွာ”

သူ့စကားဆိုးသွားသည်နှင့် သူ့နောက်မှ ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ယင်ကောင်တော့ မပြောတတ်ဘူး . . . ကျုပ်လော့ဝင်လာပြီ”

၁၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ရယ်မောသံသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။

နဂါးမင်းက ချာကနဲလှည့်လိုက်သည်နှင့် 'ဝမ်းဖုန်း'အား တွေ့မြင်လိုက်သည်။

သူသည် မိုက်ရွဲနေပြီဖြစ်သော်လည်း လှုပ်ရှားမှုက လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သေးသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

အကဲခတ်ပုံမှာ ဝက်သတ်သောလူတစ်ယောက်က ဝက်တစ်ကောင်အားသတ်ရန် အကဲခတ်သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုန်း၏ အဝတ်အစားများပေါ်၌ သွေးများချင်းချင်း နီရဲနေ၏။

သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။

နဂါးမင်းမှာ အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်သွားသည်။

သူ့လက်နှစ်ဖက်သည် အေးစိမ့်သွားလေသည်။

သို့သော် သူသည် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်ထိန်းပြီး...

"မင်း ဘယ်လိုလုပ်ဝင်လာတာလဲ"

ဟုမေးလိုက်၏။

ဝမ်းဖုန်းက...

"ခြေထောက်နှစ်ချောင်းနဲ့ ဝင်လာတာပေါ့"

၁၁ ❖ ငါ့ပြည်မှလာသောစေတမန် (၁)

နဂါးမင်းက အပြင်သို့လှမ်း၍...

"ဟေ့လူတွေ ဘယ်မှာလဲကွ"

ဝမ်းဖုန်းက...

"အော်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ... ခင်ဗျား အသံဝင်သွား

သည့်တိုင်အောင် လူတစ်ယောက်မှ ဝင်လာမှာမဟုတ်ဘူး"

နဂါးမင်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

"အပြင်ကလူတွေ အားလုံးသေကုန်ပြီလား"

ဝမ်းဖုန်းက...

"အားလုံးမသေသည့်တိုင်အောင် ပြေးတုန်ကြပြီဗျ"

နဂါးမင်း မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"မင်းတစ်ယောက်ထဲနဲ့ ဒီလောက်တောင် စွမ်းသလား"

"ကျုပ်မှာ အလွန်ထက်မြက်တဲ့ ပညာတစ်ခုရှိတယ်ဗျ"

နဂါးမင်းက...

"ဘယ်လိုပညာမျိုးလဲ"

ဝမ်းဖုန်းက အေးစက်စက်လေသံဖြင့်...

"ကျုပ်အသက်ကို အရေးမထားတဲ့ ပညာရပ်မျိုးပါ"

နဂါးမင်းက သူ့တေးကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် အခု ခင်ဗျား သေရမှာ မဆန်းပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ခင်ဗျားသေသင့်တာ ကြာပြီ”

နဂါးမင်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“မင်း ငွေလိုချင်ရင်ပြော... ငါ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ၊ ကျုပ်ပေးပါ့မယ်”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

နဂါးမင်းသည် ရွှေသို့အနည်းငယ်တိုးလိုက်ပြီး... . . .

“နေပါဦး... ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ သေရမှာကို မကြောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်

ပါ”

နဂါးမင်းသည် အနည်းငယ်စိုးထိတ်လာသည်။

ထိုလူငယ်၏ လက်တွေ့အားအောက်ခင်ရောက်လာသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လိမ်ပြောခြင်းမဟုတ်သည်ကို ယုံကြည်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက... . .

“ခင်ဗျား သေသင့်တာကြာလှပါပြီဗျာ... အခုသေတာတောင် တော်တော်လေး နောက်ကျပါသေးတယ်”

နဂါးမင်းက... . .

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၃

“ဒီမှာသူငယ်... မင်း ငွေလိုချင်ပြောပါ... ကျုပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ သူသည် နဂါးမင်းမှာ အချိန်ဆွဲနေသည်ဟု အကဲခတ်မိလေသည်။

နဂါးမင်းသည် တိုက်ခွဲအကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အလွယ်တကူ အရှုံးပေးမဲ့လူစားမို့ မဟုတ်ပေ။

နဂါးမင်းသည် ခြေထောက်ကို မသိမသာရွှေလျားနေခြင်း ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲကွ”

ဝမ်းဖုန်းက... . .

“ကျုပ်ဟာ အသက်ကို ပဓာနမထားတဲ့ လူတစ်ယောက်

ဟုတ်ပါသည်။

ထိုလူငယ်သည် အသက်ကို ပဓာနမထားသော လူတစ်

၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ယောက်ဖြစ်သည်။

အသက်ကို ပဓာနမထားသောလူမှသာလျှင် ဤကဲ့သို့ စွန့်စားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

နဂါးမင်းသည် ရုတ်တရက် အသံဟိန်းထွက်လာပြီး ဝမ်းဖုန်းထံသို့ ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။

သူ့လက်ထဲ၌ အလွန်လေးလံသော ဓားကောက်တစ်လက်ကိုင်ဆောင်ထားလေသည်။

ဤထူးဆန်းသောလက်နက်သည် တစ်ချိန်တုန်းက သူ့အသုံးပြုခဲ့သော လက်နက်ဖြစ်သည်။

ထိုလက်နက်ကြောင့် လူပေါင်းများစွာ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ယခု သူသည် ဝမ်းဖုန်းခေါင်းပေါ်သို့ မိုး၍ ခုတ်ချလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းသည်ခေါင်းငုံ့ခြင်း မပြုပါ။ ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုပါ။

သူ့လက်ထဲမှဓားဖြင့် နဂါးမင်းဝမ်းဗိုက်သို့ တအားထိုးသွင်းလိုက်သည်။

နဂါးမင်း၏ဓားသည် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသည့်အခါပင်လျှင် သူ့က မျက်တောင်ပင်မခတ်မီလိုက်ချေ။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၅

သူ့အာရုံကြောများသည် သံမဏိကြီးများ ဖြစ်နေရော့သလား။

နဂါးမင်းလဲကျသွားသောအခါ သူ့အား အံ့ဩစွာဖြင့် ကြည့်နေသေးသည်။

ယင်းလူငယ်သည် တကယ်ပင် အသက်ကိုပဓာနမထားသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို သူ ယုံကြည်လာသည်။

ယခု သူ့ဓားကောက်သည် ဝမ်းဖုန်းလက်ထဲသို့ ရောက်နှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

နဂါးမင်းက မောဟိုက်စွာဖြင့်...
“ကျုပ်မှာ ငွေတွေ အများကြီးရှိတယ်... သိမ်းထားတဲ့ နေရာကိုလဲ ကျွန်တစ်ယောက်ထဲသာ သိတယ်၊ ကျုပ်အသက်ကို ချွမ်းသာပေးရင် မင်းကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်”

သူသည် ငွေနှင့်အသက်ကိုလဲရန် မျှော်လင့်ထားသည်။ ဝမ်းဖုန်းမှာမူ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ဓားကောက်ဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

အသက်ကိုပင် ပဓာနမထားသောလူတစ်ယောက်သည် ငွေကိုလည်း မက်မောသည်မဟုတ်ပါ။

ကုတင်ပေါ်မှ မိန်းကလေးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေရာမှ အောက်သို့ခွဲခွဲဆင်းလိုက်သည်။

ကုတင်ပေါ်မှ မိန်းကလေးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေရာမှ အောက်သို့ခွဲခွဲဆင်းလိုက်သည်။

၁၆ ❖ မိုးကျော်သူ

နဂါးမင်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာအား ရွံ့မှန်းစွာ ခြေထောက်ဖြင့်
တန်ကျောက်လိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက သူမအား လှည့်မကြည့်ပါ။

သူသည် အေးတီအေးစက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အဝတ်အစားလဲလိုက်... နောက်ပြီး ငါ့နောက်
လိုက်ခဲ့”

ဟောင်းနွမ်းသောမြင်းလှည်းတစ်စီး... အိုမင်းသော
မြင်းလှည်းမောင်းသမားတစ်ယောက်။

ထိုမြင်းလှည်းနှင့်မြင်းသည် နဂါးမင်းပိုင်ပစ္စည်း မဟုတ်
ပါ။

ပင်လယ်ဂေဟာ၏ ပစ္စည်းများကို သူက အနည်းငယ်မျှ
ယူဆောင်သွားခြင်း မရှိပါ။

သူသည် လူယက်ဖို့ရန် မဟုတ်ပါ။ အများ၏အန္တ
ရာယ်ကို ချေမှုန်းလို၍ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူက နိုင်မည်မနိုင်မည်ဆိုသည်ကိုတော့ သူ
မသိပါ။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၇

သူသည် ထိုလူတိရစ္ဆာန်နှင့် အသက်ခြင်းလဲဖို့သာ ဆုံး
ဖြတ်ခဲ့သည်။

မိန်းကလေးသည် မြင်းလှည်းထဲတွင် ငိုကျွေးနေ၏။

ဝမ်းဖုန်းသည် မြင်းလှည်းကို အသာရပ်လိုက်သည်။

သူမ ငိုသံရပ်သွားတော့မှ မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်ကိုသွားချင်လို့လဲ”

မိန်းကလေးကငိုလျက် စကားမပြောပါ။

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“မင်း အိမ် ဘယ်မှာလဲ”

မိန်းကလေးက... . . .

“ကျွန်မ... ကျွန်မ အိမ်မပြန်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိန်းကလေးက... . . .

“ကျွန်မ စေ့စပ်ထားပြီးပြီ... အခုပြန်သွားရင် သူတို့က

သယ်လက်ခံတော့မှာလဲ၊ နောက်ပြီး ကျွန်မပြန်ရမှာကို ရှက်ပါ
သယ်”

သူမသည် ငိုကျွေးပြန်လေသည်။

အတန်ကြာမှ ဝမ်းဖုန်းအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျွန်မ ရှင့်နောက်လိုက်မယ်... ရှင့်ရဲ့အိမ်ဖော်ပဲဖြစ်
ဖြစ် ကျွန်မလုပ်ပါရစေ”

ဝမ်းဖုန်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်... :

“မင်းက ငါ့နောက်လိုက်ရအောင် ငါ ဘယ်သွားမယ်
ဆိုတာသိသလား”

မိန်းကလေးက... :

“ရှင် ဘယ်ကိုပဲသွားသွား ကျွန်မလိုက်မယ်”

ဝမ်းဖုန်းက... :

“ကျုပ် ဘယ်ကိုမှသွားစရာမရှိဘူးကွ”

မိန်းကလေးက... :

“ရှင်... ရှင့်မှာအိမ်မရှိဘူး ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက... :

“မရှိဘူး”

မိန်းကလေးသည် သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံတွင် ကရုဏာသက်နေသော အရိပ်

အယောင် သန်းနေ၏။

သူမသည် ဝမ်းဖုန်းမှာလည်း မိမိကဲ့သို့ သနားဖွယ်ရာ

ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက သူမအား လှည့်မကြည့်ပါ။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၉

သူသည် အိတ်ထဲမှငွေတုံးကလေးများ နှိုက်ယူလိုက်ပြီး
မြင်းလှည်းထဲသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုငွေများသည် သူမ နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ နေထိုင်နိုင်
သော ငွေသားများ ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးက... :

“ဒါ... ဒါက ဘာသဘောလဲရှင်”

ဝမ်းဖုန်းက... :

“အခုအချိန်ကစပြီး မင်းလမ်း မင်းသွား၊ ငါ့လမ်း ငါသွား
တော့မယ်ဆိုတဲ့သဘောပါ”

မိန်းကလေးက... :

“ကျွန်မ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက... :

“ဒါကတော့ မင်းသဘောပါ... သွားချင်တဲ့နေရာ
သွားပေါ့”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် မြင်းကို တစ်ဖက်သို့
လှည့်လိုက်ပြီး ထွက်သွားလေတော့သည်။

မိန်းကလေးသည်ငိုကျွေးရင်း လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ရှင်... ရှင့်အသည်းနှလုံးက အတော်ဓာပါလား”

ဝမ်းဖုန်းက လှည့်မကြည့်ပါ။

၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် ဝေးနိုင်သလောက် ဝေးအောင်ထွက်သွားသည်။

နောက်ဆုံး မိန်းကလေးငိုသံမကြားရတော့မှ မြင်းလည်း ငါ့အသံများကိုလည်း မကြားရတော့ အရှိန်ကိုနှေးချလိုက်၏။

နေရောင်ခြည်သည် တောက်ပနေသည်။

သူ၏ ဟန်မူရာကင်းမဲ့သောမျက်နှာပေါ်တွင် အရောင်များထွက်နေ၏။

မျက်ရည်များ၏အရောင်များပင်ဖြစ်သည်။

အလွန်အသည်းမာပြီး အသက်ကို ပဓာနမထားသော လူတစ်ယောက်က အဘယ်ကြောင့် မျက်ရည်ကျနေရပါသနည်း။

ညနေ. . . .

ဝမ်းဖုန်းသည် အညံ့ဆုံး စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

အညံ့ဆုံးနှင့် ဈေးအပေါ်ဆုံးအရက်ကို သောက်သည်။

အရက်အတော်များများ သောက်ပြီးတော့မှ သူသည် ထိုဆိုင်တွင်းမှ ထွက်လာလေသည်။

၂၁ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁)

အပြင်သို့ရောက်သောအခါ ညဉ့်နက်နေပေပြီ။

လမ်းမပေါ်တွင် လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မှမရှိတော့ပါ။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လရောင်နှင့် ကြယ်ရောင်များမရှိ

သဖြင့် မှောင်မဲနေ၏။

သူသည် ခြေလှမ်းယိမ်းယိုင်စွာဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

မကြာပါချေ။ သူသည် မြို့ပြင်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူသည်ဆက်၍ လျှောက်သွားရာ အမှတ်မထင် သူ့ဇာန်တစ်ပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်နောက်ဖြစ်နေသဖြင့် ဝမ်းဖုန်းသည် ထိုသူသာန်ထဲသို့ လျှောက်ဝင်သွားလေသည်။

ရုတ်တရက် အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် အုတ်ဂူများကြားမှ ထွက်ပြန်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ငှက်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ထိုငှက်၏လည်ပင်းတွင် ခြူးလေးများ ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ငှက်ကလေးထပြန်သွားသဖြင့် ခြူးသံလေးများ တချွမ်ချွမ်မြည်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုခြူးသံသည် သာမန်ခြူးသံနှင့် လုံးဝမတူချေ။

၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

အလွန်လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပြီး ကြားရသူအဖို့ စိတ်
ချောက်ချားသွားစေနိုင်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက ထိုငှက်အား ဖမ်းဆီးရန် ခုန်အုပ်လိုက်သည်။
သို့သော် မမိလိုက်ပါ။ ထိုငှက်သည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ
ဖြတ်ကျော်ယုံသန်းသွားလေသည်။

“ချွမ်... ချွမ်... ချွမ်”

ခြူးသံကလေးများသည် ဝေး၍ ဝေး၍ သွားလေတော့
သည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ထိုငှက်အား ဝေး၍ ကြည့်နေစဉ် ရုတ်တ
ရက် အုတ်ဂူကြားမှ လူရိပ်တစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်ကိုတွေ့
လိုက်ရပြန်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆံ
ပင်များဖြူဖွေးပြီး အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်
ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအဘိုးအို၏ခန္ဓာကိုယ်သည် သေးသေးသွယ်သွယ်
ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြစ်သည်။

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၂၃

လေပြင်းပြင်းတိုက်လျှင် လွင့်ပါမည့်ဟန် ဖြစ်သည်။
ဤအဘိုးအိုသည် မည်သည့်အခါမှက ရောက်ရှိနေ

သည်ကို ဝမ်းဖုန်း မသိလိုက်ပါ။

သူထွက်ပေါ်လာသောနေရာသည် ဟောင်းနွမ်းပြိုပျက်
နေသောအုတ်ဂူတစ်ခု ဖြစ်သည်။

သူသည် ခေါင်းတစ်လုံးပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေလေ
သည်။

ထိုအုတ်ဂူသည် ဟောင်းနွမ်းပြိုပျက်နေပြီဖြစ်သော်
လည်း ထိုအဘိုးအိုရပ်နေသောခေါင်းမှာ အလွန်သစ်လွင်နေ၏။

ထိုအဘိုးအိုသည် လူသေအလောင်းကနေ အသက်ရှင်
၍ တလာသည်လော။

ဝမ်းဖုန်းသည် မျက်လုံးကိုပွတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည်အရက်မူး၍ အကြည့်မှား၍လောဟု သံသယ
ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် သူ့အကြည့်မမှားပါ။

သူ့ရှေ့တွင် ထိုဆံပင်ဖြူဖွေးသောအဘိုးအိုသည် ခေါင်း
ပေါ်တွင်ရပ်နေသည်ကို တကယ်တွေ့မြင်ရသည်။

ဝမ်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

သူက အနည်းငယ်မျှ မကြောက်ပါ။

“ခင်ဗျားက သရဲလား”
အဘိုးအိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက လူပေါ့”
အဘိုးအိုက ခေါင်းခါယမ်းပြပြန်သည်။
ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာလဲ”
အဘိုးအိုက. . . .

“ကျုပ်က လူသေတစ်ယောက်ပါ”
ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားသေပြီး သရဲမဖြစ်သေးဘူး ဟုတ်လား”
အဘိုးအိုက. . . .

“ကျုပ်သေတာမှ မကြာသေးဘဲ. . . သရဲဘယ်ဖြစ်ဦး
မလဲ”
ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ခင်ဗျားသေတာမကြာသေးဘူး ဟုတ်လား. . .
ဘာကြောင့် သေတာလဲ”
အဘိုးအိုက. . . .

“လူတစ်ယောက်ကြောင့် သေရတာပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .
“အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ”
အဘိုးအိုက. . . .
“မင်းပေါ့”

အုတ်ဂူပေါ်မှ အလှေကျပေါက်နေသော အပင်များ
သည် ခြောက်သွေ့ပြီး ဝါကျင့်ကျင့်အရောင်များပင် သန်းနေ၏။
ဝမ်းဖုန်းသည် ရှေ့သို့လျှောက်သွားပြီး ထိုင်ချလိုက်လေ
သည်။
ထို့နောက် အဘိုးအိုအား မျက်လုံးပြူးကာ စိုက်ကြည့်နေ
၏။

သူသည် အတန်ကြာစိုက်ကြည့်သော်လည်း ပီပီပြင်ပြင်
တွေ့ရပါချေ။
ထိုအဘိုးအို၏မျက်နှာပေါ်တွင် နှင်းများ အထပ်ထပ်ဝေ
နေသည်ဟု ထင်ရသည်။
သေကာစလူသည် သေခြင်း၏အစွေအသက်များရှိနေ

၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သည်ဟု အဆိုရှိသည်။

အတန်ကြာမှ ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း... ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ တကယ့်လူသေတစ်ယောက်နဲ့ တူပါတယ်ဗျာ”

အဘိုးအိုက... .

“ဟုတ်နေလို့ တူတာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“ဒီနေရာမှာ တခြားလူလဲမရှိဘဲ ကျုပ်အတွက်နဲ့ခင်ဗျား သေတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

အဘိုးအိုက... .

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်အတွက်ကြောင့် ဘယ်လိုသေသွားရတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မသိတာ ခက်တယ်”

အဘိုးအိုက... .

“မင်းက ဘယ်သိမှာလဲ... ကိစ္စခပ်များများဟာ မင်း မသိပါဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက... .

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၂၇

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုပြောပြနိုင်ပါ့မလားဗျာ”

အဘိုးအိုက... .

“တချို့ကိစ္စကို မင်းသိလဲ အကျိုးမရှိတဲ့အတွက် ဒါ ကြောင့်... .”

သူသည်စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းထဲသို့ ခိုင်ချလိုက်ကာ မျက်လုံးမှိုတ်ပြီး လဲလျောင်းလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ခေါင်းပေါ်သို့သွားချောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဆက်ပြောပါဦးဗျာ”

အဘိုးအိုသည် သက်မဲ့အလောင်းပမာ မလှုပ်မယှက်လဲ သွောင်းနေ၏။

ဝမ်းဖုန်းက... .

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားပြောမပြုရင် ကျုပ် ဒီမှာပဲ ထိုင်နေမယ်”

အဘိုးအိုက မနေနိုင်တော့ပါ။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး... .

“မင်း အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“(၂၇)နှစ်ပါ”

၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

အဘိုးအိုက

“(၂၇)နှစ်သာခွဲသေးတဲ့လူတစ်ယောက်က ဒီကိစ္စကိုမသိ
သင့်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဘိုးအိုက

“မင်းသိချင်တဲ့ကိစ္စဟာ တခြားကမ္ဘာတစ်ခုရဲ့အကြောင်း
တွေပါ”

ဝမ်းဖုန်းက

“တခြားကမ္ဘာတစ်ခု ရှိနေသေးလို့လား”

အဘိုးအိုက

“ရှိတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဘယ်လိုကမ္ဘာလဲဗျ”

အဘိုးအိုသည် အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ

“သရဲပေါင်းစုံနေထိုင်သောကမ္ဘာပါ”

ဝမ်းဖုန်းသည် ရယ်ချင်လာ၏။

သို့သော် သူကမရယ်နိုင်ဘဲ ကျောများပင်ချမ်းလာလေ
သည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၂၉

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“မင်းသာ သူတို့အကြောင်းကိုသိရင် အသက်ရှည်ရှည်
နေနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူသည် ဝမ်းဖုန်း၏လက်ကိုဆွဲလိုက်သည်။

သူ၏လက်များသည် အေးစိမ့်၍နေသော်လည်း သူ၏
အသံက ထွေးထွေးနွေးနွေးရှိလှပေသည်။

“မင်း အခုမှ(၂၇)နှစ်ထဲပဲရှိသေးတယ် . . . အနည်းဆုံး
နှစ်ပေါင်း(၄၀) ထပ်နေနိုင်သေးတယ် မဟုတ်လား”

ဤတစ်ကြိမ် ဝမ်းဖုန်းက အားရပျော်ရွယ်မော့လိုက်လေ
သည်။

အဘိုးအိုက

“ဘာလဲ . . . ငါလိမ်ပြောနေတယ်လို့ မင်းထင်သလား”

ဝမ်းဖုန်းက

“ခင်ဗျားလိမ်မပြောဘူးဆိုတာ ကျုပ်ယုံကြည်ပါတယ်
. . . ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပြောတာ မှားနေလို့ပါ”

အဘိုးအိုက

“ဘယ်နေရာမှားနေလို့လဲ”

ဝမ်းဖုန်းက သူ၏အင်္ကျီကြယ်သီးကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး

သူ၏သန်မာကျယ်ပြန့်သော ရင်အုပ်ပေါ်မှ အမဲစက်က

လေးတစ်ခုအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒါ ဘာလဲဆိုတာ ကြည့်စမ်းပါ”

အဘိုးအိုက

“မဲ့”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဒါမဲ့ မဟုတ်ဘူး”

အဘိုးအိုက

“အမဲစက်ကလေး”

ဝမ်းဖုန်းက

“မဟုတ်သေးဘူး”

အဘိုးအိုက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါဟာ အမှတ်အသားတစ်ခုပါ”

အဘိုးအိုက

“ဘာအမှတ်အသားလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက

“အသက်ကိုချွေမယ့် အမှတ်အသားပါ”

သူသည် အဘိုးအိုနားမရှင်းမှန်းကိုသိ၍ နောက်ဆက်

တွဲ ပြောရှင်းလိုက်လေသည်။

“ဘယ်သူမဆို ဒီအမှတ်အသားရှိရင် သူ့ရဲ့အသက်ဟာ အချိန်မရွေးသေသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ဖော်ပြနေတာပဲ”

အဘိုးအိုက

“ဒီအမှတ်အသား ဘယ်ကရလာတာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက

“ငရဲမင်း အဆိပ်အပ်လို့ခေါ်တဲ့ လက်နက်ပုန်းကရလာတာပါ”

အဘိုးအိုက

“ငရဲမင်း အဆိပ်အပ်ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဘယ်သူမဆို ဒီငရဲမင်းအဆိပ်အပ်ထိမှန်သွားရင် နာရီဝတ်အထိ မခံဘူး”

အဘိုးအိုက

“ဒါဖြင့် မင်း ဒါထိမှန်ထားတာ နာရီဝက်မကတော့ဘူး လို့ထင်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဒါကတော့ ကျွန်ကံကောင်းလို့ပါ . . . သေကာနီးမှ သမားတော်ကြီးယဲ့နဲ့ တွေ့လို့ပါ”

အဘိုးအိုက

၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“သူက မင်းကိုကယ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူလဲမကယ်နိုင်ပါဘူး. . . ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းသေမ သွားအောင်တော့ ကုသပေးသွားပါတယ်”

အဘိုးအိုက. . . .

“ဒါဖြင့် မင်း ဘယ်လောက်ကြာကြာခံမှာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ရက်ပေါင်း(၁၀၀)”

သူသည် ထပ်မံပြုံးလိုက်သည်။

သူ၏အပြုံးသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အပြုံးဖြစ် သည်။

“ဒါကြောင့် ကျုပ် အခု(၂၇)နှစ်ပဲရှိသေးသော်လည်း ရက်ပေါင်း(၁၀၀)ကျော်အောင်တော့ မနေနိုင်တော့ပါဘူး။ အခု လဲ ရက်ပေါင်း(၃၉)ရက် ကုန်သွားပါပြီ”

ရက်ပေါင်း(၁၀၀)တွင် (၃၉)ရက် နှုတ်လိုက်လျှင် (၆၁) ရက်တည်းကျန်တော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ပို၍ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ‘ဝမ်းဖုန်း၏အသက်မှာ နောက် ထပ်(၆၁)ရက်မျှသာ အချိန်ရှိမည်ဖြစ်လေသည်။’

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် မင်က နောက်ထပ် နှစ်လလောက်ပဲခံတော့မယ် ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“(၂)လနဲ့(၁)ရက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

လူတစ်ယောက်သည် မိမိမှာ သက်တမ်း(၂)လမျှသာရှိ သည်ဟု သိရှိထားသည့်နောက် သူသည် သူ၏အသက်ကိုနှုမ္မာ နှင့် မဟုတ်တော့ပါ။

အသက်မစွန့်ဝံ့စရာ မရှိတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ကုန်ဆုံးခဲ့သော(၃၉)ရက်အတွင်း သူသည် သေသည်ဟု မလုပ်ဝံ့သောကိစ္စများ မြောက်များစွာလုပ်ခဲ့လေ သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အများတစ်ဖွဲ့မုန်းပေမယ့် သွားရောက် ခြံ ရန်မပြုရဲသောနဂါးမင်းအား သူက သွားရောက်ပြီးသုတ်သင် နှင့်လင်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ညသည် ပို၍ နက်ရှိုင်းလာသည်။

အဘိုးအိုသည် သူ့အား အတန်ကြာကြည့်ပြီးမှ

“မင်း ခုနက ငှက်တစ်ကောင်မတွေ့လိုက်ဘူးလား”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက

“ဒီငှက်ဟာ ဘာငှက်လဲဆိုတာ သိသလား”

ဝမ်းဖုန်းက

“မသိဘူး”

အဘိုးအိုက

“မင်း ဘယ်သိမလဲ . . . ဒါက ငှက်မှမဟုတ်ဘဲ”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

အဘိုးအိုက

“သူက ငှက်ရဲ့ကျေးကျွန်ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ငှက်ရဲ့ကျေးကျွန်ဆိုတာ ဘာလဲ”

အဘိုးအိုက

“ငှက်ရဲ့ကျေးကျွန်ဆိုတာ သွေးကြက်တူရွေးရဲ့ကျေးကျွန်

ပါ။ ငှက်ကျေးကျွန်ထွက်ပေါ်လာပြီးရင် သွေးကြက်တူရွေးက မကြာမီ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်”

ဝမ်းဖုန်းက နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

“သွေးကြက်တူရွေး ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက

“သွေးကြက်တူရွေးဆိုတာ ဘာလဲ”

အဘိုးအိုက

“ပုံပြင်အဆိုအရ သွေးကြက်တူရွေးဆိုတာ သရဲပေါင်း

(၁)သိန်းရဲ့သွေးနဲ့ဖုန်းဆင်းထားတဲ့ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ကို ခေါ်လိုတာပါ”

အဘိုးအို၏အသံသည် ထူးခြားလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

အတန်ကြာမှ ဝမ်းဖုန်းကမေးလိုက်ပြန်သည်။

“သွေးကြက်တူရွေးပေါ်ထွက်လာရင် ဘာလုပ်မလဲ”

အဘိုးအိုက

“သွေးကြက်တူရွေးဟာ ခုနစ်နှစ်မှတစ်ကြိမ် လူ့လောကဆင်းလာတယ်။ နောက်ပြီး သူ့မှာ လိုရာပြည့်ဝတဲ့ဆန္ဒသုံးခုရှိတာတယ်ကွဲ့”

ဝမ်းဖုန်းက

“လိုရာဆန္ဒသုံးခု ဟုတ်လား”

၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

အဘိုးအိုက... .

“ဟုတ်တယ်... သူ့ကိုသာတွေ့မြင်လိုက်ရင် ဆန္ဒသုံးခု
တောင်းခံလို့ရမယ်”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“ဘယ်လိုဆန္ဒမျိုးမဆို ပြည့်ဝနိုင်တယ် ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက... .

“ဟုတ်တယ်... ပြည့်ဝနိုင်မယ်”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“ဒါကပုံပြင်အဆို မဟုတ်လား... တကယ်လက်တွေ့
တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

အဘိုးအိုက... .

“တကယ်လက်တွေ့ဖြစ်နိုင်လို့ ပြောနေတာ”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက... .

“လွန်ခဲ့တဲ့ခုနစ်နှစ်တုန်းက လူတစ်ယောက်ဟာ သွေး
ကြက်တူရွေးကို မြင်တွေ့လိုက်တာပဲ။ သူ့ရဲ့ဆန္ဒတောင်းလိုက်တာ
လက်တွေ့ပြည့်ဝသွားတာကို တွေ့ကြုံခဲ့ရတယ်”

သူသည် ပြောရင်း ပြောရင်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာ

ဝရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၃၇

လေတော့သည်။

ဝမ်းဖုန်းက... .

“ဘယ်သူက လက်တွေ့ကြုံဖူးလို့လဲ”

အဘိုးအိုက... .

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ညီအစ်ကိုပါ”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“အခု သူ့ကော... .”

အဘိုးအိုက... .

“အခု သေသွားပါပြီ”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“သူ့တောင်းတဲ့ဆန္ဒသုံးခုဟာ အသက်ရှင်နိုင်ဖို့ဟုတ်

အဘိုးအိုက... .

“မတောင်းခဲ့ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“ဘာကြောင့် မတောင်းတာလဲ”

အဘိုးအိုက... .

“အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ့မှာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ပြဿ

နာသုံးခုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလို့ပါ”

၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် ဝမ်းဖုန်းအား စေ့စေ့ကြည့်ပြီး

“လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်တုန်းက မြို့စားကြီးရဲ့ ဘဏ္ဍာတိုက်အဖောက်ခံရတာကို မင်း ကြားဖူးသလား”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဤအမှုသည် တစ်ချိန်တုန်းက အလွန်ကျော်ကြားသော ဖောက်ထွင်းမှုဖြစ်သည်။

မြို့စားကြီးထင်းလန် ရတနာတိုက်မှာ ရှိသမျှ တျောက်မျက်ရတနာများသည် တစ်ညတည်းနှင့် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားသောအမှု ဖြစ်သည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၃၉

လျှို့ဝှက်သောဖောက်ထွင်းမှုကြီး

မြို့စားကြီးအိမ်တွင် ရတနာသိုက်အဖောက်ခံရသည့် သိဒ္ဓါနှင့်ပတ်သက်ပြီး မသင်္ကာဖွယ်ရာအချိန်ဆိုးနှင့် တာဝန်မကင်းဆိုးသူမှာ မြို့စားကြီးထင်းလန်၏ ဘဏ္ဍာထိန်းကိစ္စမင်း ဖြစ်သည်။ ဘဏ္ဍာထိန်းကိစ္စမင်းသည် မြို့စားကြီး၏ လူယုံတော်ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တာဝန်မကင်းဖြစ်မှန်း သိသည်။ အဘိုးအိုက

“ပထမတုန်းက သူ့ကိုယ်သူ သေဖို့ကြံစည်သေးတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ သူ့က သွေးကြက်တူဇွေးနဲ့ တွေ့တော့တာပဲ”

၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းဖုန်းသည် လေပူတစ်ချက်မှုတ်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ပထမဆုံးလိုအင်ဆန္ဒဟာ ရတနာ သိုက်က ပစ္စည်းတွေကိုပြန်ရယူလိုရင်း မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက. . . .

“ဟုတ်တာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူ့ဆန္ဒကော ပြည့်ဝသွားသလား”

“သူ သွေးကြက်တူရွေးကိုတွေ့စဉ်တုန်းက ညဉ့်နက် သန်းကောင်ဖြစ်နေပြီ၊ သူက ဆန္ဒတောင်းပေမယ့် စိတ်ထဲမှာမယုံ ကြည်သေးဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“နောက်ကော”

အဘိုးအိုက. . . .

“နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ရတနာတွေ အားလုံး တွေ့ရတယ်လေ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“တကယ်ပဲလား”

အဘိုးအိုက. . . .

“တကယ်ပေါ့”

၄၁ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁)

ဝမ်းဖုန်းသည် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးထသွားလေ သည်။

အတန်ကြာမှ. . . .

“ဘယ်သူကပြန်ပို့တာလဲ”

အဘိုးအိုက. . . .

“ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ထားတဲ့ အရှုတ်တစ်ယောက်

ပါ”

သူသည်စကားပြောရင်း သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် ကြောက် ဖွံ့ထိတ်လန့်သောအရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“အဲဒီလူက ဘယ်ကလဲ”

အဘိုးအိုက အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ. . . .

“သူကပြောတော့ ငရဲပြည်ကလာတယ်လို့ပြောတာပဲ”

ဝမ်းဖုန်း တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားလေသည်။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“အဲဒီလူက ပြောပြတယ်. . . သူ့လက်အောက်ငယ် သားတစ်ယောက်က သက်တမ်းကုန်ဆုံးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သွားခေါ်ခိုင်းတာ လူများပြီး ဘဏ္ဍာထိန်းကိုးမင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်း သောသားကို ဖမ်းယူသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီရတနာတွေကို

၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

လာပြန်ဖို့ရတယ်လို့ ပြောပြပါတယ်”

အဘိုးအိုသည်ပြောရင်း နဖူးပေါ်၌ ချွေးများသီးနေ၏။
သူသည် စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီလူက ရတနာတွေလာပို့ပြီးတာနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွား
တာပဲဗျ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ကိုးမင်းရဲ့သား တကယ်သေသွားသလား”

အဘိုးအိုက. . . .

“တကယ်ပေါ့. . . ဟိုလူထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာ လူ
တစ်ယောက် အလောင်းကိုလာပို့သွားတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူ ဘာဖြစ်လို့သေသွားတာလဲ”

အဘိုးအိုက. . . .

“ရေနစ်လို့သေသွားတာ”

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းလေးလေးချလိုက်သည်။

“ကိုးမင်းက ရတနာတွေပြန်ရပေမယ့် သားတစ်ယောက်
ဆုံးသွားတော့ ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ”

အဘိုးအိုက. . . .

“မြို့စားကြီးကလဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး သူ့ကိုနှစ်သိမ့်ရ

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၄၃

ဘာပေါ့”

“အင်း. . . မြို့စားကြီးကလဲ ပထမတုန်းက သူ့ကို
သတ်မကင်းဖြစ်ခဲ့တော့ နှစ်သိမ့်ရတာပေါ့”

အဘိုးအိုက. . . .

“ဒါပေမယ့် ကိုးမင်းက တည်ငြိမ်မှုရှိတယ်. . . ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုရင် သူ့မှာ ဆန္ဒတောင်းပိုင်ခွင့်နှစ်ခု ကျန်သေးတယ်မ
သတိလား”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သွေးကြက်တူရွေးနဲ့ ထပ်တွေ့တယ် ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တွေ့ပါတယ်. . . မြို့စားကြီးရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ တွေ့ပါ

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ကိုးမင်းရဲ့ ခုတီယဆန္ဒဟာ သူ့သားကို အသက်ပြန်ရှင်ဖို့
လိမ့်မယ် မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက. . . .

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူ့အလိုဆန္ဒပြည့်ဝသွားရဲ့လား”

အဘိုးအိုက... .

“ပြည့်သွားပါတယ်”

သူသည် စိတ်ထဲ၌ ထိခိုက်နေ၍လား မသိ အသံပင် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာလေသည်။

“အဲဒီညမှာပဲ လေမုန်တိုင်းကျပါတယ်... အဲဒီအချိန် မှာ ကိုးမင်းရဲ့သား အလောင်းဟာ ခေါင်းထဲမှာပဲ ချိသေးတယ် မြို့စားဂေဟာရဲ့ဧည့်ခန်းထဲမှာထားတယ်... မြို့စားကြီးနဲ့အတူ ဧည့်သည်တွေလဲရှိတာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေ၏။

အဘိုးအိုက... .

“မြို့စားကြီးကလဲ ကိုးမင်းတောင်းလာတဲ့ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ် လာမလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေတယ်လေ”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“နောက်ကော”

အဘိုးအိုက... .

“ညသန်းခေါင်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ခေါင်းထဲက ရိုက်ထု နေတဲ့အသံကိုကြားတော့တာပဲ၊ သူတို့ခေါင်းအဖုံးကို ဖွင့်လိုက် တဲ့အခါမှာ ကိုးမင်းရဲ့သားဟာ အသက်ပြန်ရှင်လာတာကို တွေ့ တော့တယ်ဗျာ”

ဝမ်းဖုန်းသည်နားစွင့်ရင်း ကျောချမ်းလာလေသည်။

အဘိုးအို၏မျက်နှာသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ် အယောင်များ ပေါ်လွင်နေသည်။

“ကိုးမင်းက သူ့သား အသက်ပြန်ရှင်လာတာတွေ့တော့ ဝမ်းသာသွားတယ်၊ သားကို ခေါင်းထဲကဆွဲထုတ်ဖို့သွားတယ်၊ မြို့စားရဲ့ မယားဝယ်တစ်ယောက်က နိမိတ်မကောင်းဘူးဆိုပြီး သူတို့အတင်းဆွဲထားတယ်၊ ကိုးမင်းက သူ့ကိုတွန်းလှဲလိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့အဲဒီမယားဝယ်က ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး ကိုးမင်းကိုသတ်ပစ်လိုက်တာပဲ”

ဝမ်းဖုန်းသည် ယင်းသို့ကြားမိလိုက်သောအခါပို၍ တုန် ထွက်သွားလေသည်။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ကိုးမင်းလဲ သေသွားရော လေမိုးများလဲ တိတ်သွား တော့တာပဲ”

ဝမ်းဖုန်းသည် သတ္တိနည်းသူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် အဘိုးအိုပြောပြသော စကားများကို ကြားရ

၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သောအခါ ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားလေသည်။

အတန်ကြာမှ . . .

“ဒါနဲ့ကိုးမင်းရဲ့သားဟာ အသက်ရှင်လာတာပေါ့”

အဘိုးအိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အသက်မရှင်တော့ပါဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဘိုးအိုက . . .

“ကိုးမင်းသေသွားတဲ့နောက် သူ့ရဲ့ဆန္ဒဟာ တစ်ခါထဲ ကုန်ဆုံးသွားတယ် မဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ဒါဖြင့် ရတနာတွေကော”

အဘိုးအိုက . . .

“ရတနာတွေလဲ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ဒါဖြင့် သွေးကြက်တူရွေးပေးတဲ့ဆန္ဒသုံးခုဟာ ကံ ကောင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကံဆိုးတာပဲ”

အဘိုးအိုက . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပေးတဲ့ဆန္ဒအတိုင်းတော့ ပြည့်ဝသွား

၄၇ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁)

“သိမဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက လက်ခံသွားသည်။

အဘိုးအိုက . . .

“ဒါတွင် ဘယ်ကမလဲ ကိုးမင်းသေသွားပြီးတဲ့နောက်

သူ့မိန်းမလဲ သေသွားတယ်၊ သူ့ကိုသတ်လိုက်တဲ့ မြို့စားကြီးရဲ့

သားငယ်ကလဲ ရွေးသွားတယ်ကွ”

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“အင်း . . . သွေးကြက်တူရွေးဟာ (၇)နှစ်မှတစ်ကြိမ်

ပြည်ဆင်းလာလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ခဏခဏသာ ဆင်းလာ

တော့ လူတွေအားလုံး ဒုက္ခရောက်ကျမှာပဲ”

အဘိုးအိုက . . .

“သွေးကြက်တူရွေးကပေးတဲ့ အလိုဆန္ဒများဟာ တန်ဖိုး

မရှိတော့ပြီ၊ လဲယူရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ဒါနဲ့ခင်ဗျားက သူ့ကိုတွေ့ချင်သေးသလား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ခင်ဗျားမှာ အလွန်ခက်ခဲတဲ့ပြဿနာနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရလို့

၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က သူ့ကိုမတွေ့ရရင် သေဖို့ပဲ
တော့တယ်”

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် နှင်းများဝေနေသည်။

အဘိုးအိုသည် ခေါင်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ လဲလျောင်း
နေပြန်သည်။

“အခု မင်း သွားနိုင်ပါပြီ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ကျုပ် မသွားဘူး”

အဘိုးအိုက... . . .

“မင်းက ဘာသိချင်သေးလို့လဲ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ခင်ဗျားရင်ဆိုင်နေရတဲ့ပြဿနာဟာ ဘာလဲဗျ”

အဘိုးအိုက... . . .

“မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

ဝရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၄၉

“ဆိုင်တယ်”

အဘိုးအိုက... . . .

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ငှက်ကျွန်က ကျွန်ကြောင့်လန့်ဖျန်ပြီး ပျံသွားတာ ကျုပ်

ဘာဝန်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အ

ခဲကို ကျုပ်ကဖြေရှင်းပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်”

သူသည် ပြုံးလိုက်ပြီး... . . .

“ကျုပ်ကလဲ သွေးကြက်တူရွေးလို ခင်ဗျားကို ဆန္ဒ(၃)ခု

ဆောင်မှပေးနိုင်မှာ”

အဘိုးအိုက မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်၏အသံကိုကြား

ရတတ်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ပထမဆုံး လိုအင်ဆန္ဒဟာ ဘာလဲဆိုတာ

ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

နှင်းမှုန်များကြားမှ လူတစ်ယောက်သည် ဖြည်းညှင်းစွာ

၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

လျှောက်လာသည်။

ထိုလူသည် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ အနက်ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

သူသည် ခါးကိုမတ်ထား၍ လျှောက်လာနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာမှာ ရေခဲတုံးပမာ အေးတိအေးစက်နိုင်လွန်းလှပေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူ့ရဲ့လိုအင်ဆန္ဒကို ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လား”

ထိုလူက. . . .

“သိတယ်. . . သူက ငါမြန်မြန်သေရင် ကောင်းမယ်လို့ ဆန္ဒတောင်းပါလိမ့်မယ်”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက ဒီဆန္ဒကို တကယ်ရှိရင် ကျပ်ကဖြည့်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်”

အဘိုးတို့က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သူ့ကို မသေစေချင်ပါဘူးဗျာ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက. . . .

“မင်းကိုလဲ မသေစေချင်ဘူး. . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် မင်းကိုစစ်ချက်တွေ မေးရအုံးမယ်”

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၅၁

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ. . . စစ်ချက်မေးရအောင် သူ့

ဘာတွေလုပ်လို့လဲ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက. . . .

“ကျုပ်နာမည်က ‘ထိဟင်း’ပါ”

ထိဟင်း. . . .

ဤနာမည်သည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိထားကြသော နာမည်ဖြစ်သည်။

နေပြည်တော်မှာ ကျော်ကြားသော အာဏာသား(၇) လူဆိုးထိန်း(၄)ယောက်အနက် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်၏။

သူသည် မတရားမှုကို မုန်းတီးသည်။ ဥပဒေကျူးလွန်သူများအား ဥပဒေ၏ပြစ်ဒဏ်ကိုခတ်သည်။

သူတာဝန်ထမ်းဆောင်နေခဲ့သော ခုနစ်နှစ်အတွင်း အမှုဆင်းများစွာ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီး ဇုစရိုက်သားကောင်များကို ထိခိုက်စေရောက်ရောက် ပြစ်ဒဏ်ခတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုနာမည်ကြားမိလိုက်သည်နှင့် ဝမ်းဖုန်း၏ဟန်ပူယာမှာ

၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ပြောင်းလဲသွားသည်။

ထိဟင်း၏အမည်ကို သူ့ကြားဖူးသည်။ ထိဟင်းကို

မြင်တွေ့ရဘူးသော်လည်း ကြည့်ညှိလေးစားမိသည်။

ထိဟင်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုသိသလား”

ဝမ်းဖုန်းက

“သိတယ်”

ထိဟင်းက

“မင်းကိုလဲ ငါသိတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဟုတ်လား”

ထိဟင်းက

“မင်းနာမည် ဝမ်းဖုန်းမဟုတ်ဘူးလား”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည် ဒီလောက်ကျော်ကြားနေမှန်း အခုမှသိရတော့တယ်”

ထိဟင်းက

“မင်းအရင် နာမည်ကပိုပြီး ကျော်ကြားပါတယ်၊ အရင်တုန်းက မင်းဟာ ဝမ်းဖုန်းမဟုတ်ဘူး”

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၅၃

ဝမ်းဖုန်းက ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်သွားသည်။

ထိဟင်း

“မင်းနာမည်အရင်းဟာ ‘ဝမ်းတုံစိမ်း’ပါ။ ဓားသမားဝမ်း

တုံစိမ်းဆိုရင် မသိသူ မရှိသလောက်ပါတဲ့”

သူသည် ဝမ်းဖုန်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ နာမည်ပြောင်းလိုက်တာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ

“နာမည်ပြောင်းတာ ဥပဒေကျူးလွန်တဲ့စကားလား”

ထိဟင်းက

“အပြစ်မကျူးလွန်ပါဘူး . . . လူသတ်ရင်တော့ ဥပဒေကိုကျူးလွန်တာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက

“ကျုပ် လူသတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိလို့လား”

ထိဟင်းက

“မသိဘူး”

သူသည် ဝမ်းဖုန်းအား စိုက်ကြည့်ပြီး

“ကျုပ်သိထားတာကတော့ နဂါးမင်းနဲ့ သူ့ရဲ့အားထားရတဲ့ကိုယ်ရံတော်များ တစ်ညထဲနဲ့ အသတ်ခံရတာကိုပဲ သိလိုက်

၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူတို့ကိုသတ်တဲ့လူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိသ

လား”

ထိဟင်းက. . . .

“ကျုပ်မသိဘူး”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး. . . .

“ဒါပေမယ့် ဒီလူကိုတော့ ကျုပ်တွေ့ချင်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူ့ကိုဖမ်းမလို့ ဟုတ်လား”

ထိဟင်းက. . . .

“မဟုတ်ဘူး. . . ဒီလူကို ကျုပ်လေးစားလို့ပါ။ သူက သတ်ထိုက်တဲ့လူကိုသတ်ပြီး ဘာပစ္စည်းမှ ယူမသွားဘူး။ မိန်းက လေးတစ်ယောက်ကိုလဲ ကယ်တင်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်”

ဝမ်းဖုန်းသည် ထိဟင်းအား စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။

ထိဟင်းကလည်း ဝမ်းဖုန်းအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာမှ ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချ. . . တစ်နေ့နေ့တော့ ခင်ဗျား သူ့ကိုတွေ့ရပါ လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်ထားပါတယ်”

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၅၅

ထိဟင်းက. . . .

“ကျုပ်လဲ သူ့ကိုစောင့်မျှော်နေပါမယ်”

အဘိုးအိုသည် ခေါင်းထဲ၌ လဲလျောင်းနေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက စကားဦးလှည့်လိုက်သည်။

“ဒီအဘိုးကြီးက ခင်ဗျားလာမယ်ဆိုတာ သိထားလို့

ထား”

ထိဟင်းက. . . .

“ဟုတ်တယ်. . . ကျုပ်က သူ့ကို နောက်ဆုံးရက်ချိန်း ပေးထားတယ်။ သူ့ပြေးလို့မလွတ်ဘူးဆိုတာလဲ သိထားတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ခင်ဗျား သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့လိုက်ရှာနေရတာလဲ”

ထိဟင်းက. . . .

“စကားတစ်ခွန်း မေးချင်လို့ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဘာစကားများလဲ”

ထိဟင်းက. . . .

၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“မြို့စားကြီးရဲ့ရတနာတွေဟာ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ ဆိုတာ မေးမလို့ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ဒီအမှုဟာ (၇)နှစ်တောင် ကြာပြီမဟုတ်လား”

ထိဟင်းက... . . .

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် အမှုပေါ်မချင်း ဘယ် လောက်ကြာကြာဆက်ပြီး လိုက်ရမှာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“သူနဲ့ဘယ်လိုများ သက်ဆိုင်လို့လဲ”

ထိဟင်းက... . . .

“သူဟာ ကိုးမင်းမိသားစုထဲက အသက်ရှင်တဲ့လူတစ် ယောက်ဖြစ်လို့ပါ”

ဝမ်းဖုန်းသည် အဘိုးအိုအား လှမ်းကြည့်လိုက်သောအ ခါ အဘိုးအိုသည် အသက်ရှူပင်ရပ်တန့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက် ရလေသည်။

၁ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၅၇

အဘိုးအို၏အလောင်းအား မြို့တော်ဝန်၏ဂေဟာသို့ပို့ ဆိုက်ရလေသည်။

အဘိုးအို အတယ်ကြောင့်သေသည်ဟု စစ်ဆေးရန်ဖြစ် သည်။

ထိဟင်းသည် ဆက်၍စုံစမ်းရမည်ဖြစ်သဖြင့် အဖက် ဖက်မှသေချာစွာ စစ်ဆေးရမည် မဟုတ်ပါလော။

ဝမ်းဖုန်းကမသွားသေးပါ။ သူသည် အဘိုးအို၏သေဆုံးရသည့် အကြောင်းများကို ညီလို၍ ဖြစ်သည်။

အဘိုးအို၏အလောင်းအား သက်ဆိုင်ရာကျွမ်းကျင်သူ များက စစ်ဆေးနေ၏။

အလောင်းထားသောအခန်းဓမ္မတွင် ကြီးမားသောသစ်

၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ပင်တစ်ပင်ရှိသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ထိုသစ်ပင်အောက်၌ထိုင်၍ ရပ်စောင့်နေ

ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိဟင်းက. . . .

“အခု. . . မင်းသွားလိုရာသွားနိုင်ပြီ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ကျုပ်မသွားနိုင်သေးဘူး”

ထိဟင်းက. . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်ရဲ့တာဝန်ရှိတယ်လို့ ယူဆလို့ပါ”

ထိဟင်းသည် သူ့အား အတန်ကြာစိုက်ကြည့်ပြီးမှ. . .

“မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ. . . မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

စားပွဲပေါ်မှ အရက်တစ်အိုးနှင့်ရေခဲနှေးကြမ်းတစ်ခရားရှိ
သည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ထိဟင်းရေခဲနှေးကြမ်းကို အရသာခံ၍

ခရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၅၉

သောက်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း အရက်သုံးခွက်ခန့် မော့ချလိုက်
လေသည်။

ထို့နောက် သူက ထိဟင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အရက်မသောက်ဘူး ဟုတ်လား”

ထိဟင်းက. . . .

“ကျုပ် အမှုလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဘယ်တော့မှအရက်မ
သောက်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“အမှုဖော်ပြီးရင်တော့ ဘယ်လောက်သောက်နိုင်သလဲ”

ထိဟင်းက. . . .

“မင်းထက်တော့ မနည်းပါဘူးဗျာ”

ဝမ်းဖုန်းက စားပွဲကိုတစ်ချက်ရိုက်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဒီအမှု ကျုပ်ကို အမြန်ဆုံးပြောပြစမ်းပါ”

ထိဟင်းက ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

“မင်းက သူတို့ပြောတဲ့ပုံပြင်ကို ယုံသလား”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဘာပုံပြင်လဲ”

ထိဟင်းက. . . .

“သွေးအစက်(၁)သိန်းနဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သွေးကြွက်တူ

၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ခွေးအကြောင်းကို”

ဝမ်းဖုန်းက

“လောကပေါ်မှာ တချို့ကိစ္စများဟာ ယုံရလဲခက် . . .

မယုံရလဲခက်တယ်ဗျ”

ထိဟင်းက

“တချို့လူတွေဟာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်တဲ့သဘောရှိတော့

ဒီပုံပြင်ကိုယုံကြည်ကြတာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက

“ခင်ဗျား မယုံဘူးဟုတ်လား”

ထိဟင်းက

“နည်းနည်းမှမယုံဘူး”

သူသည် မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

“ရာဇဝတ်ဘေးပြေးမလွတ်ဘူးဆိုတာပဲ ယုံတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက

“မြို့စားကြီးဂေဟာမှာ ရတနာတွေထူးဆန်းစွာ ပျောက်

ဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမယုံဘူးလား”

ထိဟင်းက

“ပစ္စည်းပျောက်ရင်ခိုးတဲ့လူ ရှိရမှာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၆၁

“ဒါဖြင့် ဒီရတနာတွေကို လူကခိုးသွားတယ်လို့ ခင်ဗျား
ဆင်နေကယ် ဟုတ်လား”

ထိဟင်းက

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက

“အခု မင်းတို့လူစုတွေဟာ အားလုံးသေကုန်ကြပြီဟုတ်
လား”

ထိဟင်းက

“သူတို့ခိုးပါတယ်လို့ ကျုပ်ကမစွပ်စွဲသေးပါဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

ထိဟင်းက

“တစ်နေ့နေ့တော့ သူ့ကိုဖမ်းမိမှာပါ”

ဝမ်းဖုန်းက

“ခင်ဗျားမှာသဲလွန်စ ရပြီလား”

ထိဟင်းက

“မရသေးပါဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း . . . ခင်ဗျားအရက်ကို စိတ်ပျော်လက်ပျော်

၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

သောက်ချင်ရင် ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံးမေ့ပစ်လိုက်ပါ”

ထိဟင်းက. . . .

“ကျုပ်မမေ့နိုင်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဘာကိစ္စလဲ”

ထိဟင်းက. . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ပစ္စည်းတစ်ခုဟာ ကျုပ်ကို အမြဲ တမ်းသတိပေးနေလို့ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဘာပစ္စည်းများလဲ”

ထိဟင်းသည် သူ့အင်္ကျီအိတ်ကို လက်နှိုက်လိုက်ပြီး တ ဖြည်းဖြည်း လက်ဝါးဖြန့်ပြလိုက်သည်။

သူ့လက်ဝါးပေါ်၌ အလွန်တန်ဖိုးရှိသော ကျောက်စိမ်း တစ်တုံးအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“ဒါပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ရတနာထဲပါဝင်တဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ် လား”

ထိဟင်းက. . . .

“ဟုတ်တယ်. . . ဒီကျောက်စိမ်းတုံးဟာ မြို့စားကြီးရဲ့

ဝရပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၆၃

ဦးထုပ်ပေါ်မှာဆင်ထားတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးပါ”

ထိဟင်းသည် ကျောက်စိမ်းတုံးအား လက်ဖြင့်ဆဲလိုက်

ပြီး. . . .

“ဒီကျောက်စိမ်းတုံးတောင် လူ့ပြည်မှာရှိသေးရင် ကျန် ဘွဲ့ရတနာတွေဟာလဲ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ယုံကြည်လို့ ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ခင်ဗျား ဘယ်ကရလာတာလဲဗျ”

ထိဟင်းက. . . .

“မန်းထင်ဌေးရဲ့လက်ထဲမှာ မိလာတာပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“တစ်ကိုယ်တော်စောရ မန်းထင်ဌေးဟုတ်လား”

ထိဟင်းက. . . .

“သူ့ပါပဲ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“အခု သူ့ကော”

ထိဟင်းက. . . .

“သူ့သေသွားပါပြီ”

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး. . .

၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဒီလူဟာသိုင်းပညာမခေဘူး... နောက်ပြီး ကိုယ်
ဖော့ပညာလဲ အလွန်တော်တယ်... ဘာကြောင့်သေသွားတာ
လဲ”

ထိဟင်းက... . . .

“သူ အဆိပ်မိလို့သေသွားတာပါ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“အဆိပ်မိသွားလို့ ဟုတ်လား”

ထိဟင်းက... . . .

“ဟုတ်တယ်... သူသေသွားတဲ့အခါမှာ ဒီကျောက်
စိမ်းတုံးကို တင်းကျပ်အောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသေးတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“သူက ဒီရတနာတွေကိုတွေ့ရှိလို့ အသတ်ခံရတာကော
မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ထိဟင်းက... . . .

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“သူသေကာနီးမှာ ဘာတွေပြောခဲ့သေးလဲ”

ထိဟင်းက... . . .

“စကားတစ်ခွန်းပြောခဲ့ပါတယ်”

ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၆၅

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ဘာစကားများလဲ”

ထိဟင်းက... . . .

“ကြက်တူရွေး... . . .”

ဝမ်းဖုန်းသည် အတန်ကြာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ပြီးမှ
ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်သိသလောက်ဆိုရင် ကြက်တူရွေးဟာ ထူးခြားတဲ့
တစ်တစ်မျိုးပါပဲ”

ထိဟင်းက... . . .

“အင်း... . . .”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ဟာ ဒီအမှုကို
လွန်နိုင်တယ်လို့ မယူဆနိုင်ဘူး”

ထိဟင်းက... . . .

“ဟုတ်တယ်... မန်းထင်ဝေးသေဆုံးတဲ့အခါမှာ ဘာ
ကြက်တူရွေးလို့ပြောတာ အံ့ဩတာပေါ့”

၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ကြက်တူရွေးဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ပါ”

ထိဟင်းက. . . .

“သူ့ခိုးမြဲများရဲ့စာရင်းထဲမှာ ကြက်တူရွေးဆိုတဲ့လူမရှိ

ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူက သူ့ချစ်သူရဲ့နာမည်များ ပြောလိုက်သလားမှ”

သိဘဲ”

ထိဟင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် စကားမပြောတော့ဘဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်

သည်။

ဝမ်းဖုန်းက ဟန့်တားလိုက်ပြီး. . . .

“သူက ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ကိုတွေ့တယ်လို့ ခြေ

လိုက်တာများလား”

ထိဟင်းက. . . .

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိဟင်းက. . . .

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၆၇

“သူသေကာနီးမှာ တစ်ချိန်လုံး ကျုပ် သူ့နားမှာထိုင်ပြီး သူ့ကို စစ်ချက်မေးနေတာဗျ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူက ဘာမှမပြောဘူးလား”

ထိဟင်းက. . . .

“မပြောဘူး. . . သူက ကြက်ဟူရွေး(၂)လုံးထဲ ပြောပြီး သေသွားတာပဲ”

ဝမ်းဖုန်းက အတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်ပြီး. . . .

“သူက သေမယ်မှန်းသိလို့ သဲလွန်စရအောင်ထုတ်ဖော် ပြောတာနဲ့တူတယ်”

ထိဟင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်း အခုပြောတဲ့စကားဟာ အမှန်ဆုံးပါပဲ”

အဘိုးအိုသည် အလောင်းအား (၃)နာရီခန့်ကြာအောင်

စစ်ဆေးသော်လည်း သူ့သေရသည့်အကြောင်းရင်းများကို ရှာဖွေ
၍ မတွေ့ရှိပါ။

ဝမ်းဖုန်းက အလောင်းစစ်ဆေးသောအဘိုးအိုအား
ကြည့်ပြီး... .

“သူက အသက်တော်တော်ကြီးပြီပဲ... မျက်လုံးဘယ်
ကောင်းပါ့မလဲ”

ထိဟင်းက... .

“အလောင်းစစ်ဆေးတဲ့နေရာမှာတော့ သူတို့အထဲမှာဆို
ရင် သူဟာအတော်ဆုံးပဲ”

ဝမ်းဖုန်းက ထိုအဘိုးအိုအား သေချာစွာ ကြည့်ပြီး... .

“ဟုတ်ပြီ... သူ့နာမည်က ‘လျှိုပေချို’ဟုတ်လား”

ထိဟင်းက... .

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“လျှိုပေချိုကသာ ဘာမှရှာမတွေ့ရင်တော့ ရှာတွေ့မဲ့သူ
မရှိနိုင်တော့ပါဘူး”

နောက်ထပ် (၁) နာရီခန့်အကြာမှ လျှိုပေချိုသည်အ
လောင်းထားသောအခန်းမှ ထွက်လာလေသည်။

သူသည်မောဟိုက်စွာဖြင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်ခန့်

ထိုင်ချကာ အမောပြေနေ၏။

ဝမ်းဖုန်းက စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ... .

“သူ ဘာကြောင့် သေတယ်ဆိုတာ တွေ့ပြီလား”

လျှိုပေချိုသည် မျက်လုံးမှိတ်ထားပြီး အတန်ကြာမှ
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက... .

“သူ ဘယ်လိုကြောင့်သေတာလဲ”

လျှိုပေချိုကမျက်လုံးဖွင့်လိုက်ပြီး ထိဟင်းအား ကြည့်
လိုက်၏။

“သူ့အဆိပ်ခတ်ပြီး အသတ်ခံရတာပါ”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“တစ်ကိုယ်တော်စောရမန်းထင်ဌေးကိုသတ်တဲ့ အဆိပ်
ချိုးလား”

လျှိုပေချိုက... .

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိဟင်းသည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ လျှို့ပေချိုသည် ထိဟင်းအား စေ့စေ့ကြည့်
လိုက်သည်။

“ဒီအဘိုးကြီးရဲ့ပေါင်မှာ ဓားဒဏ်ရာတစ်ခုတွေ့ရတယ်”
ဝမ်းဖုန်းက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

လျှို့ပေချိုက...

“ဓားဒဏ်ရာဟာ ပေါင်ရဲ့အတွင်းဘက်မှာဖြစ်ဖို့ဆိုတာ

မဟုတ်နိုင်ဘူး”

ထိဟင်းက သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဗျ”

လျှို့ပေချိုက...

“ဒီပေါင်အတွင်းဘက်မှာရှိတဲ့ ဓားဒဏ်ရာဟာ တမင်
သက်သက်ပြုလုပ်ထားတဲ့ ဓားဒဏ်ရာဖြစ်တယ်လို့ ကျုပ်ယူဆ
တယ်”

သူသည်ပြုံးပြီး စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ပေါင်အတွင်းဘက်မှာ ဘာ
ကြောင့် ဓားနဲ့ခွဲထားရသလဲဆိုတာ စဉ်းစားစရာပဲ”
ထိဟင်းသည် ဆတ်ကနဲ ထံလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့အဲဒီဓားဒဏ်ရာကို အမြန်ဆုံးခွဲကြည့်ပါ”

အဘိုးအိုသည် အလောင်း၏ပေါင်အတွင်းမှာရှိသော
ဇက်ရာအား ခွဲလိုက်သောအခါ နို့ဥအရွယ်ခန့်ရှိသော ပုလဲတစ်
လုံးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက အံ့ဩသွားသည်။

“ဒါလဲ မြို့စားဂေဟာအိမ်က ပျောက်ဆုံးတဲ့ရတနာပဲ
ထား”

ထိဟင်းက...

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းသည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

မြို့စားဝေဟာ၏ရတနာသိုက်တွင် ရွှေငွေကျောက်သံ
ပတ္တမြားများသည် နည်းလှမည်မဟုတ်ချေ။

အထူးသဖြင့် ငွေတုံးများသည် သေတ္တာပေါင်း(၂၀)ခန့်
ရှိသည်။

ရတနာသိုက်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း အ
စောင့်အကြပ်များ တင်းကျပ်စွာ စောင့်နေ၏။

ထို့ကြောင့် မည်သူကမှ တစ်ညတာသောအချိန်တွင် ထို
အစောင့်အကြပ်များမသိအောင် အကုန်လုံးခိုးယူနိုင်မည် မဟုတ်
ပါ။

ယင်းသို့တွေးမိလိုက်သည်နှင့် ဝမ်းဖုန်း၏မျက်နှာတစ်ခု
လုံးသည် ဖြူဖပ်ဖြူချော်ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် ထိဟင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီရတနာသိုက်ကိုဖောက်ထွင်းတဲ့လူဟာ လူမဖြစ်နိုင်
ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

ထိဟင်းက . . .

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ဘာစကားများလဲ”

ထိဟင်းက . . .

“ကြက်တူရွေး . . .”

ဝမ်းဖုန်းသည် အတန်ကြာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ပြီးမှ
လိုက်သည်။

“ကျုပ်သိသလောက်ဆိုရင် ကြက်တူရွေးဟာ ထူးခြားတဲ့
အိတ်တစ်မျိုးပါပဲ”

ထိဟင်းက . . .

“အင်း . . .”

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ဟာ ဒီအမှုကို
လွန်နိုင်တယ်လို့ မယူဆနိုင်ဘူး”

ထိဟင်းက . . .

“ဟုတ်တယ် . . . မန်းထင်တေးသေဆုံးတဲ့အခါမှာ ဘာ
လို့ ကြက်တူရွေးလို့ပြောတာ အံ့ဩတာပေါ့”

၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ကြက်တူရွေးဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ပါ”

ထိဟင်းက. . . .

“သူ့နိုးခြေများရဲ့စာရင်းထဲမှာ ကြက်တူရွေးဆိုတဲ့လူမရှိ

ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူက သူ့ချစ်သူရဲ့နာမည်များ ပြောလိုက်သလားမှ

သိဘဲ”

ထိဟင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် စကားမပြောတော့ဘဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်

သည်။

ဝမ်းဖုန်းက ဟန့်တားလိုက်ပြီး. . . .

“သူက ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ကိုတွေ့တယ်လို့ ပြော

လိုက်တာများလား”

ထိဟင်းက. . . .

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိဟင်းက. . . .

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၆၇

“သူ့သေကာနီးမှာ တစ်ချိန်လုံး ကျုပ် သူ့နားမှာထိုင်ပြီး
သူ့ကို စစ်ချက်မေးနေတာဗျ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူက ဘာမှမပြောဘူးလား”

ထိဟင်းက. . . .

“မပြောဘူး. . . သူက ကြက်ဟူရွေး(၂)လုံးထဲ ပြောပြီး

သေသွားတာပဲ”

ဝမ်းဖုန်းက အတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်ပြီး. . . .

“သူက သေမယ်မှန်းသိလို့ သဲလွန်စရအောင်ထုတ်ဖော်

ပြောတာနဲ့တူတယ်”

ထိဟင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်း အခုပြောတဲ့စကားဟာ အမှန်ဆုံးပါပဲ”

အဘိုးအိုသည် အလောင်းအား (၃)နာရီခန့်ကြာအောင်

၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

စစ်ဆေးသော်လည်း သူ့သေရသည်အကြောင်းရင်းများကို ရှာဖွေ၍ မတွေ့ရှိပါ။

ဝမ်းဖုန်းက အလောင်းစစ်ဆေးသောအတိုးအိုအား ကြည့်ပြီး.....

“သူက အသက်တော်တော်ကြီးပြီပဲ... မျက်လုံးဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

ထိဟင်းက... . . .

“အလောင်းစစ်ဆေးတဲ့နေရာမှာတော့ သူတို့အထဲမှာဆိုရင် သူဟာအတော်ဆုံးပဲ”

ဝမ်းဖုန်းက ထိုအတိုးအိုအား သေချာစွာ ကြည့်ပြီး... . .

“ဟုတ်ပြီ... သူ့နာမည်က 'လျှိုပေချို'ဟုတ်လား”

ထိဟင်းက... . . .

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“လျှိုပေချိုကသာ ဘာမှရှာမတွေ့ရင်တော့ ရှာတွေ့မဲ့သူ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး”

နောက်ထပ် (၁) နာရီခန့်အကြာမှ လျှိုပေချိုသည်အလောင်းထားသောအခန်းမှ ထွက်လာလေသည်။

သူသည်မောဟိုက်စွာဖြင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့

ဝရံပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၆၉

ထိုင်ချကာ အမောဖြေနေ၏။

ဝမ်းဖုန်းက စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ... . .

“သူ ဘာကြောင့် သေတယ်ဆိုတာ တွေ့ပြီလား”

လျှိုပေချိုသည် မျက်လုံးမှိတ်ထားပြီး အတန်ကြာမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက... . .

“သူ ဘယ်လိုကြောင့်သေတာလဲ”

လျှိုပေချိုကမျက်လုံးဖွင့်လိုက်ပြီး ထိဟင်းအား ကြည့်ထိတ်၏။

“သူ့အဆိပ်ခတ်ပြီး အသတ်ခံရတာပါ”

ဝမ်းဖုန်းက... . .

“တစ်ကိုယ်တော်စောရမန်းထင်စေ့ကိုသတ်တဲ့ အဆိပ်

နို့လား”

လျှိုပေချိုက... . .

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိဟင်းသည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ လျှို့ပေချိုသည် ထိဟင်းအား စေ့စေ့ကြည့်
လိုက်သည်။

“ဒီအဘိုးကြီးရဲ့ပေါင်မှာ ဓားဒဏ်ရာတစ်ခုတွေ့ရတယ်”
ဝမ်းဖုန်းက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

လျှို့ပေချိုက

“ဓားဒဏ်ရာဟာ ပေါင်ရဲ့အတွင်းဘက်မှာဖြစ်ဖို့ဆိုတာ
မဟုတ်နိုင်ဘူး”

ထိဟင်းက သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဗျ”

လျှို့ပေချိုက

“ဒီပေါင်အတွင်းဘက်မှာရှိတဲ့ ဓားဒဏ်ရာဟာ တမင်
သက်သက်ပြုလုပ်ထားတဲ့ ဓားဒဏ်ရာဖြစ်တယ်လို့ ကျုပ်ယူဆ
တယ်”

သူသည်ပြုံးပြီး စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ပေါင်အတွင်းဘက်မှာ ဘာ
ကြောင့် ဓားနဲ့ခွဲထားရသလဲဆိုတာ စဉ်းစားစရာပဲ”
ထိဟင်းသည် ဆတ်ကန် ထလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့အဲဒီဓားဒဏ်ရာကို အမြန်ဆုံးခွဲကြည့်ပါ”

အဘိုးအိုသည် အလောင်း၏ပေါင်အတွင်းမှာရှိသော
ဒဏ်ရာအား ခွဲလိုက်သောအခါ ခိုဥအရွယ်ခန့်ရှိသော ပုလဲတစ်
ဆုံးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက အံ့ဩသွားသည်။

“ဒါလဲ မြို့စားဂေဟာအိမ်က ပျောက်ဆုံးတဲ့ရတနာပဲ
လား”

ထိဟင်းက

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းသည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

မြို့စားဂေဟာ၏ရတနာသိုက်တွင် ရွှေငွေကျောက်သံ
ပတ္တမြားများသည် နည်းလှမည်မဟုတ်ချေ။

အထူးသဖြင့် ငွေတုံးများသည် သေတ္တာပေါင်း(၂၀)ခန့်
ရှိသည်။

ရတနာသိုက်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း အ
စောင့်အကြပ်များ တင်းကျပ်စွာ စောင့်နေ၏။

ထို့ကြောင့် မည်သူကမူ တစ်ညတာသောအချိန်တွင် ထို
အစောင့်အကြပ်များမသိအောင် အကုန်လုံးခိုးယူနိုင်မည် မဟုတ်
ပါ။

ယင်းသို့တွေးမိလိုက်သည်နှင့် ဝမ်းဖုန်း၏မျက်နှာတစ်ခု
လုံးသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် ထိဟင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီရတနာသိုက်ကိုဖောက်ထွင်းတဲ့လူဟာ လူမဖြစ်နိုင်
ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

ထိဟင်းက. . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဒီလောက်အစောင့်အကြပ်များပြီး ဒီလောက်များပြား
သူတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူကမူ မသယ်နိုင်ဘူးလို့ ကျုပ်ယူဆ
တယ်”

ထိဟင်းက. . . .

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူဖောက်ထွင်းတယ်လို့ မင်းထင်သလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သရဲတစ္ဆေပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ်ယူဆတယ်”

ထိဟင်းက အေးတီအေးစက်ဖြင့်. . . .

“မင်းအပြင်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်. . . အပြင်
လေကောင်းလေသန့်ရတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ကျုပ် အအေးမိမှာကြောက်လို့ပါ”

ထိဟင်းက. . . .

“ဒါဖြင့် မင်းသွားလို့ရာသွားပေတော့. . . ကျုပ်ဆီမှာ
အတွက် ဘာမှမလိုအပ်ပါဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ကျုပ်တ ခင်ဗျားကို ဒီအမှုပေါ်လာအောင် အကူအညီ

ပေးချင်လို့ပါ”

ထိဟင်းက. . . .

“ဆိုစမ်းပါဦး”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ခင်ဗျားကို လမ်းညွှန်ပေးမလို့ပါ”

ထိဟင်းက. . . .

“မင်းပြောချင်တာကို မြန်မြန်ပြောပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“မင်းက ငှက်တစ်ကောင်ကိုရအောင်ရှာလိုက်ရင် ဒီအ

မှုကို အမြန်ဆုံးပေါ်အောင် ဖော်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ထိဟင်းက. . . .

“ဘာငှက်ကိုရှာရမှာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ကြက်တူရွေး. . . သွေးကြက်တူရွေး”

ထိဟင်းက. . . .

“မင်းက ရအောင်ရှာပေးနိုင်လို့လား”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

အမှန်မှာ သူသည် ကြက်တူရွေးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမ
တွေ့ဘူးသည့်အပြင် ထိုသွေးကြက်တူရွေးအကြောင်းများကို မ
သိရသက စတင်ကြားခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုစဉ်မှာပင် သူသည် ခြုံသံတစ်သံကြားလိုက်
ရသည်။

ယင်းခြုံသံသည် အလွန်ထူးခြားသော ခြုံသံဖြစ်သည်။

ထိုခြုံသံကို သူကြားဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ချက်ချင်းထအော်လိုက်သည်။

“ငှက်ကျွန်”

သူ၏အော်သံသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သဖြင့် ထိ

ထင်းက သူ့အား အံ့အားသင့်စွာကြည့်လိုက်သည်။

“ငှက်ကျွန်ဆိုတာ ဘာလဲကွ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ငှက်ကျွန်ဆိုတာ သွေးကြက်တူရွေးရဲ့ ရှေ့ပြေးပါလဲ”

ထိဟင်းက. . .

၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဘယ်လိုရှေ့ပြေးလဲ”
ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ငှက်ကျွန်ဆိုတာ သွေးကြက်တူရွေးရဲ့ ကျေးကျွန်ပဲ
ငှက်ကျွန်ပေါ်ထွက်လာတာနဲ့ သွေးကြက်တူရွေးဟာ တစ်ဆင့်
တည်း ရောက်လာတတ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ထိဟင်းသည် သူ့အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူ၏ကြည့်ပုံမှာ ထူးဆန်းသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုပင်
ကြည့်နေသည့်အသွင် ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုန်းကမူ သူ့ကိုမကြည့်ပါ။

“တကယ်လို့များ ကျုပ်က သွေးကြက်တူရွေးကိုတွေ့ရင်
ပထမဆုံးတောင်းလိုတဲ့ဆန္ဒကတော့ မြို့စားကြီးရဲ့ရတနာပျောက်
မှုအကြောင်းပါပဲ”

ထိဟင်းက . . .

“မင်း တကယ်ယုံနေတယ် ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထိဟင်းက . . .

“တကယ်လို့များ ကျုပ်က သွေးကြက်တူရွေးကိုတွေ့ရင်
ကျုပ် ဘာကိုဆုတောင်းမလဲဆိုတာ သိလား”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

၇၇ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁)

“ခင်ဗျားက သေပါရစေလို့ ဆုတောင်းဦးမှာလား”
ထိဟင်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့် . . .

“မင်းက ငါပြောမဲ့စကားကိုတောင် သိနေတာကိုး”
ဝမ်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ခြုံသံများကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။

ငှက်ကျွန် ပြန်လာပြီဖြစ်သည်။ သူ့က ဘာကြောင့် ပြန်
လာရသနည်း။

သူတို့အား သူ၏သခင်ထံခေါ်သွားရန် ဖြစ်နေ၍လား။

ဝမ်းဖုန်းသည် ခြုံသံကြားရာသို့ပြေးသွားသည်။

ထိဟင်းကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလေ
သည်။

ခြုံသံများသည် တချွမ်းချွမ်းမြည်နေ၏။

ညှိမဲသောကောင်းကင်ပေါ်တွင် ငှက်တစ်ကောင်သည်

အနောက်အရပ်သို့ဦးတည်၍ ပျံသန်းသွားလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းနှင့်ထိဟင်းတို့သည် ထိုငှက်နောက်သို့ပြေးလိုက်

သွားကြလေတော့သည်။

ဤနေရာသည် သုသာန်တစ်ပြင်ဖြစ်သည်။
 ခြုံသံများသည် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့်
 ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။
 ငှက်တလေးသည် တစ်ပြင်သို့ထိုးစိုက်ပြီး ဝင်ရောက်
 သွားလေတော့သည်။
 ဝမ်းဖုန်းနှင့်ထိဟင်းတို့သည် ကိုယ်ဖော့ပညာအလွန်
 ကျွမ်းကျင်သော သိုင်းပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။
 သို့သော် ကိုယ်ဖော့ပညာသည် ငှက်ကဲ့သို့တောင်မံ
 သည် မဟုတ်ပါ။
 ထို့ကြောင့် ငှက်ကဲ့သို့ပျံသန်းနိုင်ခြင်းမရှိပါ။ ငှက်ကဲ့သို့
 လျင်မြန်နိုင်ခြင်းမရှိပါ။
 သူတို့သည် တစ်ပြင်သုသာန်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအ
 ခါ ခြုံသံလုံးဝမကြားရတော့ပါ။
 ငှက်၏အရိပ်အယောင်များလည်း လုံးဝမတွေ့ရတော့

၀၂

တစ်ပြင်သုသာန်တွင်း၌ မြေပုံများနှင့် အရိုးစုများကိုသာ
 တွေ့ရသည်။
 ကောင်းတင်တင်ခလုံး ညိုမဲနေသည်။
 ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း နှင်းများဝေနေသည်ဟု
 ဆင်ရလေသည်။
 ဤကဲ့သို့ ရာဆီဥတုနှင့် အချိန်အခါမျိုးတွင် သွေးကြက်
 သွေးပေါ်ထွက်လာတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။
 ထို့ကြောင့် ဝမ်းဖုန်းနှင့်ထိဟင်းတို့သည် ထိုနေရာ၌ပင်
 နိုင်၍ စောင့်နေကြလေသည်။
 အုတ်ဂူများပေါ်တွင် မြက်ပင်များ အလေ့ကျပေါက်နေ
 သည်။
 လူသားတစ်လောက်သည် သူ့အသက်ရှင်သန်စဉ်က
 ဤအရမ်းသာကြွယ်ဝပါစေ၊ မည်မျှ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်ပြည့်ပါစေ
 သုံးသွားသောအခါ အခြားလူတို့အရိုးစုသာ ကျန်ရစ်ခဲ့မည်
 ဖြစ်သည်။

၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိဟင်းသည် အုတ်ဂူပေါ်တွင်ထိုင်နေစဉ် ရုတ်တရက် ပင်ပန်းပြီး နွမ်းနယ်သည့်အရသာများ ခံစားရလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက

“ခင်ဗျား အခု ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကျုပ်နား လည်ပါတယ်”

ထိဟင်းက

“ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက

“ခင်ဗျား ငယ်ငယ်ထဲက ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့တယ် ဟုတ် လား”

ထိဟင်းက

“အင်း”

ဝမ်းဖုန်းက

“ခင်ဗျား အမှုထမ်းခဲ့တာ အတော်ကြာသွားပြီ . . . ခင် ဗျားလက်ထဲမှာသေတဲ့လူလဲ နည်းမှာမဟုတ်ဘူး”

ထိဟင်းက

“ကျုပ်က မသေသင့်တဲ့လူကို မသတ်ပါဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူသတ်တာ လူသတ်တာပဲ”

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၈၁

ထိဟင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက

“ခင်ဗျား ဒီအလုပ်လုပ်မိတာနဲ့ အနားယူချင်တာတောင် နားနိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

ထိဟင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက

“ခင်ဗျား အနားယူတာနဲ့ ခင်ဗျားကို လိုက်သတ်မယ့်သူ မြီးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိဟင်းက ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က သွေးကြက်တူရွေးနဲ့တွေ့ရင် ပထမ သူတောင်းရမှာက ကျုပ် အမြန်ဆုံး သေရဖို့ပဲ”

ဝမ်းဖုန်းသည် ရုတ်တရက် ထိဟင်းနောက်သို့ကြည့် ထိတ်သည်။

သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် ဘူးသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိဟင်းသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်မည်အပြုတွင် ဝမ်း ဖုန်းက သူ့အားထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ဟန့်တားလေသည်။

“နောက်လှည့်မကြည့်နဲ့ . . . ဘယ်တော့မှလှည့်မကြည့်

၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

သို့သော် သူ့နောက်ကျသွားလေပြီ။
ထိဟင်းသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။
သူ့နောက်တွင် ခြောက်သွေ့သော သစ်ပင်တစ်ပင်ရှိ
သည်။

သစ်ပင်ပေါ်၌ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင် နားနေ၏။
တစ်ကိုယ်လုံး နီရဲနေသောကြက်တူရွေး ဖြစ်သည်။
ထိဟင်းသည် ထိုသွေးကြက်တူရွေးအား တွေ့ရသည်
နှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် ပျော့ခွေသွားပြီလျှင် နောက်သို့
ပက်လက်လန်လဲကျသွားလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် တစ်ကိုယ်လုံးအေးစိမ့်သွားသည်။
“ယား...”
သူသည် ယင်းသို့အော်ပြီး ထိုင်ရာမှထခုန်လိုက်သည်။
ထိုသွေးကြက်တူရွေးအားဖမ်းရန် ပြေးသွားသည်။
သို့သော် ကြက်တူရွေးက တစာစာအော်ရင်း ပျံသန်း
သွားလေသည်။
ထိုစဉ်မှာပင် လက်ဟစ်သံကြားလိုက်ရသည်။

၈၃ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁)

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ကျုပ်ကို တစ်ချိန်ထဲ တွေ့တဲ့အ
တွက် အခု သူကတော့ ဆန္ဒတစ်ခုတော့ ပြည့်ဝသွားပါပြီ။ ဒါ
မေယ့် တစ်ခုလျှန်ပါသေးတယ်... လိုရာဆုကို တောင်းနိုင်ပါ
မယ်”

စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ထိုအသံသည် ပျောက်ကွယ်
သွားလေတော့သည်။

ည...
အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်၍နေသည်။
ဝမ်းဖုန်းသည် ထပ်မံစောင့်နေသည်။ သူသည် အတန်
ကြာစောင့်နေပြီးဖြစ်သည်။
လျှို့ပေချိုသည် အလောင်းစစ်ဆေးသောအခန်းသို့ ဝင်
သွားပြန်သည်။
ထိဟင်းလည်း ထိုအခန်းထဲသို့ရောက်နေ၏။ ဝမ်းဖုန်း
ထမ်းပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
ထိဟင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အေးစိမ့်နေပြီဖြစ်သည်။
အာဏာသားများသည် ထိုအခန်းတစ်ခုလုံးကို ဝိုင်းရံ

၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ထားကြသည်။

ထိတင်း သေဆုံးခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သံသယအဖြစ် ဆုံးမှာ ဝမ်းဖုန်းပင်မဟုတ်ပါလော။

လေသည် တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ဤနေရာ၌ စောင့်နေရသည်မှာ (၃)နာရီခန့် ကြာသွားပြီဖြစ်သည်။

ယခု သူသည် အလောင်းစစ်ဆေးသောအခန်းမှ ထွက်လာနေပြီ မဟုတ်ပါလော။

ဝမ်းဖုန်းသည် လျှို့ပေချို ထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ ကမန်းကတန်း သွားရောက်၍

“သူ ဘာကြောင့်သေတယ်ဆိုတာရှာလို့ တွေ့ပြီလား” လျှို့ပေချိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိဘူး”

“ဗျာ”

ဝမ်းဖုန်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မသိဘူး . . . ဟုတ်လား”

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၈၅

လျှို့ပေချိုက နဖူးပေါ်မှချွေးများကိုသုတ်ရင်း

“တကယ်လို့ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က သတ်သွားရင် ကျွန်ုပ်က ဘာကြောင့်သေတယ်ဆိုတာ ရှာလို့တွေ့နိုင်ပါတယ် အခုတော့”

လျှို့ပေချိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အခုတော့ ကျုပ်လဲ မသိသေးဘူးဗျ”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လျှို့ပေချိုက

“သူ့ကိုသတ်တဲ့လူဟာ လူမမဟုတ်ဘဲ”

မိုးသည် တဖွဲဖွဲရွာသွန်းနေ၏။

လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ လမ်းသွားလမ်းလာလူ

သည် အလွန်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ‘ဖင်းကန်း’တည်းခိုခန်းသို့ လူသုံးယောက်သည်

တော်ယံစီဖြင့် ရောက်ရှိလာသည်။

မြင်းသည် လျင်မြန်စွာ ပြေးလာသည်။ မြင်းက ရပ်ဝင်

၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

မရပ်သေးပါ။

မြင်းပေါ်မှလူသုံးယောက်သည် အောက်သို့ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

သူတို့ခြေထောက်များသည် အလွန်ခိုင်မာတောင့်တင်းသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သိုင်းလောကတွင် . . .

“တောင်ပိုင်းလက်ဝါး” မြောက်ပိုင်းခြေထောက်ဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဆိုရိုးစကားဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမှာ တောင်ပိုင်းမှာရှိသော သိုင်းသမားများသည် လက်ဝါးကိုသာ အားထားကြသည်။

မြောက်ပိုင်းမှသိုင်းသမားများမှာမူ ခြေထောက်ကိုသာ အထူးအားထားကြသည်။

အချို့သောလူများသည် သိုင်းပညာရပ်များကို တူညီစွာ လေ့ကျင့်ကြသည်။

ထိုမြင်းပေါ်မှ လူသုံးယောက်အနက် ‘ဖင်းကန်း’တည်းခိုခန်းသို့ ရွှေဆုံးမှ ဝင်လာသောသူမှာ ‘ထန်ထင်းလုံ’ဖြစ်လေသည်။

၈၇ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁)

ထန်ထင်းလုံသည် ဆိုင်ထဲရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ခေါင်းမူးမောက်အား ချွတ်ချလိုက်သောအခါ ခေါင်းတစ်ခုအား ရလေသည်။

သူသည် မျက်မှောင်တုပ်သွားလေသည်။ ကောင်တာခွဲခွဲရာသို့လျှောက်သွားပြီး လက်သီးဖြင့်ထုလိုက်သည်။

“ဒုန်း . . . ဒုန်း”

ဆိုင်ရှင်က အပြေးအလွှားသွားလိုက်သည်။

ထန်ထင်းလုံနောက်မှ ရုပ်နေသူမှာ ‘ထန်စင်ဟု’ပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ဆိုင်ရှင်အား မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး . . .

“ဒါက ဘာဆိုင်လဲဗျ”

ဆိုင်ရှင်က . . .

“တည်းခိုခန်းပါ”

ထန်စင်ဟုက . . .

၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“တည်းခိုခန်းမှာ ဘယ့်နှယ်ခေါင်းပါရောက်နေတာလဲ”
ဆိုင်ရှင်က. . . .

“ဒါက ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပါလာတာပါ”

ထန်စင်ဟူက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဧည့်သည်ကလဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း ခေါင်းပ
သယ်ယူရသလားဗျ”

ခေါင်းနှင့်လာသောဧည့်သည်

ထိုဧည့်သည်မှာ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ၏အဝတ်အစားများသည် ဟောင်းနွမ်းပြီး အဖာအ
ထေးများကြိုကြည့်ခြင်းဖြင့် အလွန်ဆင်းရဲသည်ကို ဖော်ပြနေလေ
သည်။

သူသည် ခေါင်းရွေတွင်ထိုင်လျက် လက်ထဲမှအရက်
ခွက်အား မြှောက်ပြလိုက်ပြီး. . . .

“သူငယ်ချင်း. . . မင်းက ငါနဲ့အတူ အရက်မသောက်
နိုင်တာ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

သူသည် အရက်ကိုမော့ချလိုက်လေသည်။

၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ခေါင်းသည် သစ်လွင်ပြီး လူငယ်၏အဝတ်အစားမှာ
ဟောင်းနွမ်းနေ၏။

သူ၏ပြုမူပုံမှာ ရူးသွပ်နေသည်ဟုထင်ရသော်လည်း သူ
၏ရုပ်သွင်နှင့် ဟန်မူရာမှာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို
ဖော်ပြနေ၏။

ထိုဧည့်သည်သည် 'ဝမ်းဖုန်း'ပင်ဖြစ်လေသည်။

'ထန်'ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ထဲ၌ ဒေါသအကြီးဆုံးနှင့်
လက်အသန်ဆုံးမှာ ဒုတိယဖြစ်သော 'ထန်ထင်းဟု'ပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် ရွှေဆုံးမှလှမ်းသွားသည်။

မြေပေါ်မှခေါင်းအား လက်ဖြင့်ပုတ်လိုက်သည်။

"ဟေ့... ဒီခေါင်းကို မင်းယူလာတာ ဟုတ်လား"

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထန်ထင်းဟုက... .

"အထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲ"

ဝမ်းဖုန်းက... .

"သူငယ်ချင်းရိုတယ်"

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၉၁

"မင်း သူငယ်ချင်းကအရှင်လား အသေလား"

ဝမ်းဖုန်းက... .

"သူငယ်ချင်းဆိုတာ အသေပဲဖြစ်ဖြစ် အရှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်

သူငယ်ချင်းဟာ သူငယ်ချင်းပါပဲ"

ထန်ထင်းဟုက... .

"သေတဲ့လူက အရက်သောက်နိုင်ပါ့မလား"

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် ခေါင်းအား အရက်ခွက်မြှောက်ပြုပြီး... .

"ဒီတစ်ခွက်တော့ မင်းသောက်ဖို့ အလှည့်ပဲ... မင်း

အွက် ငါ့သောက်လိုက်ပါ့မယ်"

သူသည် အရက်ကိုမော့ချလိုက်ပြန်သည်။

ထန်ထင်းဟုက ရယ်မောလိုက်သည်။

သူ၏ညီအား လှည့်ကြည့်ပြီး... .

"ဒီကောင် အရက်သမားပါပဲကွာ"

ထန်ထင်းလုံက... .

"သူ့ကိုပြောလိုက်... ခေါင်းပါထမ်းပြီး အမြန်ဆုံးထွက်

ခါလို့"

ထန်ထင်းဟုက... .

"ဟေ့ကောင်... မင်းကြားတယ် မဟုတ်လား"

၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဘာကြားရမှာလဲ”

ထန်ထင်းဟုက. . . .

“မင်းကို ခေါင်းထမ်းပြီးထွက်ခိုင်းတာကွ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ထွက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ထန်ထင်းဟုက. . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“အပြင်မှာ မိုးရွာနေတယ်. . . ကျုပ် သူငယ်ချင်း မိုးခိုသွားမှာပေါ့”

ထန်ထင်းဟုက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး. . . .

တစ်ဖန် သူ့၏ညီအစ်ကိုအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်က အရူးပဲ. . . တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပါ့မလဲ”

ထန်ထင်းလုံက. . . .

“သူ့ကိုကန်ထုတ်လိုက်ပါ”

ထန်ထင်းဟုက. . . .

“အရူးကိုကန်ထုတ်တာ အပြစ်ရှိသလား”

ထန်ထင်းလုံက. . . .

ဝရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၉၃

“မရှိဘူး. . . နောက်ပြီး လူသေအလောင်းကိုလဲ ကန်ထုတ်နိုင်တယ်”

ထန်ထင်းဟုက. . . .

“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ. . . ကျုပ်က လူသေကို အရင်ဆုံး ကန်ပြီးမှ အရူးကိုကန်ထုတ်လိုက်မယ်”

သူ့စကားမဆုံးမီ သူ့ခြေထောက်သည် ခေါင်းကို ကန်သည့်လိုက်လေသည်။

မည်သို့မဆို ထိုခေါင်းသည် ကျိုးပဲ့သွားနိုင်သည်။

သို့သော် ခြေထောက်နှင့်ကန်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်းကိုမ

တွေ့ရပါ။

မြေပေါ်မှာရှိသောခေါင်းသည် စားဖွဲ့ပေါ်သို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းကိုရွှေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် သူ့ကုလားထိုင်အား ခေါင်းအနီးသို့ရွှေ့၍ နိုင်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်သူငယ်ချင်းက အသက်မသေမီ လူကိုသတ်တတ်ပါတယ်၊ သူ့ အခုသေသွားတဲ့အခါ သူများက သူ့ကိုကန်တာ ခြိတ်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ထန်ထင်းလုံက ထိုသူငယ်မှာ သိုင်းပညာအနည်းအများ

၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

တတ်မြောက်ထားသည်ဟု သိထားလေသည်။

ပျင်းတွဲတွဲဖြင့်ထိုင်နေသော ထန်ထင်းစုသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ခင်ဗျားက အရှူးကို အရင်ကန်ပြီးမှ လူသေအလောင်းကိုကန်လို့မဖြစ်ဘူးလား”

ထန်ထင်းဟုက. . . .

“ဖြစ်တယ်”

ထိုစကားထွက်သွားသည်နှင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ဝမ်းဖုန်းကို ဝဲယာညှပ်၍ တိုက်ခိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည်ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုပါ။ ရှောင်တိမ်း၍ လည်းမရပါ။

ထိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ ခြေထောက်များသည် ဝမ်းဖုန်း၏ခန္ဓာကိုယ်အား တအားကန်လိုက်လေသည်။

“ဖျောက်. . . .”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ စူးရှသောအသံများထွက်ပေါ်လာလေသည်။

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၉၅

ထန်ထင်းဟုနှင့် ထန်ထင်းလုံတို့သည် ပြိုင်တူကန်လိုက်သည့်နောက် သူတို့သည် ပြိုင်တူစူးရှစွာ အော်လိုက်ပြီး ပြိုင်တူသွားလေသည်။

အကန်ခံရသောဝမ်းဖုန်းမှာမူ အကောင်းပကတိရပ်တန့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထန်ထင်းလုံက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်ဝန်းအစုံမှာလည်း ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားသည့်အထိအယောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

ဝမ်းဖုန်းက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သည်ကို လုံးဝမတွေ့ရ

ဝမ်းဖုန်းကိုယ်တိုင် အံ့အားသင့်နေ၏။ သူသည် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အားခုခံရန် သိုင်းကွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူက မည်သို့မျှမတုံ့ပြန်မိမှာပင် ထိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် လဲကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ ခြေထောက်အရိုးများ ကုန်
သွားသံကြားရသည်။

မည်သူ့လက်ချက်နည်း။ မည်သူကမျှ မသိပါ။

ဝမ်းဖုန်းသည်တွေးရင်း လက်ဝါးမှာ ချွေးများပင်စိုရွှဲလေ
လေသည်။

ထန်ထင်းလုံက သူ့အား အံ့ဩစွာ ကြည့်နေ၏။

“အဲဒါ ဘာသိုင်းကွက်လဲ”

ဝမ်းဖုန်းက

“မသိဘူး”

ထန်ထင်းလုံက

“မင်းတိုက်ခိုက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ထန်ထင်းလုံက

“မင်းမဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက

“သရဲဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့”

ထန်ထင်းလုံသည် ရုတ်တရက်ခုန်လိုက်ပြီး သူ့ခန္ဓာထဲ
သည် လေထဲသို့ခုန်တက်လာသောအခါ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်
သည် ဆက်တိုက်ကန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

၉၇ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁)

“ဖျောက်”

အရိုးကျိုးသံများ ကြားရလေသည်။

“အား”

ထန်ထင်းလုံသည် ယင်းသို့စူးရှစွာ အော်လိုက်ပြီး မြေ
ခေါ်သို့လဲကျသွားလေသည်။

ဆိုင်ရှင်သည်ထိတ်လန့်လွန်း၍ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်
ခင်ခရိပါ။

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းမော့လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျား ဘာတွေမြင်သလဲ”

ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဟန်ဆောင်ပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘာမှမတွေ့ရပါဘူးဗျာ”

ဝမ်းဖုန်းက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

ဆိုင်ရှင်က

“ခင်ဗျားလိုသိုင်းပညာမျိုး ကျုပ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသေး

ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက

၉၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ... ကျုပ်မဟုတ်ပါဘူးလို့”

ဆိုင်ပိုင်ရှင်က မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်... . . .

“ခင်ဗျားမဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ”

ဝမ်းဖုန်းသည် ရုတ်တရက် မြေပေါ်မှ အရာဝတ္ထုတစ်ခု

ကို ကောက်လိုက်သည်။

ထိုအရာဝတ္ထု ကျောက်တုံးငယ်ကလေးတစ်လုံး ဖြစ်၏။

ကျောက်တုံး၏အရောင်သည် နီရဲ့နေ၏။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဝမ်းဖုန်းအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီလိုကျောက်တုံးမျိုး မြေထဲမှာသုံးလုံးကျန်သေးတယ်”

ဆိုင်ရှင်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ဒီကျောက်တုံးလေးတုံးကြောင့် ဟောဒီညီအစ်ကိုသုံး

ယောက် ခြေထောက်ကျိုးတာပေါ့”

ဆိုင်ရှင်က အံ့သြသွားသည်။

“ဒီလောက်သေးတဲ့ ကျောက်တုံးကလေးက သူများခြေ

ထောက် အရိုးကျိုးအောင်လုပ်နိုင်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ခင်ဗျား မယံဘဲလား”

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၉၉

ဆိုင်ရှင်က... . . .

“ကျုပ်... ကျုပ်... . . .”

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုပြောပြရင် ကျုပ်လဲ ဘယ်ယုံပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့

ကျုပ်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မြင်နေလို့ မယုံလို့မရဘူးဗျ”

ဆိုင်ရှင်က... . . .

“ဒါဖြင့် ဒါဟာ သိုင်းပညာလား မျက်လှည့်လား”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ကျုပ်လဲမသိဘူး”

ဆိုင်ရှင်က... . . .

“ဒီကျောက်တုံးလေးတွေ ဘယ်သူကပစ်လိုက်တာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ပထမတော့ ခင်ဗျားပစ်လိုက်တယ်လို့ ကျုပ်ကထင်နေ

ဆိုင်ရှင်က ထခုန်မတတ် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ... ကျုပ်မဟုတ်ရပါဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်... ဒီ

ကျောက်တုံးကလေးဟာ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်က ပစ်လိုက်

တာပါ”

ထိုစဉ်မှာပင် ညည်းညူသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။
ထန်ထင်းလုံ ဖြစ်သည်။

သူသည် အိတ်ထဲမှတစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ယူရန် ကြိုးစား
နေ၏။

ဝမ်းဖုန်းက နှိုက်ပေးလိုက်လေသည်။
သူ့အိတ်ထဲမှသေးငယ်သောကတ္တီပါအိတ်တစ်လုံး ဖြစ်

၏။

“ခင်ဗျား ဒါကိုနှိုက်မလို့ဟုတ်လား”
ထန်ထင်းလုံးသည်ကြိုးစား၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဝမ်းဖုန်းက

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ထန်ထင်းလုံက

“မင်းကိုပေးမလို့”

ဝမ်းဖုန်းက နားမလည်ပါ။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုပေးရမှာလဲ”

သူသည်ပြောရင်း ကတ္တီပါအိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။
အိတ်ထဲ၌ အလွန်ကြီးမားပြီး အရောင်တောက်မြေ့

သော ပုလဲတစ်လုံးရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယင်းပုလဲလုံးသည် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်လောက်အောင် အ
တန်လှပေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ပစ္စည်းကို ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို
ပေးရတာလဲ”

ထန်ထင်းလုံက စကားမပြောနိုင်ဘဲ မောဟိုက်နေ၏။
ဝမ်းဖုန်းက

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့တစ်ခုခုခိုင်းမလို့ မဟုတ်လား”
ထန်ထင်းလုံက အားနည်းစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဝမ်းဖုန်းက

“ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲဗျ”

ထန်ထင်းလုံသည် လက်ညှိုးထောင်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့မှာရှိ
သောပြတင်းပေါက်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်၏ တံခါးဘောင်ပေါ်တွင် ငှက်လှောင်
တစ်လုံးတွေ့ရသည်။

ယင်းငှက်လှောင်အိမ်ထဲ၌ ငှက်တစ်ကောင်မှမတွေ့ရ

ဝမ်းဖုန်းသည် သဘောနားလည်လိုက်သည်။

၁၀၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကြက်တူရွေး... ဟုတ်လား”
ထန်ထင်းလုံက အဖြေမပေးတော့ပါ။
သူသည် အသက်ရှုရပ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။
ဝမ်းဖုန်းသည် ကျန်ရှိသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာလည်း သေဆုံး
သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၀၃

ကြက်တူရွေး

အနီရောင် ကျောက်တုံးကလေးတစ်လုံး...
ကြီးမားသော ပုလဲလုံးတစ်လုံး...
ထိုသေးငယ်သော အနီရောင်ကျောက်တုံးကလေးသည်
ညီညွတ်တန်ဖိုးအာနိသင်များရှိနေ၍ လူသုံးယောက်အသက်ကို
လွှဲလိုက်နိုင်သည်။
ဤပုလဲလုံးသည် မြို့စားကြီးပျောက်ဆုံးသွားသော ရတနာ
များထဲက တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်နေသည်လော။
“ကြက်တူရွေး”
ဤကြက်တူရွေးဟူသော စကားလုံးသည် မည်သို့လျှို့

၁၀၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ငှက်ချက်များ ရှိနေပါသနည်း။

ထန်ထင်းလုံးသေခါနီးတွင် အဘယ်ကြောင့် ကြက်တူ
ရွေးဟု အထူးတလည်ပြောသွားပါသနည်း။

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။
ဆိုင်ရှင်ကလည်း သူ့အား ပြန်ကြည့်နေ၏။
ဝမ်းဖုန်းက

“ခင်ဗျား ငှက်လှောင်အိမ် ဟုတ်လား”
ဆိုင်ရှင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
ဝမ်းဖုန်းက

“ငှက်လှောင်အိမ်ထဲမှာ အရင်တုန်းက ဘာငှက်ထား
လဲ”

ဆိုင်ရှင်က

“ကြက်တူရွေးပါ”

သူသည် ငှက်လှောင်အိမ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း

ဖြင့်

“အဲဒီကြက်တူရွေးက တော်တော့ကို ချစ်စရာကောင်

၁၀၅ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁)

ဘယ် တစ်နေ့ကပဲ ရုတ်တရက် သေသွားတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက

“သူ ဘာကြောင့်သေသွားတာလဲ”

ဆိုင်ရှင်က

“ကြောက်လန့်ပြီး သေတာနဲ့တူတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဘာလို့ကြောက်ပြီး သေတာလဲ”

ဆိုင်ရှင်က

“မသိဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက

“ခင်ဗျားပြောတော့ ကြောက်လန့်ပြီးသေတာဆို”

ဆိုင်ရှင်က

“တစ်နေ့ည ကျုပ်အိပ်နေတုန်းမှာ ကြက်တူရွေးက
ကြောက်လန့်ပြီးအော်တဲ့အသံ ကြားရတယ်၊ ကျုပ်ထွက်ကြည့်တဲ့
အခါမှာ သေနေတာကိုသာ တွေ့ရတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက

“အဲဒီလိုဖြစ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဆိုင်ရှင်က

“ခုနှစ်လ တစ်ရက်နေ့က ဖြစ်တာပါ”

၁၀၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“အဲဒါ ငရဲပြည်တံခါးဖွင့်တဲ့နေ့ပဲ”

ဆိုင်ရှင်က. . . .

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ကျုပ်က တစ္ဆေကြီးပူဇော်ကန်တော့

ပြီး အရက်တောင် များများသောက်သေးတယ်”

ဝမ်းဖုန်းသည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလေသည်။

အတန်ကြာမှ ဝမ်းဖုန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီကြက်တူရွေးကို ဘယ်ကရလာတာလဲ”

ဆိုင်ရှင်က. . . .

“လူတစ်ယောက်က လက်ဆောင်ပေးတာပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဘယ်သူလဲ”

ဆိုင်ရှင်က. . . .

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဟုတ်လား”

ဆိုင်ရှင်၏မျက်လုံးအစုံသည် အဝေးသို့လှမ်းကြည့်ပြီး

သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်. . . မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ”

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၀၇

ဝမ်းဖုန်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး. . . .

“ဘယ်ကအမျိုးသမီးလဲ”

ဆိုင်ရှင်က. . . .

“သူက ကြေးတန်းစားမယ်တစ်ယောက်ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြန်သည်။

“ကြေးတန်းစားမယ် ဟုတ်လား”

ဆိုင်ရှင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်. . . ကျုပ်က ရှိစုမဲ့စုငွေအားလုံး သူ့ကိုပေး

ချိတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က မနစ်နာပါဘူးဗျ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“အဲဒီကြေးတန်းစားမယ်က ဘယ်ကလဲ”

ဆိုင်ရှင်က. . . .

“ကြက်တူရွေးဂေဟာမှာ ရှိပါတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက ရင်ခုန်လာလေသည်။

“သူ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဆိုင်ရှင်က. . . .

“ငှက်ကျွန်လို့ခေါ်ပါတယ်”

“ကြက်တူရွေးဂေဟာ ဘယ်မှာလဲဗျ”
 “ဟိုဘက်လမ်းကြားထဲမှာ ရှိပါတယ်”
 “အိမ်အမှတ်ကော သိသလားဗျာ”
 “အိမ်အမှတ် သိစရာမလိုပါဘူး၊ အဲဒီလမ်းထဲမှာ သူတစ်
 ဦးထဲပဲ တံခါးအနီသုတ်ထားပါတယ်”
 အမေးခံရသောသူက သေသေချာချာ ညွှန်ပြလိုက်
 သည်။

ငှက်ကျွန်

ငှက်ကျွန်
 ငှက်ကျွန်သည် သွေးကြက်တူရွေး၏ရှေ့ပြေးငှက်တစ်
 ကောင်ဖြစ်သည်။
 ငှက်ကျွန်ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် သွေးကြက်တူရွေးပင်
 ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်လာတတ်သည် မဟုတ်ပါလော။
 ယခု ငှက်ကျွန်သည် ကြက်တူရွေးဂေဟာ၌ ရှိနေသည်
 ဟု ပြောသည်။
 ကြက်တူရွေးဂေဟာသည် မည်သည့်နေရာ၌ ရှိနေပါသ
 နည်း။

လမ်းကြားထဲ၌ အဆောက်အဦတစ်ခု၏တံခါးသည် အ
 နီရောင်ဆေးများဖြင့် ခြယ်သထားသည်။
 တံခါးဖွင့်ပေးသူမှာ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်း
 ကလေးဖြစ်သည်။
 သူမသည် ရှမ်းလုံသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ဝမ်းဖုန်းအား
 နှိပ်ဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်နေ၏။
 ဝမ်းဖုန်း၏ အဝတ်အစားများသည် အလွန်ဟောင်းနွမ်း
 ချက်ပြတ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။
 ထို့အပြင် သူ့ပခုံးပေါ်တွင် ခေါင်းတစ်လုံးပင် ထမ်းထား

၏။

ဤနေရာသို့ရောက်ရှိလာကြသောလူများသည် ရွှေငွေများကိုသာ သယ်ဆောင်လာကြသည်။

မည်သူကမျှ ခေါင်းကိုသယ်ဆောင်လာခြင်း မရှိပါ။

မိန်းကလေးက အနည်းငယ် အံ့ဩသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင်အိမ်မှားနေပြီနဲ့ တူတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“မမှားပါဘူး”

မိန်းကလေးက. . . .

“ဒီအိမ်ဟာ ဘာလဲဆိုတာသိလို့လား”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ကြက်တူရွေးဂေဟာပါ”

မိန်းကလေးက. . . .

“ဒါဖြင့် ရှင် ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့လဲ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ငှက်ကျွန်ပါ”

မိန်းကလေးသည် ဝမ်းဖုန်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးထပ်စပ်

အကဲခတ်ကြည့်ပြန်သည်။

“ရှင် သူ့ကိုသိသလား”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“မသိဘူး”

မိန်းကလေးက မျက်နှာထားတင်းတင်းလိုက်သည်။

“မသိတဲ့ဧည့်သည်ကို သူ ဘယ်တော့မှ လက်ခံမှာ မ

သူတ်ဘူး”

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာပြောပြရင် သူ ကျုပ်ကိုတွေ့

ချင်မှာပါ”

မိန်းကလေးက. . . .

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ကြက်တူရွေး. . . သွေးကြက်တူရွေးပါ”

တံခါးသည် ပြန်လည်ပိတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် စောင့်နေ၏။ ဤ

အကြိမ် သူ့ကြာကြာမစောင့်ရတော့ပါ။

တံခါးပြန်ပွင့်သွားသည်။ တံခါးဖွင့်သူမှာ မိန်းကလေး

သူတ်တော့ပါ။

၁၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

အဘွားအိုတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ အဘွားအိုထဲ
လည်း အနီရောင်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူမသည် ဝမ်းဖုန်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်
ကြည့်နေ၏။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောဧည့်သည်များအား သူမက လက်ခံ
ရန် လုံးဝခွင့်မပြုပါ။

သို့သော် အလွန်ကြေးကြီးသောငှက်ကျွန်က အဘယ်
ကြောင့် ထိုသူငယ်အား လက်ခံရန်ဖိတ်ခေါ်သည်ကို နားမလည်
နိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“အခု ကျုပ်ဝင်လို့ရပါပြီလားခင်ဗျာ”

အဘွားအိုက. . . .

“ဒီအိမ်ဟာ ကြေးတန်းစားများနေတဲ့အိမ်. . . အသက်
ရှိတဲ့လူမှန်သမျှ ဝင်နိုင်ပါတယ်”

သူမသည် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်. . . .

“လူသေကိုတော့ သည်းခံပါရှင်”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် တံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး ခေါင်းထိ
ထမ်းကာ လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

၁၁၃ ❖ ငွေပြည်မှလာသောစေတမန် (၁)

အဘွားအိုသည် မကျေနပ်သော်လည်း ဟန့်တားခြင်းမ
ရှိပါ။

ကြေးတန်းစားမယ်များ နေထိုင်သောဂေဟာတွင် နှစ်
ပေါင်း ကြာကြာနေခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်၍ အခြေအနေအရပ်ရပ်အား
သုံးသပ်နိုင်သောဉာဏ် ရှိနေလေသည်။

လူတစ်ယောက်သည် အလွန်လေးလံသော ခေါင်းတစ်
လုံးအား လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် အသာအယာမ၍ ဝင်လာ
သည်မှာ ခေသူတစ်ယောက်မဟုတ်ဟု ချက်ချင်းနားလည်လိုက်
သည်။

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ်
မဟုတ်လား”

အဘွားအိုက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“သိတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ကောင်းပြီ. . . ကျုပ်ကိုလမ်းပြပေးပါ”

“ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာပါ”

အိမ်ကလေး၏တံခါးသည် စေ့ရုံသာစေ့ထားသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းအား မထားပြီး
ညွှန်လက်တစ်ဖက်က တံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး သူသည် အခန်းထဲ
သို့လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးများဖြူးကျယ်သွားလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး စကြိုလမ်း
အတိုင်းလျှောက်သွားသည်။

လမ်းပြသောအဘွားအိုသည် နှစ်ထပ်အိမ်ကလေးရေ
သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားလေသည်။

ထိုအိမ်ကလေးသည် တံစက်မြိတ်အောက်တွင် ငှက်
လှောင်အိမ် ၁၄-၁၅လုံး ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ငှက်လှောင်အိမ်တွင် ငှက်တစ်ကောင်မှ မရှိပါ။

ဤငှက်လှောင်အိမ်များတွင် ယခင်တုန်းက ကြက်
ရွေးများ ထားရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

အဘွားအိုက

“ကဲ . . . ရှင်အပေါ် တက်သွားပါလို့ပြောလိုက်ပါတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက

“ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်လိုက်သလား . . . ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာ
လား”

အဘွားအိုက

ထူးဆန်းသောနေရာ

ဝမ်းဖုန်းသည် နေရာအနှံ့ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။
 ထူးဆန်းသော နေရာများကိုလည်း သူ အတော်များစွာ
 ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။
 အချို့နေရာများသည် နတ်ဘုံနတ်နန်းကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်
 သကဲ့သို့ အချို့နေရာများမှာမူ ငရဲဘုံကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်
 ကောင်းလှပေသည်။
 ယခု သူရောက်ရှိနေသောနေရာသည် မည်သို့နှိုင်း
 ပြောဆိုရမည်ကိုပင် မပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

ပထမဆုံး သူ၏မြင်ကွင်းမှာ နံရံပေါ်မှ အလွန်ကြီးမား
 သော ပန်းချီကားချပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။
 ယင်းပန်းချီကားချပ်ပေါ်တွင် လူတစ်ပိုင်း တိရစ္ဆာန်တစ်
 ပိုင်းရှိသောရုပ်ပုံများ အပြည့်ရေးဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရလေ
 သည်။
 ထိုလူများ၏လက်ထဲတွင် ဓားကောက်တစ်လက်စီရှိကြ
 သည်။
 သူတို့သွေးစက်များသည် သွေးကြက်တူရွေးတစ်ကောင်
 ဇန်ဆင်းထားသည့်ပုံ ရေးဆွဲထားသည်။
 သွေးကြက်တူရွေး ဦးတည်ပုံသန်းသောနေရာတွင် မင်း
 သားလေးပမာရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို ရေး
 ဆွဲထား၏။
 ယင်း မင်းသားလေးနှင့်တူသောလူငယ်သည် ထိုလူတစ်
 ပိုင်း တိရစ္ဆာန်တစ်ပိုင်း ရှိသောလူများ၏ အရှင်သခင်နှင့်တူလှပေ
 သည်။

၁၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သွေးကြက်တူရွေး၏ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် လှပပြီး ထူဆန်းသော ငှက်ကလေး(၁၃)ကောင်ရှိသည်။

အထူးသဖြင့် သွေးကြက်တူရွေးရှေ့တွင် ပျံသန်းသော ငှက်ငယ်တစ်ကောင် တွေ့ရှိရသည်။

ယင်းငှက်ကလေး၏လည်ပင်းပေါ်၌ ခြုံတစ်လုံးဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ဤငှက်ကလေးသည် ငှက်ကျွန်ဖြစ်သည်ဟု သူ့နားလည်လိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ပန်းချီကားချုပ်အား ငေးမောကြည့်နေစဉ်... . . .

“ဒီပန်းချီကားကို ရှင် သိပ်သဘောကျယ် ဟုတ်လား” မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ချိုလွင်သောအသံ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက ရုတ်တရက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အသက်(၂၀) ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်ရလေသည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၁၉

သူမ၏အလှသည် ဆိုဖွယ်ရာမရှိလောက်အောင် လှပနေ၏။

သို့သော် သူမ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ ထူးခြားနေသည်။

သူမ၏ယာဘက်တွင် အင်္ကျီအဝတ်အစား ပြည့်စုံစွာ ခတ်ဆင်ထားသော်လည်း သူမ၏ဝဲဘက်လက်မောင်းနှင့် လည်ပင်းအထိ လုံးဝအဝတ်အစားမရှိပါ။

သူမ၏ဝဲဘက်နားတွင် နားကပ်ပန်ဆင်ထားသော်လည်း ယာဘက်နားတွင် နားကပ်လုံးဝမရှိပါ။

ဝမ်းဖုန်းက အတန်ကြာစိုက်ကြည့်ပြီးမှ... . . .

“ခင်ဗျားက ငှက်ကျွန်ဟုတ်လား” သူမသည် ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ကြက်တူရွေးလို့ ပြောနေပါလား” ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ဟုတ်တယ်လေ”

သူမက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်က လူပါရှင်”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ခင်ဗျား အထင်မှားနေပြီထင်တယ်”

၁၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ငှက်ကျွန်က. . . .

“ရှင် လူမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ခင်ဗျားက ငှက်ကျွန်ဖြစ်ရင် ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ကြ

တူရွေးမဖြစ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မှာလဲ”

ငှက်ကျွန်က. . . .

“ရှင် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ငှက်ကျွန်က. . . .

“ကျွန်မ သွေးကြက်တူရွေးကို သိထားလို့ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“မင်း သူ့ကိုတွေ့ဖူးတယ် ဟုတ်လား”

ငှက်ကျွန်က. . . .

“တွေ့ဖူးတာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူက မင်းကို လိုရာဆန္ဒ(၃)ခု ပေးလိုက်သေးတာ

ဟုတ်လား”

ငှက်ကျွန်က. . . .

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၂၁

“မပေးပါဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ငှက်ကျွန်က. . . .

“ကျွန်မက ငှက်ကျွန်ဖြစ်နေလို့”

ဝမ်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူသည် ရယ်မောလိုက်သောအခါ ငှက်ကျွန်သည် အ

မျှန်ချောမောပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်သည်

သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ငှက်ကျွန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကိုနှစ်သက်တယ် ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ငှက်ကျွန်က ဝကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကိုသိရင် ကျွန်မ ဘယ်လောက်စွေးကြီးတယ်ဆို

ရှင်သိသင့်တာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် သိပါတယ်”

ငှက်ကျွန်က. . . .

“ရှင် ဘာတွေပါလာသလဲ”

၁၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“မင်းတွေ့ပြီနဲ့ တူပါတယ်”

သူသည် ခေါင်းတစ်လုံးသာ ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။

ငှက်ကျွန်က ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်မဆီလာတဲ့လူတွေဟာ ခေါင်းနဲ့ငွေထည့်လာတာ

ရှင်တစ်ယောက်ထဲပဲ တွေ့ဖူးတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ကျုပ် ခေါင်းထဲမှာ ငွေနည်းနည်းမှ ပါမလာဘူး”

ငှက်ကျွန်မက. . . .

“ဒါဖြင့် ခေါင်းထဲမှာ ဘာထည့်ထားသလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“လူတစ်ယောက်. . . .”

ငှက်ကျွန်က. . . .

“သေတဲ့လူ ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“မသိဘူး”

ငှက်ကျွန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ရှင်နဲ့ပါလာတဲ့လူဟာ သေသလား ရှင်သလားဆိုတာ

ရှင် ဘယ်နှယ်မသိရမှာလဲ”

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၂၃

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူဟာ ကျုပ်ရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတာပဲသိတယ်၊ သူက

သလား ရှင်သလားဆိုတာ အရေးကြီးတာမဟုတ်ပါဘူး”

ငှက်ကျွန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ရှင်တစ်ခုတော့ သိသင့်တယ်လို့ထင်ပါ

သိ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဘာများလဲ”

ငှက်ကျွန်က. . . .

“ကနေ့ညမှာ ရှင် နေခဲ့မလား. . . . ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို

ခွဲမှာလား”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဒီလိုခွဲခြားရဦးမယ် ဟုတ်လား”

ငှက်ကျွန်က. . . .

“ဟုတ်တယ်”

သူမသည် ချိုလွင်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး. . . .

“သက်ရှိလူဆိုရင် ကျွန်မက ပိုက်ဆံတောင်းရလိမ့်မယ်၊

သေတဲ့လူဆိုရင်ကော ကျွန်မ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူပါဘူးရှင်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“တကယ်လို့ဗျာ... သေလုနီးပါးရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုရင်ကော”

ငှက်ကျွန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ရှင်က သေလုမျောပါးဖြစ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ကျွန်မက ဈေးတစ်ဝက်လျော့ဖို့ စဉ်းစားပါမယ်”

ဝမ်းဖုန်းက...

“ငွေမယူလို့မရဘူးလား”

ငှက်ကျွန်က...

“မရပါဘူးရှင်”

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်ရင်လဲ သူ့ကိုပဲထားပစ်ခဲ့ပြီး ကျုပ်ထွက်သွားမယ်”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲမှထွက်သွားရန် နေထိုင်လှမ်းလှမ်းလိုက်ရာ ငှက်ကျွန်က ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဝမ်းဖုန်းက...

“ကျွန်တော် အပြင်မှာစောင့်နေပါမယ်”

ငှက်ကျွန်က...

“အခုမှ မိုးမချုပ်သေးဘဲ ရှင်နေချင်ရင် နေနိုင်ပါသေး

တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ထွက်သွားမှဖြစ်မယ်... နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ် အိတ်ထဲမှာပါတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုဟာ ထွက်သွားနိုင်တယ်ဗျ”

ငှက်ကျွန်က မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်လိုက်သည်။

“ဘာပစ္စည်းများလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက...

“သိပ်တော့တန်ဖိုးမရှိပါဘူး... ပုလဲတစ်လုံးပါ”

ဝမ်းဖုန်းသည် အိတ်ထဲမှ ကတ္တီပါအိတ်ကလေးကို နှိုက်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် စားပွဲပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်လေသည်။

လှပ၍ အရောင်တောက်ပသော ပုလဲတစ်လုံးသည်

အားပွဲပေါ်သို့ကျသွားလေသည်။

အလွန်လှပပြီး အရောင်တောက်ပသောပုလဲကို လောကပေါ်၌ မည်သည့်မိန်းကလေးမဆို လိုချင်မက်မောနေမည်သာ ဖြစ်သည်။

၁၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ငှက်ကျွန်သည် မိန်းကလေးဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုပုလုံးအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံသည် ရွှန်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

သူမသည် ဖြူဖွေး၍ နုအိသောလက်ချောင်းနှစ်ချောင်းဖြင့် ပုလုံးကို ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် တိတ်ဆိတ်စွာရပ်လျက် သူမအား အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ငှက်ကျွန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟင်... ကျွန်မ မထင်မိပါဘူးရှင်”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“ဘာကိုမထင်မိတာလဲ”

ငှက်ကျွန်က... .

“ရှင်လိုလူရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ပုလုံးတစ်လုံးပါလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိလို့ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒါ ကျုပ်ပစ္စည်းမှမဟုတ်ဘဲ သူများဆီက ခိုးလာတာပါ”

ငှက်ကျွန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ခိုးလာတဲ့ပစ္စည်းကို ကျွန်မ ပိုတောင်ကြိုက်သေးတယ်”

ဝန်ပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၂၇

ဝမ်းဖုန်းက... .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခိုးလာတဲ့ပစ္စည်းဟာ များသောအားဖြင့် တန်ဖိုးရှိတဲ့မို့

ဝမ်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

ငှက်ကျွန်သည် သူ့အား ပြုံးပြလိုက်ပြီး... .

“ရှင် အခု ဒီမှာနေလို့ရပါပြီရှင်”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“ဒါဖြင့် ကျုပ်သူငယ်ချင်းကော”

ငှက်ကျွန်က... .

“ရှင် သဘောပါပဲလေ”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“အခန်းသဲမှာ ခေါင်းတစ်လုံးထားတာကို လက်ခံတယ် သူတ်လား”

ငှက်ကျွန်က... .

“ဒီလိုပုလုံးမျိုးပေးနိုင်တဲ့လူဆိုရင် သူကနေသည်ဖြစ်စေ သတ်ရှင်နေသည်ဖြစ်စေ ကျွန်မ ကျေနပ်လက်ခံရမှာပဲ”

ဝမ်းဖုန်းသည် သူမအား အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ဤမိန်းကလေးသည် အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော မိန်း

၁၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အလွန်လည်း ကြောက်စရာကောင်းသော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းသည့်အဖြစ်အပျက်. . . .

ဝမ်းဖုန်းသည် နံရံပေါ်မှပန်းချီကားချပ်အား သေချာစွာ

ကြည့်နေ၏။

ငှက်ကျွန်သည် သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်နေ၏။

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“မင်းရဲ့နံရံပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ပန်းချီကားချပ်တွေ ရေးဆွဲထားရတာလဲ”

ငှက်ကျွန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ကျွန်မအခန်းထဲဝင်လာတဲ့ ယောက်ျား မှန်သမျှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားအောင် ရေးဆွဲထားတာပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဒီပန်းချီကားချပ်က ဘာကိုဖော်ပြထားတာလဲ”

ငှက်ကျွန်က. . . .

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၂၉

“ရှိရှိသမျှ သရဲတစ္ဆေတွေဟာ မင်းသားလေးရဲ့မွေးနေ့ကို

ဘာပြီး ပူဇော်တဲ့ပုံပါပဲ”

သူမသည် ပန်းချီကားချပ်ပေါ်မှာရှိသော လူငယ်၏ရုပ်

ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူဟာ ဘီလူးမင်းသားလေးပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဘီလူးဆိုတာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့သာ ကြား တယ်. . . မင်း ဘီလူးမင်းသားလေးက တော်တော်ရုပ်ချောပါ

။”

ငှက်ကျွန်က. . . .

“ဒါကတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဘီလူးမင်းသားလေးရုပ်

ချောတာကိုလိုချင်လို့ ပန်းချီဆရာက ကျွန်မစိတ်ကြိုက်ဆွဲပေး တဲ့တာပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“အဲဒီကြက်တူရွေးဟာ ဘာကြောင့်အနီရောင်ခြယ်ထား တာလဲ”

ငှက်ကျွန်က. . . .

“သူက သွေးအစက်ပေါင်းများစွာနဲ့ ဖန်ဆင်းထားတဲ့အ

နီရောင်ကြက်တူရွေးဖြစ်တာပေါ့”

၁၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“အဲဒီကြက်တူရွေးရဲ့အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ငှက်ကလေး(၁၃)

ကောင် ဘာဖြစ်လို့ခိုင်းရဲထားရတာလဲ”

ငှက်ကျွန်က. . . .

“ဒါတွေက ကြက်တူရွေးရဲ့ ကျေးကျွန်တွေပါပဲ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဒါနဲ့မင်းနာမည် ဘာဖြစ်လို့ ငှက်ကျွန်လို့နာမည်ပေး

ထားရတာလဲ”

ငှက်ကျွန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကလဲ သူ့ရဲ့ကျေးကျွန်ဖြစ်ချင်လို့ ငှက်ကျွန်လို့နာမည်ပေးထားတာပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဒါနဲ့ငှက်ကျွန်ဟာ ၁၃ ကောင်ပဲလား”

ငှက်ကျွန်က. . . .

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ဒါပေမယ့် ငှက်ကျွန်အဖြစ် ကျောက်

တုံးကလေးတွေ ရှိသေးတယ်ရှင့်”

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုကျောက်တုံးကလေးလဲ၊ အနီရောင်ကျောက်

တုံးကလေး ဟုတ်လား”

ငှက်ကျွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်. . . သွေးကြက်တူရွေးဖန်ဆင်းခဲ့တဲ့ သွေး
ဆက်များအချို့ဟာ သွေးစက်ပိုလျှံနေလို့ ကျောက်တုံးကလေးဖြစ်
သွားကြတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျောက်တုံးကလေးများကလဲ နီရဲ
တာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“အတော်ပဲ. . . မင်းကို ငါပစ္စည်းတစ်ခု ပြရဦးမယ်”

ငှက်ကျွန်က. . . .

“ဘာများလဲ”

ဝမ်းဖုန်းအိတ်ထဲမှ ကျောက်တုံးကလေးကို နှိုက်ယူလိုက်

. . . .

“မင်းပြောတဲ့ကျောက်တုံးကလေးဟာ ဒါမျိုးလား”

ငှက်ကျွန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ကွတ်ကနဲပျက်သွား
သည်။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝမ်းဖုန်းအား စိုက်ကြည့်နေ

သူမစိုက်ကြည့်ပုံမှာ ဝမ်းဖုန်းအား အစိမ်းလိုက်ဝါးစား
အလား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ရင်ထိတ်ကာ နောက်သို့တစ်လှမ်းချင်း

ဆုတ်သွားမိသည်။

ငှက်ကျွန်က အခန်းတံခါးကိုပိတ်၍ ရပ်လိုက်ပြီး...

“မှန်မှန်ပြောစမ်း... ရှင် ဘယ်သူလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက...

“ကျုပ်နာမည် ဝမ်းဖုန်းပါ”

ငှက်ကျွန်က ရုတ်တရက် အားရပါးရရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကိုလိမ်နေတာ”

သူမသည် တဟားဟားရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ရှင်နာမည်က ဝမ်းတုံစိမ်းဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်”

... ရှင် ဘာပြောချင်သေးလဲ”

သူမသည် ပြောရင်း သူ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝမ်းဖုန်း၏ လည်ပင်းကို တအားညှစ်လိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်ရား...

“ဖြန်း...”

ငှက်ကျွန်သည် နောက်သို့တစ်ချက်ယိမ်းယိုင်သွားပြီး လျှင် ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ည...

အေးချမ်း၍ တိတ်ဆိတ်သောညဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ကုတင်ဘေးတွင်ထိုင်၍ သတိမေ့နေ

သော ငှက်ကျွန်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ငှက်ကျွန်က သတိပြန်လည်ရရှိလာလေ

သည်။

သူမသည် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သောအခါ ဝမ်းဖုန်းထိုင်နေ

သည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်...

“ကျွန်မ... ကျွန်မ ဘာဖြစ်သွားတာလဲရှင်”

ဝမ်းဖုန်းက အားတုံအားနာဖြင့်...

“မင်း ခုနက စိတ်အတော်လှုပ်ရှားနေလို့ ငါက မင်းကို

နှိပ်မိတာပါ”

ယခုမှ ငှက်ကျွန်က သူမ၏ဝါးပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် အ

အာယာ ပွတ်မိသည်။

ဝမ်းဖုန်းက...

“တော်တော် နာသွားသလား”

ငှက်ကျွန်က ခေါင်းခါယမ်းပြပြီးထထိုင်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် သူမသည် တစ်စုံတစ်ခု သတိရလာလေသည်။

“ရှင့်ပုလဲကော”

သူမမေးလိုက်တော့မှ ဝမ်းဖုန်းက ထိုပုလဲလုံးကို သတိရလာလေသည်။

သူသည် စားပွဲပေါ် နှင့်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝေ့ကြည့်လိုက်ရာ ပုလဲကို မတွေ့ရတော့ပါ။

“ဟုတ်တယ်... ပုလဲက ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး”

ငှက်ကျွန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မကိုပေးထားပြီပဲ... ပျောက်သွားတာတော့ ကျွန်မကံပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းသည် နံရံပေါ်မှ ပန်းချီကားချပ်ကို ထပ်မံကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီပန်းချီကားချပ်ကို ဘယ်သူကဆွဲပေးတာလဲ”

ငှက်ကျွန်က... . . .

“အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ဒီပန်းချီကားချပ်ပေါ်က အကြောင်းအရာတွေကို ဘယ်သူကပြောပြတာလဲ”

ငှက်ကျွန်က... . . .

“အဲဒီအဘိုးကြီးပဲ ပြောပြတာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“အဲဒီအဘိုးကြီးရဲ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ငှက်ကျွန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး... . . .

“သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဆိုတာ မမှတ်မိတော့ဘူး”

သူ့ကို အမျိုးအနွယ်ဆိုတာတော့ သိတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“သူ့နာမည်က ကိုမင်းမဟုတ်ဘူးလား”

ငှက်ကျွန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ညီအစ်ကိုတစ်ယောက်

ကို ကိုမင်းလို့ခေါ်တယ်ဆိုတာတော့ မှန်တယ်”

ဝမ်းဖုန်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်တောက်ပသွား

သည်။ သူမက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒီ ကိုမင်းဆိုတဲ့လူဟာ သွေးကြက်တူရွေးကို တွေ့ဖူး

သလို့ ပြောတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

၁၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်း ဒီအကြောင်းတွေသိတယ် ဟုတ်လား”

ငှက်ကျွန်က...

“သိတာပေါ့... သွေးကြက်တူရွေးဟာ ခုနှစ်နှစ်မှ တင်ကြိမ် လူ့ပြည်ဆင်းတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အခုနှစ်ဆိုရင် သွေးကြက်တူရွေး လူ့ပြည်ဆင်းတဲ့နှစ်ပါပဲ”

ဝမ်းဖုန်းက...

“ဒါကြောင့် မင်းကိုယ်မင်း ငှက်ကျွန်ဆိုပြီး သူ လူ့ပြည်ဆင်းလာတာကို စောင့်မျှော်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ငှက်ကျွန်က ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မက ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားလို့ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက...

“မင်း တကယ်ယုံသလား”

ငှက်ကျွန်က...

“ရှင်ကော”

ဝမ်းဖုန်းက...

“ကျုပ်... ကျုပ်မသိဘူး”

၁၃၇ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁)

လောကပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သောအဖြစ်အပျက်များကို သိပ္ပံနည်းဖြင့်ဖြေရှင်း၍ မရနိုင်သော အကြောင်းအရာများ များစွာရှိလေသည်။

အချို့မှာမူ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းအောင် မယုံကြည်ဘဲ နေနိုင်အောင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ဝမ်းဖုန်းသည် ယင်းကိစ္စအား မယုံကြည်ပါ။

သို့သော် ယုံကြည်လာသလိုလိုဖြစ်နေ၏။

လေတစ်ချက်ပွဲယမ်းလိုက်၏။

လွတ်နေသောငှက်လျှောင်အိမ်သည် ပြတင်းပေါက်အောက်တွင် ယိမ်းယိုင်နေ၏။

ငှက်ကျွန်က...

“အဲဒီငှက်လျှောင်အိမ်ထဲမှာ နဂိုက ကြက်တူရွေးတွေ

၁၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

အများကြီးမွေးထားပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကြက်တူရွေး
ရာကို သွေးကြက်တူရွေးကလာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မထင်လို့ပါ”
ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ခက်တာက သူတို့အားလုံး သေကုန်ကြပြီ”
ငှက်ကျွန်က သက်ပြင်းအသာအယာချလိုက်သည်။

“သိပ်ပြီး အံ့ဩစရာကောင်းပါတယ်ရှင်”
ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ခုနစ်လ လဆန်း တစ်ရက်နေ့ညမှာ သေကုန်ကြတယ်
ဟုတ်လား”

ငှက်ကျွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
သူမသည် ရုတ်တရက် ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

“ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”
ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်သိထားတာတွေ အများကြီးရှိတယ်ဗျ”
ငှက်ကျွန်က . . .

“ဒီမှာ သွေးကြက်တူရွေးရောက်လာမယ်လို့ ရှင်ထင်မှတ်
မိလို့ ဒီကိုလာတာလား”

ဝမ်းဖုန်းက . . .
“မဟုတ်ဘူး”

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၃၉

ငှက်ကျွန်က . . .
“ဒါဖြင့် ရှင်က ဘာကိုစွန့်လာတာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက . . .
“ကျုပ် သူငယ်ချင်းအတွက်ပေါ့”

သူသည် မြေပေါ်မှခေါင်းအား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး . . .
“သူလဲ သိပ်ပြီးသနားစရာကောင်းပါတယ် . . . ဒါ

နှင့် သူ့အလောင်းကို သူ့ရဲ့မွေးရပ်ဌာနေကို ပို့ပေးဖို့ စိတ်ကူးမိ
သေးသလား”

ငှက်ကျွန်က . . .
“ရှင်က သူ့အလောင်းကို လိုက်ပို့မလို့ကိုး”

ဝမ်းဖုန်းက . . .
“သူ့မှာ မိတ်ဆွေများများမရှိဘူး . . . ကျုပ်ကလဲ အ

ဘေးအန္တရာယ်အားတယ်ဆိုတော့ . . .”
သူသည် ငှက်ကျွန်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုတစ်ခု ကူညီပါလားဗျာ”
ငှက်ကျွန်က . . .

“ပြောပါရှင်”
ဝမ်းဖုန်းက . . .

“နံရံပေါ်မှာရှိတဲ့ ပန်းချီကားများကို ဖျက်ပေးလိုက်

၁၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ပါ... ဒါမှမဟုတ် ထုံးဖြူနဲ့သုတ်လိုက်ပါ”

ငှက်ကျွန်က....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝမ်းဖုန်းက....

“ကျုပ် မကြိုက်လို့ပါ”

ငှက်ကျွန်က သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက ရှင့်စကားနားထောင်ရင် ရှင် ဒီမှာနေခဲ့မှာ

လား”

ဝမ်းဖုန်းက....

“ကျုပ်... ကျုပ် အနည်းဆုံး ဒီမှာ ခပ်ကြာကြာနေမှာ

ပေါ့”

ငှက်ကျွန်က ထခုန်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ အခုထုံးဖြူသွားဝယ်ပါမယ်”

ဝမ်းဖုန်းက ဟန့်ထားလိုက်သည်။

“မင်း အိပ်နေပါ... ကျုပ် သွားဝယ်ပါမယ်”

သူသည် ငှက်ကျွန်၏ခေါင်းကို အသာအယာပုတ်လိုက်

ပြီး....

“မင်း စိတ်ချလက်ချအိပ်ပါ... ကျုပ်မိတ်ဆွေအဖော်

ရှိပါတယ်၊ မည်သူကမှ မင်းကို မနှောက်ယှက်ရဲဘူး”

၁ ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၄၁

ငှက်ကျွန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာရှင်”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် အဟုတ်ပြောနေတာ... ကျုပ်သူငယ်ချင်းက

အသက်ရှင်တဲ့အချိန်မှာ အားလုံးက သူ့ကိုကြောက်တယ်၊ အခု

သူ့သေတဲ့အခါမှာလဲ အားလုံးက သူ့ကိုကြောက်ရမှာပဲ”

ငှက်ကျွန်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“သူက ကျွန်ကိုဒုက္ခပေးမှာလားရှင်”

ဝမ်းဖုန်းက....

“မပေးပါဘူး”

သူသည်ပြုံးပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူက ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းမဟုတ်လား... မင်းကလဲ ငါ့

သူငယ်ချင်းဆိုတော့ သူက ဘယ်ဒုက္ခပေးမှာလဲ”

ငှက်ကျွန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ... အခု သူက ခေါင်းထဲက ထလာတာ

အောင် ခြေထောက်မကြွပါဘူးရှင်”

ညနေ... .

မှောင်စပျိုးလာပြီဖြစ်ရာ ကြက်တူရွေးဂေဟာသည် တင် စည်ကားလာသည်။

ခြံဝင်းထဲ၌ တူရိယာတေးသံများနှင့် ဖိုမတို့၏ရယ်မောသံများသည် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။

အမျိုးသမီးနှင့် အမျိုးသားတို့သည် ခြံဝင်းအတွင်း သူ့အတွဲနှင့်သူထိုင်ကာ စကားတီးတိုးပြောရင်း စားသောက်နေကြသည်။

တေးသံများသည် တငြိမ်ငြိမ်ပေါ်ထွက်နေသဖြင့် ထိုနေရာသို့ရောက်ရှိသောသူများသည် လောကစည်းစိမ်ကို အပြည့်အဝ ခံစားနေကြလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ငှက်ကျွန်အခန်းထဲမှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်လာသည်။

သူသည် ထိုဖိုမစုဝေးရာခြံထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ကြုံရာစားပွဲပေါ်မှ အရက်များကိုယူ၍ သောက်လိုက်

၏။

ထို့နောက် လွတ်နေသော အရက်အိုးတစ်လုံးကို အသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ချွမ်း... .”

အရက်အိုးသည် အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲသွား၏။

ဥယျာဉ်ထဲ၌ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ရှိနေကြသောလူသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီးလျှင် ဝမ်းဖုန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

သူသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် တီးတိုးစကားပြောလာလျှင် အကျီစအား ဆွဲလိုက်သည်။

“ဟေ့... ထုံးဖြူ ဘယ်မှာရောင်းသလဲဗျ”

ထိုလူက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဟို... . ဟိုဘက်မှာပါ”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“မင်း လိုက်ဖို့”

ဝမ်းဖုန်းသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ထိုသူအားဆွဲကာ ကြက်တူဂေဟာမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဝမ်းဖုန်းဆွဲခေါ်လာသောလူသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
နေရုံပါ။ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော လူတစ်ယောက်နှင့် တူ
နေသည်။

ယခု သူ့ကိုယ်သူ့မိတ်ဆက်ပေးနေ၏။

“ကျုပ်နာမည် ‘အန်ကူးဟို’ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက မျက်နှာဘင်းတင်းထားပြီး . . .

“ဒီနာမည် မကောင်းဘူး”

အန်ကူးဟိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒါပေမယ့် ဒါထက်ကောင်းတဲ့နာမည်ကို
ရွေးချယ်စဉ်းစားမရလို့ပါ”

ဝမ်းဖုန်းသည် ထိုလူ၏တည်ငြိမ်ပုံအား ကျိတ်၍ ခိုးကျူး
သည်။

“မင်း ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

အန်ကူးဟိုက . . .

“ကျုပ်က သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ရဲစခန်းမှူးပါ”

ဝမ်းဖုန်းက အံ့သြသွားသည်။

“မင်းပုံစံကြည့်ရတာ အရာရှိတစ်ယောက်နဲ့မတူပါလား”

အန်ကူးဟိုက . . .

“စခန်းမှူးဟာ အရာရှိမဟုတ်ပါဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက . . .

ခေးကောက်

လမ်းကြားကလေးမှ ထွက်လာသောအခါ လမ်းမကြီး
တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဤလမ်းသည် ဤမြို့ကလေး၏ တစ်ခုတည်းသော
လမ်းမကြီး ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ၎င်းမြို့ကလေးမှာ အလွန်စည်ကားပြီး
အလွန်ကြီးကျယ်သော မြို့တစ်မြို့မဟုတ်မှန်း သတိပြုမိလေ
သည်။

မြို့ကြီးတစ်မြို့မဟုတ်ဘဲ ကြက်တူရွေးဝေဟာကဲ့သို့ နေ
ရာကြီးရှိသည်က အံ့သြဖွယ်ရာ မဟုတ်ပါလော။

၁၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်းရုပ်ရည်နဲ့ဆိုရင် အတော်ကြီးတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ သင့်တာပေါ့”

အန်ကူးဟိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါပေမယ့် အထက်က ခင်ဗျားလို စဉ်းစားမိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက....

“စခန်းမျိုးအလုပ်ဟာ သေးသေးလေးပါ... ခင်ဗျားလုပ်နိုင်ပါသလား”

အန်ကူးဟိုက....

“ဒီနေရာမှာ ရာသီဥတုကောင်းတယ်... အမှုအခင်းလဲ နည်းတယ်၊ နောက်ပြီး ကျုပ်ကိုကျွေးမွေးတဲ့လူ များတယ်... ဒါကြောင့် စခန်းမျိုးရာထူးက အဆင့်နိမ့်ပေမယ့် စားသာပါတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက....

“ဒီနေရာမှာ မင်း ရာထူးအကြီးဆုံး ဟုတ်လား”

အန်ကူးဟိုက....

“ကျုပ်ထက်ကြီးတဲ့လူတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက....

“သူက ဘယ်သူလဲ”

အန်ကူးဟိုက....

ဝရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၄၇

“ဦးတင့်ဝမ်းပါ”

ဝမ်းဖုန်းက....

“သူက ဘာရာထူးလဲ”

အန်ကူးဟိုက....

“သူက ဒီမြို့ရဲ့ မျက်နှာဖုံးပါ”

ဝမ်းဖုန်းက....

“ဒါဖြင့် သူက အရာရှိမဟုတ်ဘူးပေါ့”

အန်ကူးဟိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူက အရာရှိမဟုတ်ပေမယ့် ဒီမြို့ရဲ့ မြေတစ်ဝက်ဟာ

သူိုင်တယ်ဗျ”

ဝမ်းဖုန်းက....

“ဟုတ်လား... ဒါဖြင့် သူက တော်တော်ချမ်းသာတာ

အန်ကူးဟိုက....

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီမြို့ထဲမှာ သူနဲ့တန်းတူရည်တူ ချမ်းသာတာ

တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက....

“ဘယ်သူလဲ”

အန်ကူးဟိုက....

“လိတလှိုပါ”

၁၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူက မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်လား”

အန်ကူးဟိုက. . . .

“ဟုတ်တယ်. . . သူ့လို မိန်းမမျိုးကို ခင်ဗျားတွေဖူးမှာ
မဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူတော်တော်လှတယ် ဟုတ်လား”

အန်ကူးဟိုက. . . .

“လှရုံမကဘူး. . . အလုပ်လဲ တော်တော်လုပ်နိုင်တယ်
ပြောစရာရှိတာကတော့ သူဟာ နည်းနည်းအသက်ကြီးပြီ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

အန်ကူးဟိုက. . . .

“အသက် ဘယ်လောက်ကြီးသလဲဆိုရင် သူ့သမီး
တောင် တော်တော်ကြီးပြီ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူ့မှာသမီးရှိတယ် ဟုတ်လား”

အန်ကူးဟိုက. . . .

“ရှိတယ်လေ. . . ခင်ဗျားလဲ သူ့ကိုတွေ့ဖူးမှာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၄၉

အန်ကူးဟိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အခုလာတာလဲ သူ့သမီးအခန်းက ထွက်လာ
တာမဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

အန်ကူးဟိုက. . . .

“ဒီမှာရှိတဲ့လူအားလုံးဟာ လိတလျှံကိုကြောက်တယ် .

သူ့သမီးပဲ မကြောက်တာ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“သူက သူ့သမီးကိုမနိုင်ဘူး ဟုတ်လား”

အန်ကူးဟိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မနိုင်လို့လဲ သူ့သမီးဟာ ကြက်တူရွေးဂေဟာ ရောက်
တာပေါ့”

လမ်းမပေါ်တွင် လမ်းမီးများ ထိန်ထိန်လင်းနေသော်

လမ်းသွားလမ်းလာသူများသည် နည်းပါးနေ၏။

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ဒီမြို့မှာ လူဦးရေတော်တော်များသလား”

အန်ကူးဟိုက. . . .

၁၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“သန်းကောင်စာရင်းအရ စုစုပေါင်း (၈၃)အိမ်ထောင်ပဲ ရှိပါတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဗျာ. . . (၈၃)အိမ်ထောင်စုရှိတဲ့ ဒီမြို့ကလေးဟာ ကြက်တူရွေးဂေဟာလို နေရာမျိုးရှိနေတာ အံ့ဩစရာကောင်း တယ်ဗျ”

အန်ကူးဟိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ လူတစ်ယောက်က တာဝန်ယူထားလို့ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဘယ်သူလဲဗျ”

အန်ကူးဟိုက. . . .

“ဝူးတင့်ဝမ်းပါ”

သူသည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်ပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်အား ညွှန်ပြ လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ထုံးဖြူဟာ ဒီဆိုင်မှာ ရောင်းပါတယ် ဗျာ”

ဝမ်းဖုန်းသည် အန်ကူးဟိုလက်ကိုဆွဲကာ ၎င်းဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၅၁

ဤဆိုင်သည် ကုန်မျိုးစုံဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

ကုန်ပစ္စည်းများသည် အမျိုးစုံလှပေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်နှင့် ထို

ပြားလှသော ကုန်ပစ္စည်းများကိုကြည့်ကာ ငေးငိုင်းသွားလေ သည်။

သို့သော် ဆိုင်ထဲ၌ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ပါ။

အန်ကူးဟိုက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်. . . .

“ဟေ့. . . သန်ကောင် ဈေးဝယ်တဲ့လူရောက်နေတယ်

သူသည် ဝမ်းဖုန်းအား ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သန်ကောင်ဆိုတာ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက ချက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သူ့နာမည်က အဆန်းပဲ. . . ဘယ်နှယ်ကြောင့် သန်

ကောင်လို့ ခေါ်ရတာလဲ”

အန်ကူးဟိုက. . . .

“ဒီလိုပါ သူ့မသိတာ မရှိသလောက်ဘဲ. . . ဗိုက်ထဲက

၁၅၅ ❖ မိုးကျော်သူ

သန်ကောင်နဲ့တူလို့ သူ့ကို သန်ကောင်လို့ခေါ်ကြတာပါ။
လူတစ်ယောက်သည် ကုန်ပစ္စည်းကြားမှ တိုးထွက်လာ
ရင်း...

“ကျုပ်မသိတဲ့ကိစ္စ ရှိပါသေးတယ်ဗျ”
ဝမ်းဖုန်းက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ဆံပင်ဖြူဖွေးသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် ခါးကုန်း
စွာဖြင့် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။
ယင်းအဘိုးအိုသည် သန်ကောင်နှင့်မတူပါ။ ပုစွန်
ခြောက်တစ်ကောင်နှင့် တူလှပေသည်။
အန်ကူးဟိုက ပြုံးလိုက်သည်။
“ခင်ဗျား ဘာတွေကိုမသိတာလဲဗျ”
သန်ကောင်အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။
“မင်းနဲ့လိတလို့ ဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာ ငါမသိဘူး
ကွ”

အန်ကူးဟိုသည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။
သန်ကောင်အဘိုးအိုက ဝမ်းဖုန်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
အကဲခတ်ကြည့်ပြီး...
“မင်း ဒီမြို့ကမဟုတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်”
ဝမ်းဖုန်းကပြုံး၍ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
သန်ကောင်အဘိုးအိုက...

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၅၃

“ထုံးဖြူဝယ်မှာက မင်းလား သူလား”
ဝမ်းဖုန်းက...
“ကျုပ်ပါ”
သန်ကောင်အဘိုးအိုက...
“ခင်ဗျားထုံးဖြူဝယ်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”
ဝမ်းဖုန်းက...
“နံရံသုတ်မလို့ပါ”
သန်ကောင်အဘိုးအိုက...
“မင်း ဒီမြို့မှာနေမလို့လား”
ဝမ်းဖုန်းက...
“ဟုတ်ကဲ့”
သန်ကောင်အဘိုးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်

သည်။
“မင်း ဒီနေရာမှာကြာကြာမနေနိုင်ပါဘူးကွာ... ဘယ်
နေရာမှာကြာကြာနေလို့ မရဘူး”
ဝမ်းဖုန်းက...
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
သန်ကောင်အဘိုးအိုက ရုတ်တရက် ပြန်လှည့်ကြည့်
တတ်၏။
“ထုံးဖြူ ဘယ်လောက်လို့ချင်လို့လဲ”

၁၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းဖုန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲ မသိဘူးဗျ”

သန်ကောင်အဘိုးအိုက

“မင်း သုတ်မဲ့အခန်းက ဘယ်လောက်ကျယ်လို့လဲ”

ဝမ်းဖုန်းက

“(၁၂)ပေလောက် ကျယ်မယ်လို့ထင်တယ်”

သန်ကောင်အဘိုးအိုက

“ဒါဖြင့် မင်းက နံရံတစ်ဖက်ပဲ သုတ်မှာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဟုတ်ပါတယ် . . . နှစ်ခါထပ်သုတ်ရမှာပါ”

သန်ကောင်အဘိုးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်

သည်။

“အင်း . . . လိတလျှံရဲ့သားမက်လုပ်ဖို့ သိပ်တော့လွယ်ဘူးနော်၊ စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ပါဦး”

ဝမ်းဖုန်းက

“ကျုပ်က လိတလျှံရဲ့သားမက် လုပ်မယ်လို့ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ပြောရတာလဲ”

သန်ကောင်အဘိုးအိုက

“ကျုပ် ဘာမှမပြောပါဘူး . . . ဘာဆို ဘာမှမပြောပါဘူးဗျာ”

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၅၅

သူသည်လုံးဖြူများကို စက္ကူအိတ်ဖြင့်ထည့်ကာ ဝမ်းဖုန်း

အား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် လူသုံးယောက် ထပ်မံရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် အရက်များ လာရောက်ဝယ်ကြ

သည်။

ထိုလူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က မတ်တတ်ပင်

ချစ်နိုင်အောင် မှူးနေ၏။

သူသည် ဆိုင်ခန်းထဲဝင်လာသည်နှင့် ဝမ်းဖုန်းအား ဝင်

သက်တိုက်မိလေသည်။

သူ့အဖော်များက သူ့အား ဖေးမလိုက်သည်။

“မတော်လို့ပါဗျာ”

ဟုလည်း ဝမ်းဖုန်းအား ပြုံး၍ တောင်းပန်လိုက်လေ

သည်။ ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ”

သူသည် ထိုအရက်မှူးသမားနှင့် သူ့အား တောင်းပန်နေ

သာလို့လက်မှ ဓားနှစ်လက်သည် သူ၏ဝမ်းဖိုက်ထဲသို့ တိတ်

တိတ်စွာ ထိုးသွင်းနေသည်ကို မသိလိုက်သည့်အလား ပြုံးနေ၏။

ထိုဓားနှစ်လက်သည် အလွန်ပါးပြီး အလွန်ထက်မြက်

အလွန်ကျွမ်းကျင်သော လူသတ်သမားများကသာ ညှင်

ယင်းကဲ့သို့ခားမျိုးကို အသုံးပြုတတ်ကြပေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ယင်းခားမျိုးအား အလွန်ကျွမ်းကျင်စွာ အသုံးပြုနိုင်သည့်အပြင် သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုမှာလည်း အလွန်လျင်မြန်လှသည်။

မည်သူမဆို သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ဤတစ်ကြိမ်သည် သူတို့က ဝမ်းဖုန်းကဲ့သို့သော သိုင်းသမားတစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသဖြင့် သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုသည် မည်သို့မျှ အစွမ်းမထက်တော့ပါ။

“ဝုန်း... .”

သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ မြေပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျသွားလေသည်။

ကျန်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် မျက်လုံးပြူးကျယ်စွာဖြင့် ဝမ်းဖုန်းအား ကြောင်၍ကြည့်နေ၏။

မြေပေါ်လဲကျသွားသော လူနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က နံရိုး(၆)ချောင်းကျိုးပြီး တစ်ယောက်က(၄) ချောင်းကျိုးသွားလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် သူတို့အား ပြုံး၍ကြည့်နေတုန်းပင်... .

“ခင်ဗျားတို့ဟာ အတော်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ခားသမားတွေပဲ”

ရပ်နေသာလူသည် လဲကျနေသော လူနှစ်ယောက်အား ညွှားရောက်ဖေးမနေ၏။

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလျက်... .

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့အရက်မူးဟန်ဆောင်တာ သဘာဝကျော့ဘူးကွ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် တကယ်အရက်မူးတဲ့လူရဲ့ မျက်လုံးက ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ရမယ်ကွ”

ထိုလူများသည် ဆိုင်ထဲမှလှမ်းထွက်မည်အပြုတွင်... .

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ဝမ်းဖုန်းက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ဟန့်တားလိုက်လေသည်။ ထိုလူများသည် ရပ်နေလေ၏။

ဝမ်းဖုန်းက... .

“မင်းတို့ကို ဘယ်သူကခိုင်းတာလဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုင်ရှေ့မှ လူတစ်ယောက်၏အသံ ကြားရလေသည်။

“ကျုပ်ပါ... .”

ဝမ်းဖုန်းလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အနီရောင်အင်္ကျီဆင်ထားသော အခွားအိုတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသတ်ချင်တယ် ဟုတ်လား”

အခွားအိုက... .

၁၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဘွားအိုက. . . .

ရင် ဘယ်ကငွေရမှာလဲ”
“ငှက်ကျွန်ဟာ ပိုက်ဆံရှာရမယ့်ကွဲ့. . . မင်းကိုယူလိုက်

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက သူနဲ့ဘာတော်သလဲ”

အဘွားအိုက. . . .

“ဘာတော်သလဲဆိုတော့ သူဟာ ကျုပ်ရဲ့နို့ကိုစို့ပြီး ကြီး
လာတာကွဲ့”

ဝမ်းဖုန်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်. . . .

အောင် အခြေအနေ မရောက်သေးပါဘူးဗျ”
“ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုသတ်ရလောက်

ရုတ်တရက် အေးစက်သောအသံတစ်သံ ကြားရလေ

သည်။

“မင်းကိုသတ်ချင်တာ သူမဟုတ်ဘူး. . . ငါကွဲ့”

၁၅၉ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁)

ဆိုင်ခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ထပ်မံဝင်ရောက်လာ
သည်။

လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အစိမ်းပုပ်ရောင် အင်္ကျီရှည်ဝတ်ဆင်

ပြီး သူ့လက်ထဲတွင် ယပ်တောင်တစ်လက် ကိုင်ဆောင်ထား

သည်။

ထိုလူငယ်သည် ရုပ်သွင်ချောမောသော်လည်း သူ့ဟန်မူ

အနည်းငယ် မိန်းမဆန်နေ၏။

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

လူငယ်က. . . .

“ကျုပ်က မေမေစုံရဲ့မွေးစားသားပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“မေမေစုံဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

လူငယ်က အနီရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော အ

မိအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

၁၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“မေမေစုံဆိုတာ သူပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုသတ်ချင်တာလဲ”

“ကျုပ်မနာလို ဝန်တိုဖြစ်လို့”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်သိပြီ. . . မင်းက ငှက်ကျွန်ကိုကြိုက်လို့ ဟုတ်

လား”

လူငယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူက ကျုပ်ကိုကြိုက်နေတာကွ”

သူသည် ဝမ်းဖုန်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး. . . .

“အံ့ပါရဲ့ကွာ. . . မင်းက ငါ့ထက် ဘာများသာနေလဲ”

လဲ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“နည်းနည်းတော့သာတယ်”

လူငယ်က. . . .

“ဘယ်နေရာမှာသာလို့လဲ”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းနှာခေါင်းက ပြားလွန်းအားကြီးလို့ပါ”

လူငယ်သည် အမှတ်မထင် သူ့နှာခေါင်းအား စမ်းကြည့်

လိုက်သည်။

၁၆၁ ❖ ဝရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁)

သူ့နှာခေါင်းသည် အခြားယောက်ျားများနည်းတူ အ
ဇွယ်ရှိနေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝမ်းဖုန်း၏လက်သီးသည် သူ့နှာခေါင်း
သို့ ထိုးချလေသည်။

မေမေစုံသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ဝမ်းဖုန်းအားကြည့်ရင်း
ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာလေသည်။

ထို့နောက် သူမသည် လမ်းမလယ်၌ ဒူးထောက်လိုက်
သည်။

သူမလက်နှစ်ဖက်သည် ဆန့်တန်းလိုက်ပြီး ကောင်းကင်
သို့မော့ကြည့်နေ၏။

သူမ၏နှုတ်ခမ်းမှလည်း တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ဝမ်းဖုန်းအား
ကြည့်၍ ဆိုနေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် သူမအား လှည့်မကြည့်ဘဲ ခြေလှမ်းကျ
တဲဖြင့် လျှောက်သွားရာ လူတစ်ယောက်သည် သူနှင့်မျက်နှာ

ချင်းဆိုင် လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည်

ဝမ်းဖုန်းထံသို့ လျှောက်လာနေ၏။
သူ၏ခါးတွင် မားကောက်တစ်လက်ထိုးထားသည်။

သူသည် ဝမ်းဖုန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ရပ်တန့်
လိုက်သည်။

၁၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းဖုန်းကလည်း ရပ်တန့်လိုက်သည်။
 အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...
 “ဒီအဘွားကြီးက စုန်းကဝေမဖြစ်တယ်”
 ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “ဒါနဲ့သူက ငှက်ကျွန်ရဲ့...”
 အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ကြားဖြတ်လိုက်သည်
 “သူက ဘာမှမဆိုဘူး”
 ဝမ်းဖုန်းက...
 “ဒါဖြင့် သူက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို လာသတ်ချင်ရတာလဲ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...
 “မင်းကိုသတ်ချင်တဲ့လူဟာ သူလဲ မဟုတ်ဘူး... သူ
 မွေးစားသားလဲ မဟုတ်ဘူး”
 ဝမ်းဖုန်းက...
 “ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”
 အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...
 “လိတလျှံပါ”
 ဝမ်းဖုန်းက...
 “ငှက်ကျွန်ရဲ့မိခင် ဟုတ်လား”
 အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...
 “ဟုတ်တယ်”
 ဝမ်းဖုန်းက...
 “သူက ကျုပ်ကိုသတ်မယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် ဟုတ်
 အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...
 “ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲသိတယ်”
 ဝမ်းဖုန်းက...
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...
 “သူက မင်းကိုသတ်ဖို့ ကျုပ်ကို အခကြေးငွေ ပေးလိုက်

၁၆၃ ❖ ဝမ်းဖုန်း (၁)

“ဟုတ်တယ်”
 ဝမ်းဖုန်းက...
 “သူက ကျုပ်ကိုသတ်မယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် ဟုတ်
 အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...
 “ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲသိတယ်”
 ဝမ်းဖုန်းက...
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...
 “သူက မင်းကိုသတ်ဖို့ ကျုပ်ကို အခကြေးငွေ ပေးလိုက်

လမ်းမပေါ်မှ အလင်းရောင်များသည် ရုတ်တရက်
 ညှင်းငယ်မှောင်လာပြီဟု ထင်ရလေသည်။
 လမ်းဝဲမှာရပ်နေသော မေမေစုံကို မတွေ့ရတော့ပါ။
 ကုန်မျိုးစုံဆိုင်မှ မီးထွန်းထားသော်လည်း လူရိပ်တစ်ခုမှ
 အမှန်ပြောရလျှင် အနီးတစ်ဝိုက်မှလူများသည် တစ်

၁၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ယောက်မှ မရှိတော့ပါ။

ဝမ်းဖုန်းနှင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသာ ရုပ်လျက်ရှိနေ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက

“မင်းရဲ့လက်စွမ်းလက်စကို ကျုပ် ခုနက တွေ့လိုက်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဟုတ်လား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက

“ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းပညာ မညံ့ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက

“မင်းရဲ့သိုင်းပညာအခြေအနေအရ ကျုပ်ရဲ့တိုက်ကွတ်

(၁၀)ကွတ်လောက်တော့ ရှောင်နိုင်မယ်လို့ထင်ပါတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက

“(၁၀)ကွတ်ဆိုတာ မနည်းပါလား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက

“အလွန်ဆိုး(၁၂)ကွတ်ပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၆၅

“ဒါဖြင့်(၁၃)ကွတ်မြောက်ဆိုရင် ကျုပ်က မယှဉ်နိုင်တော့ပေါ့”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက

“ကျုပ်ရဲ့ဓားကွတ်(၁၃)ကွတ်မြောက်ကို အယ်သူကမှ ရှောင်တိမ်းလို့မရနိုင်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဓားကို ကျုပ်မမူသလိုဘဲ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက အံ့သြသွားသည်။

“မင်း တကယ်မြင်ဖူးတယ် ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက

“မြင်ဖူးတာပေါ့ . . . ဒီဓားကို ဘယ်လိုအသုံးပြုတယ်ဆို

ကျုပ်သိထားပါတယ်”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက

“ဘာကိုအသုံးပြုတယ်လို့ မင်းသိထားသလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက

“ကိုလင်ရုပ်ကိုဖျက်ဖို့”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် တည်ငြိမ်စွာ ရပ်

သွင်းပြီး သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ အေးစက်ကြမ်းကြုတ်သည့်

အသွင်များ ဆောင်နေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အ

၁၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေသည်။

သူသည် ဝမ်းဖုန်းအား စိုက်ကြည့်နေပြီး သူ့ဇားတို့ ထုတ်လိုက်သည်။

လခြမ်းပုံပမာရှိသော ဓားကောက်သည် ထူးခြားသော အလင်းရောင်တန်း ဝင်းလက်တောက်ပလာပြီး ဝမ်းဖုန်းအား ခုတ်ချလိုက်သည်။

ထိုလူ၏တိုက်ကွက်သည် အလွန်ထူးခြားပြီး တစ်မူထူးခြားနေသည်။

အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ ဝမ်းဖုန်းမှာ ကြောက်ရွံ့သော စိတ်များ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

သူ့လက်တွင် အခြားလက်နက်မရှိပါ။ ထုံးအိတ်တစ်အိတ်သာ ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ထုံးအိတ်ဖြင့် ခံပေးလိုက်ရာ...
“ဖတ်...”

ဓားကောက်သည် ထုံးဖြူအိတ်ကိုခုတ်ချခဲ့သဖြင့် ထုံးဖြူများသည် ပလူပျံသွားလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် မည်သည့်အရာကို

ငဲ့ပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၆၇

မမြင်မတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူသည် ဓားဖြင့် ကဗျာကယာ သွယ်မ်းကာ ကာကွယ်လိုက်ရလေသည်။

ရုတ်တရက် သူ့နောက်မှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ငါ့ရဲ့လက်နက်ပုန်းကို နည်းနည်းမြည်းကြည့်ပါဦး”
ဝမ်းဖုန်းအသံကို သူ့မှတ်မိသည်။

သူသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်မည်အပြုတွင် ကျောက်အလေးတစ်တုံးသည် သူ့နောက်စေ့ကို ထိမှန်သွားလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျ

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ထုံးဖြူများဖြင့် ဖြူဖွေးနေ၏။
ဝမ်းဖုန်းသည် အပေးမှာရပ်နေသည်။

သူသည် လဲကျနေသော အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မင်း ဒီမှာ ခဏအိပ်လိုက်ဦး... ဒီထုံးဖြူရဲ့ တန်ဖိုးကို ခင်ဗျားဓားနဲ့သွားပြီး လဲလိုက်ဦးမယ်”

ဝမ်းဖုန်းသည် ဒုတိယအကြိမ် ကုန်စုံဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သည်။

ဆိုင်ထဲ၌ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါ။
ဝမ်းဖုန်းက အသံဘျယ်လောင်စွာဖြင့်... ”

၁၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဒီမှာ သန်ကောင်သူဌေးကြီး ဈေးဝယ်သူလာပြီဗျ”
သူသည် ကုန်ပစ္စည်းများကြားသို့ လှမ်းကြည့်နေရာ
နောက်တွင် အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ခင်ဗျားက ထုံးဖြူလိုချင်ရင် တခြားနေရာမှာ သွားဝယ်
ပါဗျာ”

သန်ကောင်အဘိုးအိုသည် သူ့နောက်သို့ ရောက်နှိုး
၏။

သူသည် အိုမင်းနေသည်ဖြစ်သော်လည်း ခြေလှမ်း
လွန်သွက်လက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက သူ့အား လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ တခြားနေရာမှာသွားဝယ်ရမှာ
သန်ကောင်အဘိုးအိုက...

“ကျုပ် ခင်ဗျားကိုထုံးဖြူရောင်းတာ နံရံသုတ်ဖို့ပါပဲ...
အခုတော့ ခင်ဗျားက သူ့များမျက်လုံးကို သွားပက်တာ အ
ကောင်းပါ့မလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက...

“လူတစ်ယောက်သေရင် နံရံကိုသုတ်နိုင်ပါ့မလား
သန်ကောင်အဘိုးအိုက...

“ဘယ်သုတ်နိုင်ပါ့မလဲကွ”

ဝမ်းဖုန်းက...

၁၆၉ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁)

“ကျုပ်ကသာ ထုံးဖြူနဲ့မပတ်လိုက်ရင် ကျုပ် အခုဆို
သေနေပြီဗျ”

သန်ကောင်အဘိုးအိုက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း... မင်းပြောတာလဲ မှန်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက...

“အခု ကျုပ်မသေဘူး... ဒါကြောင့်နံရံကို သုတ်နိုင်
သေးတယ်... ဒီတော့ ထုံးဖြူအိတ် ထပ်ဝယ်ရတာပေါ့”

သန်ကောင်အဘိုးအိုက...

“ခုနကဝယ်သွားတဲ့ထုံးဖြူမုန့်ဟာ ငွေမချေရသေးဘူးနဲ့
တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက...

“ခုနကအိတ်ကို ငွေချေဖို့ မလိုဘူးထင်တယ်”
သန်ကောင်အဘိုးအိုက...

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူက ငွေပေးချေသင့်တာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက...

“ကျုပ်ကို ဓားနဲ့ခုတ်ချင်တဲ့မိတ်ဆွေပေါ့”
သန်ကောင်အဘိုးအိုက...

“သူက မပေးဘူးဆိုရင်ကော”

ဝမ်းဖုန်းက...

၁၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“သူ့ဇားကို သိမ်းထားလိုက်ပေါ့”
 “ကျုပ်က မလိုချင်ဘူးဆိုရင်ကော”
 ဝမ်းဖုန်းက. . . .
 “တစ်ယောက်ယောက်ဆီ သွားပေါင်လိုက်ပေါ့”
 သန်ကောင်အဘိုးအိုက. . . .
 “ဘယ်သူကလက်ခံမှာလဲ”
 ဝမ်းဖုန်းက. . . .
 “အနည်းဆုံး လူတစ်ယောက်ယောက်ကတော့ လက်ခံမှာပဲ”
 သန်ကောင်အဘိုးအိုသည် စကားမပြောတော့ဘဲ ထုံးဖြူအိတ်ထပ်မံထည့်ပေးလိုက်သည်။
 “တစ်ကျပ်နဲ့ပြားငါးဆယ်”
 ဝမ်းဖုန်းက. . . .
 “အကြွေးရမလား”
 သန်ကောင်အဘိုးအိုက. . . .
 “မရဘူး”
 ဝမ်းဖုန်းက. . . .
 “ကျုပ်ကို မယုံဘူးလား”
 သန်ကောင်အဘိုးအိုက. . . .
 “ခင်ဗျားဟာ အကြွေးကိမဆပ်ဘဲ နေနိုင်တဲ့လူမဟုတ်

ဝရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၇၁

ဘူးဆိုတာ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်”
 ဝမ်းဖုန်းက. . . .
 “ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုအကြွေးမပေးတာလဲ”
 သန်ကောင်အဘိုးအိုက. . . .
 “သေတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ အကြွေးဆပ်နိုင်ပါ့မလား”
 ဝမ်းဖုန်းက. . . .
 “ဘယ်ဆပ်နိုင်ပါ့မလဲ”
 သန်ကောင်အဘိုးအိုက. . . .
 “ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုသတိထားကြည့်တယ်. . . နာရီအိတ်အချိန်အတွင်းမှာ မင်းကိုသက်ချင်တဲ့လူ(၃) (၄)ယောက်တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းအသက်ဟာ မနက်ဖြန်အထိ ခံနိုင်မလားလို့ ကျုပ်သံသယဖြစ်နေလို့ပါ”
 ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။
 “စိတ်ချ. . . ခင်ဗျားရဲ့ကြွေးကို မဆပ်မချင်း ကျုပ်မဆပ်နိုင်သေးပါဘူး”
 သန်ကောင်အဘိုးအိုသည် စကားကပ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ ထိုထုံးဖြူအိတ်အား ဝမ်းဖုန်းလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ကြက်တူရွေးဂေဟာသို့ ပြန်လည်ရောက်
ရှိလာသောအခါ တံခါးပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် နောက်ဘက်သို့လှည့်သွားပြီး အုတ်နံရံတို့
ကျော်၍ ဝင်သွားလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း မှောင်မဲနေပြီဖြစ်သည်။
ရယ်မောသံများသည် လုံးဝမကြားရတော့ပါ။

သို့သော် ဥယျာဉ်အလယ်ရှိ အိမ်ကလေးထဲ၌ လူတစ်
ယောက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ထိုလူထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲထိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”
ထိုလူက. . . .

“လူစောင့်နေတာပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဘယ်သူကိုစောင့်နေတာလဲ”

ထိုလူက. . . .

“မင်းကို”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုစောင့်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်ဗျာ”
သူသည် အနီးသို့ရောက်သွားသည်နှင့် ထိုလူအား
ထိပြင်ပြင် တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ဆံပင်များ ဖြူဖွေးနေသော အဘိုးအိုတစ်
ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူကလည်း သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“သိပါတယ်. . . ခင်ဗျားက ဝမ်းတင့်ဝမ်းပါ”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းမဆိုးဘူး. . . ဒါပေမယ့် ဒီမြို့ကလူတွေအားလုံး
ဝမ်းစမ်းရယ်လို့ခေါ်ဟယ်”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဝမ်းစမ်းရယ်. . . ခင်ဗျား ဒီမှာလာပြီး ကျုပ်ကို
စောင့်နေတာ ပြောစရာများရှိလို့လား”

ဝမ်းစမ်းရယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ခင်ဗျားက ဉာဏ်ရှိတဲ့လူဟာ အသက်မရှည်ပါဘူးလို့

၁၇၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

ဝင်းစမ်းရယ်က. . . .

“အခြေအနေပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ပြောရပါတယ်”

ဝင်းစမ်းရယ်က. . . .

“ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးလဲ”

ဝင်းစမ်းရယ်က. . . .

“ခင်ဗျားဟာ သူများအတွက် အန္တရာယ်လို့ ယူဆရတဲ့ အခြေအနေမျိုးပါ”

သူသည် စကားကိုခေတ္တရပ်နားပြီးမှ စကားဆက်လိုက် ပြန်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီကိုရောက်လာတာ နေ့တစ်ဝက်လောက်ပဲ

ရှိသေးတယ်၊ ခင်ဗျားကိုသတ်ချင်တဲ့လူ ဘယ်လောက်များလဲ”

ဝင်းစမ်းရယ်က. . . .

“များလဲမများဘူး. . . နည်းတယ်လို့လဲ မဆိုနိုင်ဘူး”

ဝင်းစမ်းရယ်က. . . .

“သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကိုသတ်ချင်တယ်ဆိုတာ သိသလား”

ဝင်းစမ်းရယ်က. . . .

“သူတို့က ကျုပ်ကို အန္တရာယ်ပေးမဲ့လို့ ထင်ကြလို့ပါ”

ဝင်းစမ်းရယ်က. . . .

ဝရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၇၅

“သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုထင်ကြတာလဲ”

ဝင်းစမ်းရယ်က. . . .

“သူတို့မှာ လူအသိမခံနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ရှိနေလို့ပေါ့”

ဝင်းစမ်းရယ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒါဟာ အဓိကအချက်မဟုတ်ဘူး”

ဝင်းစမ်းရယ်က. . . .

“အဓိကအချက်က ဘာများလဲ”

ဝင်းစမ်းရယ်က. . . .

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုငွေခွဲငှားပြီး သူတို့ကို လာသတ်ခိုင်း

တယ်လို့များ သူတို့က ယူဆထားချင်ထားမှာပေါ့”

ဝင်းစမ်းရယ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုတွေးရတာလဲ”

ဝင်းစမ်းရယ်က. . . .

“ဒါက ကျုပ် ဘယ်သိမလဲ”

ဝင်းစမ်းရယ်က. . . .

“သူတို့ကို ဒီလိုထင်လာအောင် ခင်ဗျားက ဖန်တီးထား

တာပေါ့”

ဝင်းစမ်းရယ်က. . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုကော့ သူတို့က ခင်ဗျားကိုသတ်ဖို့

ပြင်ထားနေပြီ မဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလေသည်။

ဝူးစမ်းရယ်သည် ဆေးတံကိုတစ်ချက်ဖွာလိုက်ပြီး . . .

“မင်းကိုသတ်ချင်တဲ့လူ ဘယ်သူလဲဆိုတာသိသလား”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဘယ်သူလဲ”

ဝူးစမ်းရယ်က

“လိတလျှံ”

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုသတ်ချင်ရတာလဲ”

ဝူးစမ်းရယ်က

“မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားထက်သံသယရှိသင့်တယ် မဟုတ်လား၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်က သူ့ကိုလုပ်ကြံလိမ့်မယ်လို့ အမြဲ ထင်နေတာ”

ဝမ်းဖုန်းက

“ခင်ဗျားကော သူ့ကိုမသတ်ချင်ဘူးလား”

ဝူးစမ်းရယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“သူသာ ရုတ်တရက် သေသွားရင် ကျုပ်က ဝမ်းနည်းမှာ”

တော့ မဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက

“သူသာ ကျုပ်လက်ချက်နဲ့သေသွားရင်တော့ ခင်ဗျားက

ကျုပ်ကိုစိတ်ဆိုးဦးမှာလား”

ဝူးစမ်းရယ်က

“စိတ်မဆိုးဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါဗျာ . . . သူ့ကိုသတ်ပေးဖို့

ကျုပ်ကိုခိုင်းမလို့ မဟုတ်လား”

ဝူးစမ်းရယ်က ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ငါကသတ်ခိုင်းရင် မင်းက သတ်ပေးမှာလား”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဝူးစမ်းရယ်က

“တချို့လူဟာ လူတစ်ယောက်ကိုအချိန်မရွေး သတ်ချင်သတ်လိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တခြားလူခိုင်းရင်တော့ သူမလုပ်ဘူးကြောင့်”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူ့ကိုသတ်ဖြစ်အောင် ပရိယာယ်

မယူလိုက်တယ်ဆိုပါတော့”

ဝူးစမ်းရယ်က

၁၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်းဟာ နားလည်သဘောပေါက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ... ကျုပ်ရှင်းအောင်ပြောဖို့ မလိုဘူးထင်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝူးစမ်းရယ်က... . . .

“မင်းက သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားရင် သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်က အချက်အလက်အများကြီး ပေးနိုင်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“ဒါပဲလား... တခြားဘာမှ မပေးတော့ဘူးလား”

ဝူးစမ်းရယ်က... . . .

“မပေးပါဘူးဗျာ... ကျုပ်က ငွေပေးလိုက်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကပဲ မင်းကိုသတ်ခိုင်းတဲ့သဘော ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောမယ့်စကားတွေဟာ အမှန်တရားရှိနေလို့ပဲ”

လို့ပဲ”

ဝူးစမ်းရယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှိရမှာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသဘောမပေါက်တာ တစ်ခုကျန်သေးတယ်”

ဝူးစမ်းရယ်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာများလဲ”

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၇၉

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ကျုပ်က အမှန်တရားကို လက်မခံတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ

စားပွဲပေါ်မှအရက်များသည် ကုန်ခမ်းသွားပြီဖြစ်သည်။

ဝူးစမ်းရယ်သည် အရက်ခွက်ကိုကိုင်ကာ ဝမ်းဖုန်းအား

တစ်ခတ်ကြည့်နေ၏။

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ကျုပ်လိုလူမျိုးကို ခင်ဗျားကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဝူးစမ်းရယ်က ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်မကြိုက်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်လိုလူမျိုးနဲ့ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်

ဝူးစမ်းရယ်က အေးတိအေးစက်ဖြင့်... . . .

“မင်းမှာ ဒုက္ခသုက္ခတွေ အတော်များနေပါပြီ... ကျုပ်

လုပ်စရာမလိုတော့ပါဘူး”

သူသည်ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထလိုက်သည်။

၁၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“မနက်ဖြန်ညအထိ အသက်ရှင်သေးတယ်ဆိုရင် ကျုပ်က မင်းကိုကောင်းကောင်း ကျွေးမွေးပါ့မယ်”
 ဝမ်းဖုန်းက...
 “ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား”
 ဝူးစမ်းရယ်က...
 “တကယ်ပြောတာပါ... မနက်ဖြန်ည ကျုပ် ဒီမှာ စောင့်နေပါ့မယ်”

အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် တိတ်ဆိတ်၍နေ၏။
 ငှက်ကျွန်သည် ကုတင်ပေါ်၌ ကွေးကွေးကလေးအိပ်နေသည်။
 အခန်း၏အခြေအနေမှာ ဝမ်းဖုန်ထွက်သွားစဉ်ကအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။
 သူသည် ငှက်ကျွန်၏မျက်နှာအား အသာအယာ ပွတ်လိုက်သည်။
 “တော်တော်အိပ်လို့ ကောင်းရဲ့လား”
 ငှက်ကျွန်က မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။
 “ကောင်းပါတယ်”

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၈၁

“ဒီနေရာမှာ တခြားလူလာသေးသလား”
 “မလာကြဘူးနဲ့တူတယ်”
 “မင်းကိုထိန်းတဲ့အမေစုံလဲ မလာဘူးလား”
 “ရှင် သူ့ကိုတွေ့ခဲ့လို့လား”
 ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်တယ်... ဝူးစမ်းရယ်ကိုတောင် တွေ့ခဲ့သေးတယ်”

ငှက်ကျွန်က ရယ်မောလိုက်သည်။
 “ရှင် အတော်အပေါင်းအသင်းကောင်းသားပဲ”
 ဝမ်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။
 “ဒီခြုံကလေးမှာ အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတို့ယောက်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ကျုပ်က နှစ်ယောက်တော့ ဆွေခဲ့ပြီဗျ”
 ငှက်ကျွန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။
 ဝမ်းဖုန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။
 “နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

“ရှင် သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့လား”
 “ဟုတ်တယ်... ကျုပ် သူ့ကိုသိပ်တွေ့ချင်တယ်”
 ငှက်ကျွန်သည် ရုတ်တရက် ထခုန်လိုက်ပြီး...

၁၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

သူမ၏ လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းသည် ဝမ်းဖုန်း၏မျှင်လုံးအား ကုတ်ချလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည်ကပျာကယာ ရွှေငင်တိမ်းလိုက်သော်လည်း သူ၏ပါးပြင်တွင် လက်သည်းခြစ်ရာနှစ်ကြောင်း ထင်းကပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ငှက်ကျွန်က ရပ်နားခြင်းမရှိသေးပါ။

ရုတ်တရက် ရူးသွပ်လာသည့်ပမာ သူမ၏လက်ချောင်းသည် ကြောင်လက်သည်းပမာ ဝမ်းဖုန်းအား တရကြမ်း တုတ်ခြစ်ချလိုက်သည်။

“ရှင် သူ့ကိုသိပ်တွေ့ချင်တယ် ဟုတ်လား... တွေ့ချင်ဦး”

အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက မတတ်နိုင်တော့ပါ။

သူမ၏မျက်နှာသို့ လက်သီးတစ်လုံးပစ်သွင်းလိုက်သည်။ သူသည် အသာအယာထိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝုန်း... ”

ငှက်ကျွန်သည် မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က လိတလျှံကိုသွားတွေ့ဖို့ မင်းက ဘာဖြစ်လို့

မကြိုက်တာလဲ”

၁၈၃ ❖ ဝမ်းဖုန်း (၁)

ငှက်ကျွန်က မျက်ရည်ကျလျက်... .

“ရှင်က သူ့ကိုသွားတွေ့လိုက်ရင် ကျွန်မဆီကိုလာမှာ တုတ်တော့လို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ... သူ့ကိုတွေ့တဲ့ယောက်ျားမှန်သမျှ သူ့ရဲ့ညွတ်ဦးထဲကို ဝင်သွားကြတတ်လို့ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချ... ကျုပ်က ဒီလိုညွတ်ကွင်းမျိုးကို မကြောက်သေးဘူး”

ငှက်ကျွန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ရှင် သိပ်အပြောမကြီးပါနဲ့... သူ့ကိုသာတွေ့ရင် ရှင်အောင်တကြီးစွာ ရလာပါလိမ့်မယ်”

ဝမ်းဖုန်းသည် ထုံးမူနဲ့များကိုရေဖျော်ကာ နံရံပေါ်သို့ သံသနေ၏။

သူသည် ယင်းသို့ခြယ်သနေသောအခါ ထူးဆန်းသော ခြစ်အပျက်တစ်ခုကို တွေ့ရှိလာလေသည်။

ထိုပန်းချီကားချပ်တွင် သွေးကြက်တူရွေး၏ဝန်းကျင်မှာ

၁၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ငှက်ကလေးတစ်ဆယ့်သုံးကောင်ရှိသည်ကို သူက သေချာစွာ မှတ်မိထားသည်။

ယခုမှာမူ ထိုငှက်ကလေး(၁၃)ကောင်သည် (၁၂) ကောင်သာ ကျန်တော့သည်။

တစ်ကောင်က ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွား သည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ယင်းသို့အံ့ဩနေသော်လည်း သူ့လက်ထဲ မှ စုတ်တံသည် အဆက်မပြတ် ခြယ်သုတ်နေသည်။

မကြာမီချေ နံရံပေါ်မှ ပန်းချီကားချပ်တစ်ခုလုံးသည် ထုံးဖြူများက ဖုံးအုပ်သွားလေတော့သည်။

သူသည် ခြယ်သုတ်ပြီးသွားသည်နှင့် ခါးထောက်လိုက် ဖြစ်၏။

“ကဲ... ဒီတစ်ခါ မင်းပြန်လာနိုင်သေးရဲ့လား” ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။

ငှက်ကျွန်က သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်သူနဲ့စကားပြောနေတာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ ပြောနေတာပဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် လူတစ်ယောက်၏ မဲ့ပြုံးပြုံးပြီး ပြောလိုက် သောအသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရလေသည်။

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၈၅

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မြေပေါ်တွင်ချထားသောခေါင်း သည် ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ခေါင်းထဲတွင် လူသေအလောင်းသာရှိသည်။

လူသေအလောင်းသည် လှုပ်ရှားနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ယခု ထိုခေါင်းသည် အဘယ်ကြောင့် လှုပ်ရှားလာနိုင်ပါ

သနည်း။

ဝမ်းဖုန်းက မျက်နှာကွက်ကနဲပျက်သွားသည်။

“ဒီခေါင်းကို ဘယ်သူက လာဖွင့်ပေးသလဲ”

ငှက်ကျွန်က ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သည့် အ

တိအယောင်များ ပေါ်လွင်နေသည်။

ခေါင်းသည် ပို၍ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလာသည်။

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းရိုရာသို့တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွား

... . .

“သူငယ်ချင်း... မင်းက ငါ့ကိုပြောစရာစကားများ

နေလို့လား”

ခေါင်းသည် လှုပ်ရှား၍ လှုပ်ရှားနေ၏။

၁၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ရုတ်တရက် သူသည် ခေါင်းပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်ပြီး တအားဖိချလိုက်လေသည်။

သူက တက်၍ ဖိထားလိုက်တော့မှ ခေါင်းက ငြိမ်သက် သွားလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်း... မင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အနား ယူပါတော့ကွာ”

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် အာဏာသားတစ်ယောက်သည် လက်တစ်ဖက်ကစားကိုင်လျက် ကျန်လက်တစ်ဖက်က လက် ထိပ်များကိုင်ဆောင်ကာ အခန်းထဲသို့ဝင်လာလေသည်။

“မင်း ဘယ်သူနဲ့စကားပြောနေတာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ စကားပြောနေတာပါဗျာ”

အာဏာသားသည် ဝမ်းဖုန်းအား အေးဘိအေးစင် ကြည့်နေ၏။

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

ဝမ်းဖုန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

၁၈၇ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁)

“ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ စကားပြောနေတာ ဘာအပြစ်ရှိ လို့ ကျုပ်က လိမ်ပြောနေရမှာလဲ”

အာဏာသားက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ခေါင်းထဲကအလောင်းနဲ့ စကားပြောနေတာ ဖျတ်ဘူးလား”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ဟုတ်တယ်ပဲထားဦး... ဒါ အပြစ်ရှိလို့လား”

အာဏာသားက... . . .

“ခေါင်းထဲမှာ တကယ်ပဲ လူသေအလောင်းရှိနေလို့ သား”

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ခေါင်းထဲကအလောင်း မသေပါစေနဲ့လို့ ကျုပ်တောင် ဆုတောင်းချင်သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သေတဲ့လူဟာ သေနေတာ က ခက်တယ်”

အာဏာသား၏အသံ ခက်ထန်လာသည်။

“အဖုံးဖွင့်လိုက်စမ်း”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ဘာအဖုံးဖွင့်ရမှာလဲဗျ”

အာဏာသားက... . . .

“ခေါင်းရဲ့အဖုံးပေါ့ကွ”

၁၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“လူသေအလောင်းဟာ ကြည့်လို့မကောင်းပါဘူးဗျာ”
အာဇာနည်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခေါင်းထဲမှာလူသေမဟုတ်ရင်တော့ သိပ်ကြည့်လို့
ကောင်းမှာပဲ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ခေါင်းထဲမှာ လူသေအလောင်းမထည့်ရင် ဘာကိုထည့်
ရမှာလဲဗျာ”

အာဇာနည်က. . . .

“တခြားပစ္စည်းအားလုံး ထည့်နိုင်တယ်. . . ဥပမာ . . .

..”

သူသည် ခေါင်း၏အနီး၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်
လိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“တရားခံပြေး ဒုဗြဲခိုးရာပါပစ္စည်း စတဲ့ပစ္စည်းတွေပေါ်
ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်”

အာဇာနည်က ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းကမှန်တယ်ထင်ရင် အလုပ်လုပ်လို့ လွယ်တာပေါ့

ဗျာ”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၈၉

“အခုဟာက ဒီခေါင်းက သူ့ဌာနေကို မရောက်သေး
.. သူတို့ဆွေမျိုးနဲ့ လဲမတွေ့ရဘူး၊ ဒါကြောင့် ခေါင်းရဲ့အဖုံး
ကို တွေ့ရုံသာတွေ့ထားတယ်၊ ဖွင့်ချင်ရင် လွယ်ပါတယ်. . . ဒါ
ပဲဗျာ. . . .”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ခေါင်းဖွင့်ပြီးတဲ့နောက် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် ခင်ဗျားက
ဘဝန်ယူရမယ်”

“ဘာတွေများ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်လို့လဲ”

ဝမ်းဖုန်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်. . . .

“လူသေတဲ့အခါမှာ သရဲဖြစ်တတ်တယ်လို့ ပြောတယ်
.. သရဲဆိုတာ ဘာမဆိုလုပ်တတ်တယ်နော်”

အာဇာနည်သည် မျက်နှာကွက်ကနဲပျက်သွားသည်။

“ဟေ့. . . တစ်ယောက်လာစမ်း. . . ခေါင်းဖွင့်ပြီးစစ်
မယ်”

ခေါင်းဖွင့်လိုက်သောအခါ ခေါင်းအတွင်း၌ ထုံးများပါး
များထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

လူတစ်ယောက်သည် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေ

၁၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

သည်။

သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပုပ်ပွခြင်းမရှိသည့်အပြင် ပတ်ဝန်းကျင်လူကောင်းတစ်ယောက် အိပ်နေသည်ဟုပင် ထင်မှားမည်ဖြစ်သည်။

အာဇာနည်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒီလူက တကယ်သေနေလို့လား”

ဝမ်းဖုန်းက

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးကြည့်ပါလား”

အာဇာနည်သည်စကားမပြောတော့ဘဲ လူသေ၏အခေါင်းအသက်ရှူမရှူ စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သွေးခုန်ခြင်းရှိမရှိကိုလည်း စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူမှာ အသက်ရှူခြင်းမရှိပါ။ သွေးခုန်ခြင်းလည်း မရှိပါ။

ပါ။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် အေးစိမ့်နေသည်။

အာဇာနည်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒီလူသေကောင်ဟာ ဘယ်နှယ်များမျက်နှာက သက်ရှင်နေတာနဲ့ တူနေပါလား”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အာဇာနည်က

“သူ့သေသွားတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ”

ဝရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၁) ❖ ၁၉၁

ဝမ်းဖုန်းက

“(၇)ရက် (၈)ရက်လောက် ရှိပါပြီ”

အာဇာနည်က

“(၇)ရက် (၈)ရက်ကြာနေတဲ့လူသေဟာ ဘယ်နှယ် ပတ်ဝန်းကျင်လူကောင်းနဲ့ တူနေပါလား”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဒါကတော့ သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ ပုလဲတစ်လုံးထည့်ထားလို့ပါ”

အာဇာနည်က များ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်သောက်ပသွားသည်။

သူသည် လောကပေါ်မှာ ထူးဆန်းသော ပုလဲတစ်မျိုးရှိသည်ကို ကြားခဲ့ဖူးသည်။

ယင်းပုလဲလုံးအား ငုံ့ထားပါက အသားအရေ မပုပ်မသိုးကြောင်း အဆိုရှိ၏။

သူသည် မျက်လုံးတစ်ချက်စေ့ကြည့်ပြီး

“ဘာရမလဲကွ . . . မင်းတို့က လူသေအလောင်းနဲ့ ခိုးယူပြီးစွဲစွဲကို သယ်ဆောင်သွားမလို့ ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက

“ဒီလိုဆို ခင်ဗျားက ဒီအလောင်းကိုစစ်ဆေးဖို့ ခေါ်သွားလို့လား”

အာဇာနည်က မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်

၁၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဒါဟာ အစိုးရအလုပ်... ရုံးကိုတော့ ယူဆောင်သွားရမယ်”

ဝမ်းဖုန်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်... . . .

“ဒါပေမယ့် သေတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ အစိုးရကိစ္စတိုတာတို့ဆိုတာ နားမလည်ဘူးဗျ။ သူက ခင်ဗျားကိုခုကွပေးရင် ကျုပ် တာဝန်မယူဘူးနော်”

အာဏာသားများသည် မျက်မှောင်ကုပ်၍ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ အလောင်းတိပါးစပ်ထဲ ငုံ့ထားသောပုလဲလုံးအား နှိုက်ယူရန် ခေါင်းထဲသို့ လက်လှိုလိုက်လေ၏။

ဝမ်းဖုန်းသည် ဟန့်တားခြင်းမပြုဘဲ အေးတိအေးစက်ဖြင့် ရပ်ကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်... . . .

“အား... . . .”

အာဏာသားသည် စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ရင်း ခေါင်းနှိုက်နေသောလက်ကို ကမန်းကတန်း ပြန်လည်ရှုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

စာစဉ်(၁)ပြီး၏

စာစဉ်(၂)ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်

မိုးကျော်သူ

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၃၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထက်ဝေသူ
ဒေါ်ခင်မာချို၊ (ပန်းဝေဝေ စာပေ)
အမှတ် (၃၆၀) ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံများအားပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (မိဇ္ဈေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

သေသောသူပြန်ရှင်နိုင်ပါသလော

“အား...”

အာဇာနည်သားထံမှ စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အာဇာနည်သားသည် ခေါင်းထဲနှိုက်
နေသောလက်ကို ကမန်းကတန်း ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

လက်ချောင်းတစ်ခုလုံး ညှိမ့်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။
ငယ်သားနှစ်ယောက်သည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွား

ကြ၏။

အာဇာနည်သားမူကား ညှိမ့်သွားသော သူ၏လက်ကို
ကြည့်ကာ လန့်ဖျပ်ပြီး သတ်လစ်မေ့မျောသွားတော့၏။

ငယ်သားနှစ်ယောက်လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ
နောက်သို့ဆုတ်သွားကြ၏။

ပြီးနောက် အခန်းထဲမှထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် သူတို့ထွက်ပြေး၍မရအောင် ဝမ်းဖုန်းက အခန်းတံခါးဝမှပိတ်၍ ရပ်နေလိုက်သည်။

“မင်းတို့... ခေါင်းအဖုံးကို ပြန်ပိတ်ပြီးမှ သွားတော့ ငယ်သားနှစ်ယောက်သည် လက်ချောင်းများ တုန်တုန် ယင်ယင်ဖြင့် ခေါင်း၏အဖုံးအား ပြန်လည်ဖုံးလိုက်ပြီး သံမှိုခိုက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အာဏာသားအားပွေ့ချီ၍ အခန်းထဲမှထွက်သွားရာ ဝမ်းဖုန်းက... .

“မင်းဆရာကို သမားတော်ကြီးဆီ သွားပြလိုက်ဦးကွဲ့” ငှက်ကျွန်က ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“သမားတော်ကြီးဆိုသွားပြလို့ အပိုပဲ... ဒါမျိုးဟာ ‘မေမေစုံ’ဆီ သွားပြရတာရှင့်”

ငယ်သားတစ်ယောက်က... .
“မေမေစုံက ဘယ်မှာလဲဗျ”

ငှက်ကျွန်က... .
“ဟိုဘက်အခန်းမှာ ရှိပါတယ်ရှင်”

အံ အံ အံ

ဝမ်းဖုန်းသည် နံရံအား ထပ်မံခြယ်သုတ်နေသည်။ ငှက်ကျွန်သည် ငယ်သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူသွားပြီး အတန်ကြာမှပြန်လာသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ... ဟိုအာဏာသား သက်သာသွားပြီဗျာ”

သူက စတင်မေးလိုက်လေသည်။ ငှက်ကျွန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မေမေစုံနှင့် မတွေ့ဘူး”
“သူ ဘယ်သွားနေလို့လဲ”

“သူက နတ်ပူဇော်တဲ့အချိန် ရောက်နေလို့ ထွက်သွားပါပြီ”

“သူ တကယ်အိမ်မှာ မရှိဘူးလား”
“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းက တံခါးခေါက်ကြည့်သလား”
“ဟုတ်တယ်”

“သူက အိပ်ပျော်ချင်ပျော်နေမှာ ဘာဖြစ်လို့ဝင်မကြည့်တာလဲ”

G ❖ ဦးကျော်သူ

“သူမရှိတဲ့အခါ ဘယ်သူမှ သူ့အခန်းထဲမဝင်ရဘူးရှင်”
ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
ငှက်ကျွန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“သူမရှိဘဲ ဝင်သွားတဲ့လူတွေဟာ ဖျားနာကုန်ကြတယ်
လို့ပြောပါတယ်”

အခန်းတံခါးသည် လှိုချိုစွာပိတ်ထားသည်။

ဝမ်းဖုန်းက တအားတွန်းလိုက်သည့်တိုင် မပွင့်သေးပါ။
သူသည်စိတ်မရှည်နိုင်တော့သဖြင့် ခြေထောက်ဖြင့် တ
အားကန်ဖွင့်လိုက်လေသည်။ အခန်းထဲ၌ မှောင်မဲ၍နေ၏။

ဝမ်းဖုန်းသည် အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

သူသည် အခန်း၏အခြေအနေအား သေသေချာချာ
မတွေ့မြင်ရမီပင်. . . .

“ဝုန်း. . . .”

အခန်းတံခါးသည် အလိုအလျောက် ပြန်ပိတ်သွားလေ
သည်။

သူသည် နောက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး အခန်းတံခါးအား ဆွဲ
ဖွင့်ကြည့်သည်။ ဖွင့်၍ မရချေ။

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ?

သူသည်အကြံအိုက်နေစဉ်မှာပင် ရယ်မောသံတစ်ခု
ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟဲ. . . ဟဲ. . . ဟဲ”

ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်၏အော်သံနှင့်တူလှပေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ထိုရယ်မောသံအား ကြားလိုက်ရသည်
နှင့်တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားလေသည်။

အသံလာရာဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။ ယင်းအသံများ
သည် အခန်း၏ဝဲဘက်မှလည်းကောင်း၊ ယာဘက်မှလည်း
ကောင်း၊ ခေါင်မိုးပေါ်မှထွက်လာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ရယ်မောသံများသည် အခန်းတစ်ခုလုံး လွင့်ပျံ့နေ၏။

အခန်းတစ်ခုလုံးမှာလည်းမှောင်မဲနေသဖြင့် မည်သည့်
အရာကိုမှမမြင်တွေ့ရပါ။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်သည် သူ့ထံသို့ခုန်
အုပ်လိုက်သည်။

ထိုလူသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု သူက
အုတ်ချင်းသိလိုက်သည်။

သူသည် ထိုပျော့ပျောင်းသောကိုယ်ခန္ဓာအား တွန်းဖယ်
ထိုက်လေသည်။

“မင်း. . . မင်း သေရမယ်၊ မင်း သေရမယ်”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ့အား ကြိမ်းမောင်းနေ၏။

ထိုစဉ် အခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်။

၈ ❖ မိုးကျော်သူ

လူတစ်ယောက် မီးအိမ်တစ်လုံးကိုယူဆောင်ပြီး ရောင်
ရှိလာသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

အလင်းရောင်ကြောင့် အလစ်တိုက်ခိုက်လာသော
မျိုးသမီးမှာ 'မေမေစုံ'ပင် ဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မီးအိမ်ကိုကိုင်ပြီး အခန်းဝ၌ရပ်နေသောလူမှာ ငှက်တွန်း
ပင် ဖြစ်နေ၏။

ဝမ်းဖုန်းက အံ့ဩသွားသည်။

သူသည် အခန်းထဲမှထွက်လာစဉ်တုန်းက ငှက်တွန်း
အား အိပ်ကြောပိတ်ခဲ့သည်။ အိပ်ပျော်စေသောသွေးကြောပိတ်
ထားခဲ့သည်။ ယခုမှာမူ သွေးကြောပွင့်သွားရန် အချိန်များစွာ
သေးသည်။

ငှက်ကျွန်သည် အဘယ်ကြောင့် အိပ်ရာမှလျင်မြန်စွာ
နိုးလာရသနည်း။

ဝမ်းဖုန်းက သူမအား အေးစက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။
“မင်းနိုးလာပြီ ဟုတ်လား”

ငှက်ကျွန်ကလည်း အေးတိအေးစက်ဖြင့်...
“ရှင်သာ ကျွန်မလိုအိပ်ပျော်သွားရင် ပြန်နိုးဖို့မလွယ်

တော့ဘူးရှင့်”

ငှက်ကျွန်သည် မီးအိမ်ကိုကိုင်ကာ ရွှေမှလျှောက်နေ၏။
ဝမ်းဖုန်းက နောက်မှလိုက်နေ၏။

ယခု သူတို့သည် ငှက်ကျွန်၏အခန်းထဲသို့ပြန်လည်

၉ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖

ဆောက်ရှိလာသည်။

သူသည် အခန်းတံခါးအားတွန်းဖွင့်လိုက်ရာ ငှက်ကျွန်
ထက်ထဲမှမီးအိမ်သည် ရုတ်တရက် လွတ်ကျသွားလေတော့
သည်။

အံ့ အံ့ အံ့

အခန်းထဲ၌ မီးရောင်များလင်းနေ၏။

ခေါင်း၏နံဘေးတွင် လူတစ်ယောက်ခူးထောက်နေ၏။

ခေါင်း၏အဖုံးသည်လည်း ပွင့်နေပြန်သည်။

ခူးထောက်နေသောလူ၏လက်တစ်ဖက်မှာ ခေါင်းအ
ဘင်းသို့နှိုက်လျက် သူ၏ခေါင်းပေါ်မှဦးထုပ်မှာလည်း အောက်သို့
ကျနေသည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ညိုမဲ၍နေပြီး အသက်မရှိ
ဘူးချေ။ ငှက်ကျွန်က တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်...
“သူ... သူထိတ်လန့်ပြီး သေသွားတာဖြစ်ရမယ်”

ဟုတ်ပါ၏။
ထိုလူသည် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ဒဏ်ရာလုံးဝမရှိချေ။
ငှက်ကျွန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“သူက ဘာတွေတွေ့လို့ အရှင်လတ်လတ်နဲ့ သေသွားရ
သလဲရှင့်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“မင်းခေါင်းဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါလား”

ငှက်ကျွန်သည် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး ခြေထောက်ဖြင့် ခေါင်း၏အဖုံးအား ကန်လိုက်သည်။

သူမသည် ခေါင်းထဲသို့ ငွေကြည့်လိုက်သောအခါ. . . .

“အမယ်လေး. . . .”

သူမသည် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် စူးရှစွာ အော်လိုက်ပြီး သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ဝမ်းဖုန်း၏ရင်ခွင်ထဲသို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။ ခေါင်းထဲ၌ မည်သည့်အရာမှ မတွေ့ရပါ။

လူသေအလောင်းသည် ပျောက်ဆုံးသွားလေတော့၏။

အို အို အို

ညဉ့်နက်သန်းကောင်. . . .

စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်သည် ဆီခမ်းသွားသည့်အလား အလင်းရောင်များ မှေးမှိန်နေ၏။

ငှက်ကျွန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး. . . .

“လူတစ်ယောက်ဟာ (၇)ရက် (၈)ရက်လောက် သေပြီး

ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်မရှင်နိုင်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

ငှက်ကျွန်က. . . .

“အသက်ရှင်တာမဟုတ်ရင် ဖုတ်ကောင်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားပြန်သည်။

သူ၏မိတ်ဆွေသည် ဖုတ်ကောင်ဖြစ်သည်ကို မလိုလားပါ။ သူ၏မိတ်ဆွေအလောင်းအား ခိုးယူသွားသည်ကိုလည်း မလိုလားပါ။

ငှက်ကျွန်က ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်စွာ အော်လိုက်သည်။

“သူဟာသူ ထွက်သွားပြီနဲ့တူတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ငှက်ကျွန်က. . . .

“ဟို. . . ဟို. . . .”

သူမ၏အသံသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေပြီး မျက်လုံးအစုံကလည်း ကြမ်းပေါ်သို့ စိုက်ကြည့်နေ၏။

ကြမ်းပေါ်တွင် ခြေရာတစ်စုံ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထုံးဖြူများ ပေကျံနေသော ခြေရာပင်ဖြစ်သည်။

အို အို အို

ထူးခြားသည်မှာ ထိုခြေရာသည် ဝဲနှင့်ယာ ခွာပြီးရုပ်နေ

၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ခြေရာနှစ်ခုသည် ပူးကပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုခြေရာအပြင် တစ်လခန့်အကွာတွင် ခြေရာတစ်ခု တွေ့ရသည်။ ၎င်းခြေရာများမှာလည်း ပူးကပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။ ယင်းခြေရာသည် လူတစ်ယောက်က ခြေထောက်စုံရပ်ပြီး ခုန်၍ သွားသောပုံ ဖြစ်နေ၏။

လူသည် ယင်းကဲ့သို့ခုန်၍ လျှောက်မည် မဟုတ်ပါ။ ယင်း ယင်းခြေရာသည် ခြေစုံရပ်၍ ခုန်သွားသောပုံဖြစ်နေသဖြင့် ဖုတ်ကောင်များဖြစ်နေ၍လော။

ဝမ်းဖုန်းသည် ယင်းသို့တွေးမိသည်နှင့် ကျောချမ်းသွားလေသည်။ သူတို့သည် ခြေရာနောက်သို့ လိုက်သွားကြ၏။

ထိုခြေရာများသည် ဝဲဘက်သို့ချိုးကွေ့သွားပြီးလျှင် အခန်းငယ်၏တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဒီအခန်းထဲမှာ ဘယ်သူနေတာလဲဗျ”

ငှက်ကျွန်က...

“ဧည့်သည်နေဖို့ သီးသန့်အခန်းပါ”

ဝမ်းဖုန်းက...

“အခု ဧည့်သည်ရှိသလား”

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၃

ငှက်ကျွန်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“မရှိဘူး”

ဝမ်းဖုန်းသည် အခန်းတံခါးအား တွန်းဖွင့်လိုက်လေသည်။

သူသည် အခန်းထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ခြေလှမ်းတုံ့ဆန့် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ငှက်ကျွန်ကလည်း ထိတ်လန့်စွာ အော်မိသည်။

ထုံးဖြူခြေရာများသည် အခန်းတွင်းရှိ ကုတင်တစ်လုံးအနီးသို့ ရောက်ရှိနေသည်။ ကုတင်ပေါ်၌ လူတစ်ယောက်လဲလျောင်းနေသည်။

သူ၏လက်တစ်ဖက်သည် ကုတင်အောက်သို့တွဲလောင်းချထားသည်။

ထိုလက်တစ်ဖက်သည် ညှိမဲနေပြီး ထိုလူသည် အသက်ဘင်းမဲ့နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက အနီးသို့လျှောက်သွားပြီး ထိုလူအား အသေအချာကြည့်လိုက်သောအခါ ခေါင်းဖွင့်စစ်ဆေးခဲ့သော အာဏာသားဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အံ့အံ့အံ့

ထုံးဖြူပေကျံနေသောခြေရာသည် တဖြည်းဖြည်း

ပျောက်ကွယ်သွားပြီး နောက်ဆုံးခြေရာကို လုံးဝမတွေ့ရတော့
ချေ။

ဝမ်းဖုန်းနှင့်ငှက်ကျွန်တို့သည် မီးအိမ်ကလေးအားတိုင်
ကာ သူတို့၏အခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြသည်။

အလွန်မောပန်းနေသဖြင့် ဝမ်းဖုန်းသည် ကုတင်ပေါ်သို့
လဲလျောင်းကာ အိပ်ချလိုက်လေတော့သည်။

စိုးလင်းလာပြီ ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် အသံဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့်
ဝမ်းဖုန်းသည် အိပ်ရာမှနိုးလာလေ၏။

“ဝမ်းဖုန်း... ဝမ်းဖုန်း... ခဏလေးထွက်ခဲ့ပါဦး
ဗျာ”

အပြင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က အော်ကြီးတစ်
ကျယ်ခေါ်သောအသံ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် အိပ်ရာမှထလိုက်၏။

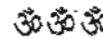
ငှက်ကျွန်သည် ကုတင်အနီး၌ထိုင်လျက် အိပ်ငိုက်နေ
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒီမှာဝမ်းဖုန်း... ခဏလေးထွက်ခဲ့စမ်းပါဗျာ”

အပြင်ဘက်မှအသံကို ထပ်မံပြီးကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်း

သည် လသာဆောင်အခန်းသို့ထွက်လာပြီး အောက်သို့
ညွှန်လိုက်ရာ လူတစ်ယောက်သည် ဥယျာဉ်ထဲ၌ရပ်လျက် သူ
အား လှမ်းခေါ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူသည် သစ်လွင်သော အမှုထမ်းတန်ဆာပလာများ
ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူကား သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးစခန်းအ
နီး အန်ကူးဟိုပင်ဖြစ်လေသည်။

အန်ကူးဟိုသည် အရာရှိ၏တန်ဆာပလာများ ဝတ်ဆင်
သဖြင့် ခါတိုင်းထက်ခန့်ညားတည်ကြည်သည်ဟု ထင်ရလေ
သည်။

သူသည် ဝမ်းဖုန်းအား တွေ့မြင်ရသောအခါ စကားမ
တော့ဘဲ တစ်စုံတစ်ခု တွေ့ဝေနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းအောက်သို့ဆင်းလိုက်ပြီး သူ့ထံသို့လျှောက်သွား

“စခန်းမှူးကြီး စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဗျ”
အန်ကူးဟိုက မျက်မှောင်ကုပ်နေ၏။

“ကျုပ် ဘာကိစ္စလာတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပါ”
ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် ခေါင်းထဲကအလောင်း ဖုတ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ

၁၆ ❖ မိုးကျော်သူ

မဟုတ်လား”

အန်ကူးဟိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်တို့နေရာက ကျဉ်းကျဉ်းတလေးဖြစ်ပေမယ့် ပါးစပ်ပေါက်တော်တော်များတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက...

“အာဇာနည်တို့လူစုကို ခင်ဗျားတွေ့လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး... မြို့ကတိုက်ရိုက်လွတ်လိုက်တဲ့လူတွေပါ”

သူ၏မျက်နှာထားမှာ တည်ကြည်လေးနက်လာသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့တတွေဟာ မင်းမူထမ်းဖြစ်နေတော့ ပြဿနာတော်တော်ရှုပ်ထွေးလာမယ်ဗျ”

ဝမ်းဖုန်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုဖမ်းမလို့ ဟုတ်လား”

အန်ကူးဟိုက...

“နိုင်ငံတော်ဥပဒေဆိုတာ လူတိုင်းလူတိုင်းက စောင့်ထိန်းရမယ် မဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... အချို့လူတွေက ဥပဒေကိုမလိုက်နာတာက ခက်တယ်ဗျ”

အန်ကူးဟိုက...

၁၇ ❖ ဝရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂)

“ဘယ်သူတွေလဲဗျ”

ဝမ်းဖုန်းက...

“အာဇာနည်တို့လူစုနဲ့သူ့ရဲ့နောက်လိုက်နှစ်ယောက်ကို သတ်တဲ့လူတွေပေါ့”

အန်ကူးဟိုက သူ့အား စူးစူးရှရှကြည့်လိုက်သည်။

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက...

“ဖုတ်ကောင်ပါ”

အန်ကူးဟိုက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ ပါလာတဲ့အလောင်းဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”

အန်ကူးဟိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပါတယ်... နာမည်ကျော်လူဆိုးထိန်း ထိဟင်းပါ”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... သူဟာ အသက်ရှိစဉ်တုန်းက ထိတ်ထိတ်ကျဲပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူသေသွားတော့ ဖုတ်ကောင်ဖြစ်တာပေါ့ဗျ”

အန်ကူးဟိုကခေါင်းညိတ်ပြီး ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

သူသည် ဝမ်းဖုန်းအား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“နာမည်ကျော်လူဆိုးထိန်းထိဟင်းဟာ မပေါ်တဲ့အမှုဆို

၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

လို့ တစ်မျှမရှိဘူးလို့ ကျော်ကြားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်တော့ သူက အမှုတစ်ခုကို မဖော်ထုတ်ခဲ့နိုင်ရှာပါဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ဘယ်အမှုလဲ”

အန်ကူးဟိုသည် ဝမ်းဖုန်းအား သေချာစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“နဂါးမင်းကိုသတ်သွားတဲ့အမှု အခုထိ သူက တရားကို ဖော်ထုတ်မပေးသွားနိုင်ဘူးလေ”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

အို အို အို

အတန်ကြာမှ အန်ကူးဟိုသည် ဝမ်းဖုန်းအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနာမည်အရင်းဟာ ဝမ်းဖုန်းမဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက နားစွင့်နေသည်။

အန်ကူးဟိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနာမည်ဟာ ဝမ်းတုံစိမ်းဖြစ်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

အန်ကူးဟိုက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“နဂါးမင်းအသတ်ခံရတဲ့နေ့မှာ ခင်ဗျား ပင်လယ်ဂေဟာ”

ဝရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၉

ခင်သွားတာကို လူတစ်ယောက်က တွေ့လိုက်တယ်ဗျ”

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ဘယ်သူလဲ . . . သူက ကျွပ်လူသတ်တာကို တွေ့လိုသား”

အန်ကူးဟိုက . . .

“မင်းကကော အဲဒီတုန်းက လူသတ်ခဲ့သလား”

ဝမ်းဖုန်းက အဖြေမပေးပါ။

အန်ကူးဟိုက . . .

“ခင်ဗျားသတ်လိုက်တဲ့လူဟာ သေသင့်တဲ့လူတစ်ယောက်

ဒါ ဒါပေမယ့် ဥပဒေဟာ ဥပဒေပါပဲ”

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ကျွပ်လူသတ်တဲ့အထောက်အထားကို ခင်ဗျားရထားဘယ် ဟုတ်လား”

အန်ကူးဟိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ပင်လယ်ဂေဟာက ဒီနေရာနဲ့နီးပေမယ့် ကျွပ်ရဲ့ပိုင်နက်မဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

အန်ကူးဟိုက . . .

“ရှင်းပါတယ် . . . ဒီနေရာဟာ ကျွပ်ပိုင်နက်ပါပဲ၊ ကျွပ်

ပိုင်နက်ထဲမှာ ဥပဒေကျူးလွန်တဲ့လူမှန်သမျှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွင့်ပ

လွတ်နိုင်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဒီနေရာမှာ ဥပဒေကို ကျူးလွန်ခဲ့သလား”

အန်ကူးဟိုက. . . .

“လူသတ်တာ ဥပဒေကို မကျူးလွန်ဘူးလား”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အန်ကူးဟိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“မနေ့က အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့လူကို ခင်ဗျား သတ်လိုက်သလား”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ကျုပ်က ကျောက်တုံးနဲ့ပစ်လိုက်တာပဲဗျ”

အန်ကူးဟိုက. . . .

“ကျောက်တုံးမှာ အဆိပ်လူးထားရင် လူသေနိုင်တာ ပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ကျောက်တုံးကလေးပေါ်မှာ အဆိပ်လူးထားတာထက် ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

အန်ကူးဟိုက. . . .

“ကျုပ်သိတယ်လို့မပြောပါဘူး. . . ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ကျောက်တုံးနဲ့ပစ်လိုက်လို့ သူ့လဲကျသွားပြီး သေဆုံးတာပဲ”
ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ခင်ဗျားတစ်ခုသိရမှာက ကျုပ်ပစ်လိုက်တဲ့ကျောက်တုံးဟာ ကျုပ်ရဲ့ကျောက်တုံးမဟုတ်ဘူး”

အန်ကူးဟိုက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူရဲ့ကျောက်တုံးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောက်တုံးဟာ လူတို့ထဲပြီး မပေါက်နိုင်ပါဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့အန္တရာယ်ပြုမယ့်လူကို ကျုပ်ကတာ တွယ်မှုမလုပ်ဘဲ အသေခံရမှာလားဗျ”

အန်ကူးဟိုက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား နောက်ထပ်သတိထားဖို့ဟာ အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့လူဟာ ကျုပ်ကို ဓားကောက်ကြီးနဲ့ အရင်ခုတ်တာလေ”

အန်ကူးဟိုသည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“အင်း. . . ခင်ဗျားလိုလူမျိုးက ဒီမှာနေပြီး ဥပဒေကို ကျူးလွန်မဲ့ အလုပ်တွေကိုလုပ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တော့ အတော့တိုခေါင်းကိုက်မှာပဲဗျ”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါဗျာ. . . ကျုပ်က ဥပဒေကျူးလွန်ဖို့ ဝါသနာမပါပါဘူးဗျာ”

၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

အန်ကူးဟိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဥပဒေကျူးလွန်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံတာတောင် ကျုပ်က ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဒီဇြာ ကလေးကနေ ထွက်သွားပေးပါလို့ တောင်းပန်ရင် ရကောင်းရ လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ခင်ဗျား အခုလို သွယ်ဝိုက်ပြီးပြောနေတာဟာ နောက် ဆုံးတော့ ကျုပ်ကို ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားခိုင်းတာပေါ့”

အန်ကူးဟိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... . . ကျုပ်တို့နေရာဟာ အလွန်အေး ချမ်းတဲ့နေရာတစ်ခုပါ။ ခင်ဗျားရောက်လာတဲ့နေ့ကစပြီး တော် တော့ကို ရှုပ်ထွေးလာလို့ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

အံ အံ အံ

ဤနေရာသည် အလွန်အေးချမ်းသောမြို့ကလေးတစ် မြို့ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝမ်းဖုန်းရောက်လာသည့်နေ့ကစပြီး ထို တောင်းသောအချိန်အတွင်း လူခြောက်ယောက်သေဆုံးသွားခဲ့ သည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၂၃

ထိုသေဆုံးသွားသောလူများသည် ဝမ်းဖုန်းနှင့် တစ် နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ပတ်သက်နေသည်။

ပထမဆုံး ထန်ထင်းလုံးတို့ညီအစ်ကိုနှင့် ဝမ်းဖုန်းတို့ ရန် ဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ထို့နောက် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ် ယောက်ကိုလည်း သူကကျောက်တုံးဖြင့်ပစ်ပေါက်၍ သေဆုံး သွားရပြန်သည်။

အာဏာသားနှင့် သူ၏ငယ်သားတစ်ယောက်တို့ သေ ဆုံးသွားခြင်းမှာလည်း သူသယ်ဆောင်လာသောခေါင်းကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

အရေးအကြီးဆုံးမှာ သူသယ်ဆောင်လာသောခေါင်းထဲ မှ လူသေအလောင်းသည် ဖုတ်ကောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွား ကာ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းဖုတ်ကောင်သည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်သွား သနည်း။

အကယ်၍သာ မြို့ထဲ၌ရှိနေလျှင် ဤမြို့ကလေးထဲ၌ နေထိုင်ကြသောလူများသည် အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်ရ တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ဖုတ်ကောင်က အချိန်မရွေး သူတို့အား အန္တရာယ်ပြုနိုင် မည် မဟုတ်ပါလော။

ဝမ်းဖုန်းသည် ယင်းသို့တွေးရင်း တွေးရင်း ဆက်၍မ

တွေးဝံ့အောင် ဖြစ်လာလေသည်။

အန်ကူးဟို သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကြောင့် လူတွေသေရတယ်၊ နောက်ပြီး မင်္ဂလာ မရှိတဲ့ခေါင်း သယ်ဆောင်လာတယ်၊ ဒါ့အပြင် ဖုတ်ကောင်ထစ် ကောင်ပါ၊ လုပ်ထားလိုက်တယ်ဆိုတော့ ဒီကလူတွေဟာ ခင်ဗျား ကို မလိုလားတော့ဘူးဗျ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကိုထွက်ခွာခိုင်းတာ ခင်ဗျားတစ်ယောက် ထဲရဲ့သဘော မဟုတ်ဘူးပေါ့”

အန်ကူးဟိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အများပြည်သူရဲ့ သဘောပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဒီမြို့ကလေးမှာ တကယ့်အာဏာရှိတဲ့လူ နှစ်ယောက် ထဲပဲရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောခဲ့တာ ကျုပ်ကြားမိသလိုပဲ”

အန်ကူးဟိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်. . . ကျုပ်ပြောခဲ့ပါတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“အဲဒီနှစ်ယောက်ထဲက ဝူးစမ်းရယ်ဟာ ကျုပ်ကိုထွက်ခွာ သွားခိုင်းဖို့ မပြောဘူးနဲ့တူတယ်”

အန်ကူးဟိုက. . . .

“သူက ဘာမှမပြောပါဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဒါဖြင့် လိတလျှံဖြစ်ရမယ်”

အန်ကူးဟိုက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက အန်ကူးဟိုအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“လိတလျှံတို့လူစုထဲမှာ နေပြည်တော်က အမှုထမ်းတစ် ယောက် ရှိနေမယ်နဲ့တူတယ်”

အန်ကူးဟိုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါ ရှင်းပါတယ်. . . လိတလျှံမှာ ခင်ဗျားထက်အဆင့်

မြင့်တဲ့မင်းမှုထမ်းမရှိရင် ခင်ဗျားက သူ့စကားကိုနာခံပျံ့မလားဗျာ”

အန်ကူးဟိုသည် စကားမပြောတော့ဘဲ ဥယျာဉ်ထဲမှ သွမ်းထွက်သွားလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက တံခါးဝအထိလိုက်ဖို့သည်။ အပြင်သို့ရောက်

သောအခါ အန်ကူးဟိုက ရပ်တန့်လိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီမှာနေဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အန်ကူးဟိုက. . . .

“ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမှာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“အနည်းဆုံးတော့ ကျုပ်သူငယ်ချင်းအလောင်း ရှာဖွေ

၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

တဲ့အထိပေါ့”

အန်ကူးဟိုက... .

“ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းအလောင်းဟာ ဖုတ်ကောင်ကြီး

သွားပြီပဲ”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“သူက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်သူငယ်ချင်းဟာ သူငယ်ချင်း

ပဲ”

အန်ကူးဟိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“သူဟာ ဖုတ်ကောင်ဖြစ်သွားရင် ခင်ဗျားကို သူငယ်ချင်း

ရယ်လို့ မှတ်မိပါဦးမလား”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

အံ အံ အံ

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၂၇

နောက်တစ်ယောက်

အန်ကူးဟိုသည် ခြေလှမ်းလှမ်းပြီးမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြန်

သည်။

သူသည် ဝမ်းဖုန်းအား လှည့်ကြည့်ပြီး... .

“ကနေ့ည မင်း ဒီမှာပဲအိပ်မယ် မဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး... .

“ဟုတ်တယ်”

အန်ကူးဟိုက... .

“ဖုတ်ကောင်ဆိုတာ ညဘက်မှ ထွက်တယ်လို့ကြား

တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲ ဒီလိုပဲကြားဖူးတယ်”

အန်ကူးဟိုက... . . .

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဒီညမှာ ဒီမှာအိပ်ဦးမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ရဲ့ ဖုတ်ကောင်သူငယ်ချင်းကို မတွေ့သည့်တိုင်အောင် လူတစ်ယောက်ကိုတော့ တွေ့ရမှာ သေချာတယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုတွေ့မှာလဲ”

“လူဆိုးထိန်းလေးယောက်ရှိတဲ့အနက် တစ်ယောက်က သေပြီး ကျန်တဲ့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်တော့ ကနေ့ညခါ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“သူက မြောက်ပိုင်းမှာတာဝန်ကျတဲ့ ဓားသမားရှန်ရှောင်ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက ထိုအမည်ကြားလိုက်သည်နှင့် ရွံ့မုန်းသွားလေသည်။

“ဓားသမားရှန်ရှောင် ဟုတ်လား”

အို အို အို

လူဆိုးထိန်းလေးယောက်အနက် ဓားသမားရှန်ရှောင်သည် ထိဟင်းထက်ပို၍ ကျော်ကြားသည်။

သို့သော် ထိဟင်းက သူ့အား အဆင့်မမီသည်မဟုတ်ပါ။

သိုင်းပညာကလည်း ရှန်ရှောင်ထက်ပင်သာနေသေး၏။

သို့သော် ဓားသမားရှန်ရှောင်မှာ အလွန်ဩဇာအာဏာရှိသော အသင်းဝင်တစ်ယောက်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ပို၍အာဏာရှိပြီး ပို၍ ကျော်ကြားခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် သူက အမှုတစ်ခုကိုင်တွယ်သောအခါ နည်းဗျူဟာမျိုးစုံဖြင့် အသုံးပြုပြီး တရားခံအား မပေါ်ပေါ်အောင် ဖော်ထုတ်ခဲ့သည်။

သူ၏ဝါဒမှာ တရားခံမဟုတ်သော လူဆယ်ယောက်အား မှားယွင်း၍ သတ်မိလျှင်သတ်မိပါစေ တရားခံအစစ်ကိုတော့ အလွတ်မခံနိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အမှုတစ်ခု ကိုင်တွယ်သောအခါ အားလုံးက သူ့အား ကြောက်ရွံ့ပြီး မုန်းကြလေသည်။

အို အို အို

အန်ကူးဟိုသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီလူ့ရောက်တဲ့နေရာတိုင်းမှာ အဲဒီနေရာမှာရှိတဲ့လူတွေ ဒုက္ခရောက်တတ်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့သာ ဒီကိုရောက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တော့ သက်သာမှာမဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“သူ့လာမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

အန်ကူးဟိုက... . . .

“သူ့လက်အောက်မှာ အလွန်အားထားရတဲ့ ငယ်သား ဆယ်သုံးယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ အမှုရဲ့သက်သေအထောက်အထားများ၊ အချက်အလက်များကို ကြိုတင်စုဆောင်းပေးရတယ်... . . အခု အဲဒီငယ်သားဆယ်သုံးယောက်ထဲက ထခါတောင် ဒီရောက်နေပြီခင်ဗျာ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ဟုတ်လား... . . ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲ”

အန်ကူးဟိုက... . . .

“မနေ့က ရောက်လာတယ်လေ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ဒါဖြင့် သူတို့ အခု ဘယ်မှာလဲ”

အန်ကူးဟိုက... . . .

“ငရဲပြည်ကို သွားကြပြီလေ”

ဝမ်းဖုန်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

အန်ကူးဟိုက... . . .

“သူတို့က ဖုတ်ကောင်နဲ့တွေ့တော့လဲ မသွားချင်လို့မမရ

ဘဲ”

ထိုသေဆုံးနေသော အာဏာသားများသည် ဓားသမားရှန်ရှောင်၏အောက်လက်ငယ်သားများဖြစ်သည်ကို ဝမ်းဖုန်း

အခုမှ နားလည်လိုက်လေသည်။

“သေဆုံးသွားတဲ့ အာဏာသားဟာ ဓားသမားရှန်ရှောင်ရဲ့ ငယ်သားဆယ်သုံးယောက်ထဲက ဟုတ်လား”

အန်ကူးဟိုက... . . .

“ဟုတ်တယ်... . . ဒါကြောင့် သူ ကနေ့ည ရောက်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ပြောခဲ့တာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း... . . ဒီလိုဆိုရင် ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ”

အန်ကူးဟိုက... . . .

“ပထမဆုံး ဒုက္ခရောက်မယ့်လူဟာ ခင်ဗျားပဲဖြစ်ရမယ်”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ဟုတ်လား”

အန်ကူးဟိုက... . . .

“သူ့လူကိုသတ်သွားတာ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း ဖုတ်ကောင်ဆိုတာ မင်းသိလို့လား”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အန်ကူးဟိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ ပါးနပ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုရင် သူ့ရောက်မလာမီ အမြန်ဆုံးထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်က လူပါးတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး”

အန်ကူးဟိုက စကားမပြောတော့ဘဲ လှမ်းထွက်သွား
လေတော့သည်။

အိုအိုအို

ဒွက်ကျွန်သည် လေသာဆောင်မှ ဝမ်းဖုန်းတို့အား တစ်
ချိန်လုံး ကြည့်နေ၏။

ဝမ်းဖုန်းက အပေါ်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည့်တိုင်
အောင် သူမကလှည့်မကြည့်သေးချေ။

ဝမ်းဖုန်းသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ထိုင်ချလိုက်ပြီး...
“မင်း ဘာတွေကြည့်နေတာလဲ”

ဒွက်ကျွန်ကပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။
“ရှင် ဘယ်ဆိုးလို့လဲ... စခန်းမှူးကတောင် ရှင့်တို့

လာပြီး နှုတ်ဆက်ရသေးတယ်”
ဝမ်းဖုန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“သူကလာပြီး နှုတ်ဆက်တာမဟုတ်ဘူးဗျ... သတိ
ပေးနေတာ”

ဒွက်ကျွန်က...
“ဘာတွေသတိပေးသွားတာလဲ”

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၃၃

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ပထမ ကျုပ် ဒီမှာနေတာ လိတလျှံက သဘောမကျ
ဘူးလို့ ပြောတယ်”

ဒွက်ကျွန်က... . . .

“ဒါကြောင့် သူက အန်ကူးဟိုကိုလာပြီး သတိပေးခိုင်း
တယ် ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါ့အပြင် ကျော်ကြားတဲ့အာဏာ
သားတစ်ယောက် ဒီကိုရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ သတိပေးထား
တယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ဓားသမားရွန်ရှောင်ပါ”

ဒွက်ကျွန်သည် ထိုစကားကြားရသောအခါ ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“မနေ့ညက ခေါင်းကိုလာဖွင့်တဲ့အာဏာသားဟာ သူ့ရဲ့
အောက်လက်ငယ်သားတစ်ယောက်ပေါ့”

ဒွက်ကျွန်က... . . .

“ဒုက္ခပဲ... ရှင်မလွယ်တော့ဘူး ထင်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဖုတ်ကောင်က ကျွပ်ခေါ်လာတာ
သူ့အောက်လက်ငယ်သားက ဖုတ်ကောင်ရဲ့လက်ချက်ကြောင့်
သေဆုံးတာ ကျုပ်မှာ တာဝန်ရှိတာပေါ့လေ”

ငှက်ကျွန်သည် လသာဆောင်မှဝင်လာပြီးလျှင် တံခါး
သို့လျှောက်သွား၏။

ဝမ်းဖုန်းက... .

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ငှက်ကျွန်က... .

“ဟိုဘက်ခန်းသွားမလို့”

သူမသည် စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“မေမေစုံဟာ ရှင်ကြောင့် တော်တော်လေး စိတ်မချမ်း

သာ ဖြစ်နေတယ်ရှင့်”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“ကျုပ်က သူ့ကို အသာကလေးတွန်းလိုက်တာပါ”

ဝမ်းဖုန်းသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲလိုက်သွားပါ့မယ်”

ငှက်ကျွန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သူက ရှင့်ကို တွေ့ချင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“သူက မတွေ့ချင်ပေမယ့် ကျုပ်က သူ့ကိုတွေ့ချင်တာ

ဗျ”

ငှက်ကျွန်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်သွားတာကို မင်းမကြိုက်ဘူးလား”

ငှက်ကျွန်က... .

“မဟုတ်ပါဘူး... ရှင် တော်ကြာ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့

ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ငှက်ကျွန်က... .

“ရှင် မနေ့ကသွားပြီး ပြန်လာတဲ့အခါမှာ တော်တော်

ကြောက်ပုံရလို့ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“တစ်ခေါက်ရောက်ပြီးမှတော့ မကြောက်တော့ပါဘူး”

အံ အံ အံ

အနက်ရောင်ဆေးများဖြင့် ခြယ်သုတ်ထားသောတံခါး
သည် မင်္ဂလာမရှိဟု ဝမ်းဖုန်းက ထင်မှတ်လေသည်။

ယင်းတံခါးမပေါ်တွင် ပန်းခက်များ၊ အင်းများထွင်းထား
သဖြင့် ပို၍မင်္ဂလာမရှိဟု ဝမ်းဖုန်းက ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ငှက်ကျွန်သည် တံခါးကို အသာအယာခေါတ်လိုက်၏။

“မေမေစုံ”

ဟု အသာအယာခေါ်လိုက်လေသည်။

အခန်းထဲမှအသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ငှက်ကျွန် ဟုတ်လား”

မေမေစုံအသံ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက အသံအတိုးတိုးဖြင့် . . .

“တွေ့လား ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

မေမေစုံအသံသည် ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ . . . ဟိုကောင်ကလဲ လာပြန်ပြီလား”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက နားအတော်ပါးသားပဲ”

သူ့စကားဆုံးသွားသည်နှင့် မေမေစုံ၏ ကျိန်ဆဲသောအ

သံများသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

အံ အံ အံ

ငှက်ကျွန်သည် ဝမ်းဖုန်းဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“ရှင် သူ့ကိုတွေ့ချင်သေးသလား”

ဝမ်းဖုန်းကစကားမပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့

သည်။

ငှက်ကျွန်က ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်သွားမလို့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“လူသေအလောင်းကို လိုက်ရှာမလို့”

ငှက်ကျွန်က အေးတိအေးစက်အသံဖြင့် . . .

“လူသေအလောင်းက ဖုတ်ကောင်ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ရှင်

ခေ့နေပြီလား”

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ရှာရမှာပဲ”

ငှက်ကျွန်က . . .

“ဖုတ်ကောင်ဆိုတာ ညမှထွက်လာတတ်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ဒါဖြင့် နေ့ဆိုရင် သူက လူသေအလောင်းပြန်ဖြစ်နေမှာ

ပါ”

ထိုစဉ်မှာပင် အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး မေမေစုံ၏ခေါင်း

ဖြူထွက်လာလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက မေမေစုံအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်

အောက်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

မေမေစုံသည်ပြေးဆင်းသွားသော ဝမ်းဖုန်းကိုကျိန်ဆဲ

ထိုက်ပြန်သည်။

“မင်းဟာ အသေဆိုးနဲ့သေသွားမယ်”

သူ့စကားမဆုံးမီမှာပင် ငှက်ကျွန်က သူမအား အခန်းထဲ သို့တွန်းလိုက်ပြီး သူမသည် အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်ကာ တံခါးတို့ တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် အောက်သို့ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် မေမေ စုံ၏အခန်းတံခါးအား အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် သံသယဖြစ်နေသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

သူသည် အတန်ကြာတွေဝေပြီးမှ အပေါ်ထပ်သို့ပြန် တက်လာလေသည်။ ထို့နောက် ငှက်ကျွန်၏အခန်းထဲသို့ လျှင် တစ်ပြက် ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ငှက်ကျွန်က သူမ၏အခန်း၌မရှိမှန်း သူသိထားသည်။ သူက အဘယ်ကြောင့် ထိုအခန်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ရပါသနည်း။

အို အို အို

ငှက်ကျွန်သည် အခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ သည်။

အခန်းထဲမှပစ္စည်းများသည် ခြေရာလက်ရာ ပျက်ယွင်း သည့်ပုံဟန် လုံးဝမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းဖုန်း တစ်ခေါက်ဝင်လာ သည်ကို သူမက မသိလိုက်ရပါ။

မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် ကြေးမုံပြင်တစ်ချပ်ရှိသည်။ သူမ သည်ကြေးမုံပြင်ထဲမှ သူမ၏လှပသောရုပ်သွင်အား ကြည့်နေ၏။

သူမသည် ရုတ်တရက် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှဝတ်ဆင်ထား သော အဝတ်အစားများကိုချွတ်လိုက်ပြီးလျှင် အစိမ်းရောင်လက် ရွည်အင်္ကျီတစ်ထည်ယူ၍ ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မှန်တင်ခုံရှေ့၌ထိုင်ကာ အလှပြင်နေလေ သည်။ သူသည် အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အလှပြင် ဆင်ရပါ သနည်း။

အို အို အို

ဓားသမားရှုန်ရှောင်သည် ရောက်သည့်နေရာတိုင်းမှာ တစ်ယောက်ထဲမဟုတ်ပါ။ သူသည် သွေးကြက်တူရွေးကဲ့သို့ ကျေးကျွန်ဆယ့်သုံးယောက်ရှိသည်။

သူသည် လက်ရွေးစင်ဓားသမားဆယ့်သုံးယောက်အား တိုယ်တိုင်စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

ယင်းဓားသမားဆယ့်သုံးယောက်တို့သည် သိုင်းပညာ တော်သည်။ ဉာဏ်ကောင်းသည်။ အလုပ်လုပ်သောနေရာမှာ တိကျပြတ်သားလှသည်။

ထိုဓားသမားဆယ့်သုံးယောက်တို့သည် တစ်ဝက်ခန့်က သူ့အား ဝိုင်းရံထားသည်။ တစ်ဝက်ခန့်က လိုအပ်သောပြင်ဆင်မှု

၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

များ ကြိုတင်ပြုလုပ်ပေးရသည်။

ထိုခင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်တို့သည် အတတ်ပညာ တစ်မျိုးစီ ထူးချွန်ကြသည်။

တချို့က အမဲလိုက်ခွေးကဲ့သို့ အနံ့ခံကောင်းသည်။

တချို့က ကျောက်သံပတ္တမြားအတုများကို ပြုလုပ်တတ် သည်။ တချို့က အတုနှင့်အစစ် ခွဲခြားတတ်သည်။

တချို့မှာမူ ဒဏ်ရာကြည့်သည်နှင့် မည်သည့်လက်နက် ကြောင့်ဖြစ်သည်ကို သေချာစွာ ပြောတတ်သည်။

ထိုခင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်ကြောင့်လည်း ခားသမား ရှန်ရှောင်မှာ ကျော်ကြားသော လူဆိုးထိန်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာ လေသည်။ ထို့ပြင် သူသည် အမြဲတမ်းပြုံးတတ်သည်။

ရှန်ရှောင်၏အဓိပ္ပာယ်မှာ အမြဲတစေ ပြုံးနေခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

အို အို အို

မွန်းတည့်နေရောင်ခြည်သည် ပူလောင်စွာ ထိုးကျနေ နေ၏။

သစ်ပင်ထိပ်မှအရွက်များသည် လေ၏ တိုက်ခိုက်မှု ကြောင့် ကြွေကျနေ၏။

ထိုစဉ် မြင်းခွာသံများသည်ဟိန်း၍ ထွက်လာသည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၄၁

ကြားလိုက်ရသည်။

မြင်းခွာသံများသည် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။

မကြာပါချေ မြင်းဆယ့်လေးကောင်သည် လမ်းမပေါ်သို့ မောင်းနှင်ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုမြင်းများဝင်ရောက်လာသည်နှင့် မြင်းပေါ်မှလူများ သည် ရှည်လျားသောကျားပွတ်များဖြင့် လမ်း၏ဝဲယာတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် သွားလာနေသောလူများ၊ ဈေးသည်များ လမ်းဖယ် ရန် ရိုက်ချနေ၏။

မြင်းများသည် လမ်းအလယ်ဗဟိုသို့ရောက်ရှိသောအခါ အရှိန်လျော့ချလိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် လူအုပ်ကြားမှရှေ့သို့တိုးထွက်လာ သည်။

သူ၏ကိုယ်ပေါ်၌ နီရဲပြီး တောက်ပသောမင်းမှုထမ်းအ ဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထား၏။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ချိုလွင်စွာပြုံးနေလေသည်။

သူ၏မျက်နှာသည် ကြင်နာသောရုပ်သွင် ရှိ၏။

သို့သော် သူ၏အသည်းနှလုံးနှင့် သူ့ခားသည် အဆိပ် ငြင်းသောမြွေထက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်နေလေသည်။

ယခု သူသည် အသက် ၃၆ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။

လူဆိုးထိန်းရာထူးရရှိခဲ့သည်မှာလည်း ၁၀ နှစ်ခန့်သာရှိ သေးသည်။

၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

သို့သော် သူ့လက်ထဲ၌ အသက်သေဆုံးသွားသူမှာ ထောင်ချီ၍ရှိနေ၏။

သင်္ချာနည်းနှင့် တွက်မည်ဆိုပါက...။

သူသည် သုံးချက်အတွက် လူတစ်ယောက်သတ်သည် ဟု အဖြေပေါ်လာမည်ဖြစ်သည်။

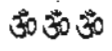
သို့သော် သူ့ကိုမသိသောလူသည် သူ့ရုပ်သွင်ကြည့်ပြီး ကြည့်ညှိလေးစားမည်ဟု ထင်မှတ်လေသည်။

သူ့နောက်တွင် ဓားသမားဆယ့်သုံးယောက်နှင့်အတူ တစ်ယောက်ပါလာသည်။ ယင်းအတိုင်းအတိုမှာ သမားတော်ကြီးပေခေါ်ပင်ဖြစ်သည်။

အသက်ကြီးရင့်လှသောသမားတော်ကြီးအား ရှန်ရှောင် အဘယ်ကြောင့် ခေါ်ဆောင်လာရပါသနည်း။

ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဆိုရမည့်အစား ဖမ်းဆီးလာသည် ဟုပြောလျှင် ပို၍မှန်ကန်ပေမည်။

အကြောင်းမှာ လျှိုပေခေါ်အား မြင်းပေါ်၌ ကြီးဖြင့် တုတ် နှောင်လာသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လမ်းမပေါ်၌ လူများသည် ရှောင်တိမ်းကုန်ကြပြီဖြစ် သည်။ လူနှစ်ယောက်ထဲသာ လမ်းနံဘေး၌ရပ်လျက်နေ၏။

ခရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၄၃

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က စခန်းမှူးအန်ကူး ဟုဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်မှာမူ အန်ကူးဟို၏လက်အောက် သ်သား ဖြစ်လေသည်။

ဓားသမားရှန်ရှောင်သည် အန်ကူးဟိုရှေ့သို့ရောက်ရှိ သာသောအခါ မြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်သည်။

အန်ကူးဟိုကဦးညွှတ်၍ အလေးပြုလိုက်သည်။ ရှန်ရှောင်က...။

“မင်းက အန်ကူးဟိုဟုတ်လား”

အန်ကူးဟိုသည် ရှန်ရှောင်က မိမိအမည်သိထားသည် ဟု အံ့ဩသွားသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း သာယာမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် အန်ကူးဟိုပါ”

ရှန်ရှောင်မျက်လုံးအစုံသည် အန်ကူးဟို၏ကိုယ်ပေါ်မှ ဆန်ဆာပလာများကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက စခန်းမှူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ဒီနေရာမှာ မင်းမှုထမ်း အဆင့်အမြင့်ဆုံးဟာ ခင်းပဲပေါ့”

“ဟုတ်သလိုပါပဲခင်ဗျာ”

ရှန်ရှောင်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။ “ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ဟုတ်တယ်လို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောစမ်းပါ”

အန်ကူးဟိုက ဦးညွတ်လိုက်ပြန်သည်။
 “ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါ”
 ရှန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။
 “မင်းမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ခွင့်ပြုရမှာလဲ”
 အန်ကူးဟိုက...
 “ဟုတ်ကဲ့... ဒါဖြင့် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”
 ရှန်ရှောင်က...
 “ဒီနယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ပေါ်သမျှကိစ္စအားလုံးကို မင်း
 သိထားတယ်ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ကဲ့... သိထားပါတယ်”
 ရှန်ရှောင်က ကျေနပ်သွားသည်။
 “ကောင်းတယ်... အခုအချိန်ကစပြီး မင်းက ငါ့အ
 နားမှာနေရမယ်၊ မရှင်းတဲ့ကိစ္စများကို မင်းကိုမေးရလိမ့်မယ်”
 အန်ကူးဟိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်ကဲ့”
 ရှန်ရှောင်က စကားဦးလှည့်လိုက်သည်။
 “ကျုပ်လာမယ်ဆိုတာ ဝမ်းထုံက သတင်းပေးလိုက်လို့
 လား”
 ဝမ်းထုံဆိုသူမှာ ရှန်ရှောင်၏ဓားသမားဆယ့်သုံးယောက်
 အနက် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။
 အန်ကူးဟိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အခုလိုထွက်ကြွ
 နေတာပါ”
 ရှန်ရှောင်က မျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။
 “ဝမ်းထုံ အခု ဘယ်မှာလဲ”
 အန်ကူးဟိုက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်...
 “သူ... သူ ဟိုမှာရှိပါတယ်”
 “သူက ဘာတွေအလုပ်များနေတာလဲ”
 “အလုပ်မများပါဘူး”
 “ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုလာမတွေ့တာလဲ”
 “သူမလာနိုင်လို့ပါ”
 “သူက ဘာဖြစ်လို့မလာနိုင်တာလဲ”
 “သူ သေသွားလို့ပါ”
 ရှန်ရှောင်သည် သူ့အား အေးတိအေးစက်ဖြင့် စိုက်
 ကြည့်လိုက်သည်။
 “သူ ဘာကြောင့်သေသွားတာလဲ”
 အန်ကူးဟိုက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေ၏။
 “မနေ့ညက သူ့ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်မျိုးဆီက ငယ်
 သားနှစ်ယောက်ခေါ်သွားပြီး ခေါင်းကိုဖွင့် အလောင်းကိုစစ်ဆေး
 ခါတယ်”
 “ဘယ်သူ့အလောင်းကို စစ်ဆေးတာလဲ”
 “လူဆိုးထိန်းထိဟင်းရဲ့ အလောင်းလို့ပြောပါတယ်”

“ဘာကိုတွေ့သလဲ”

“ဖုတ်ကောင်ကိုပဲ တွေ့ရတယ်”

ရှန်ရှောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဘယ်လို... ထိဟင်းက ဖုတ်ကောင်ဖြစ်သွားတယ်

ဟုတ်လား”

အန်ကူးဟိုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါကြောင့် သူနဲ့ငယ်သားတစ်ယောက်တို့

ပြန်လွတ်လိုက်ပါတယ်”

“နေပါဦး ဒီခေါင်းက ဘယ်သူကယူလာတာလဲ”

“ဝမ်းဖုန်းဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ”

ရှန်ရှောင်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ဒီသူငယ် ဝမ်းဖုန်းရောက်လာမှ အမှုတွေ တော်

တော်များများဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

အန်ကူးဟိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းက သိပြီးပြီ ဟုတ်လား”

ရှန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် အကြမ်းအားဖြင့် သိထားတယ်... မင်းကော

အားလုံးသိထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အကျိုးအကြောင်းအားလုံး အသေးစိတ်ပြောပြ

ပါဦး”

အန်ကူးဟိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီကိစ္စကိုပြောရမယ်ဆိုရင် ဖုန်းအန်းတည်းခို

ခန်းကစပြီး ပြောရလိမ့်မယ်”

“အဲဒီတည်းခိုခန်းက ဘယ်မှာလဲ”

“အဲဒီလမ်းရဲ့ရှေ့မှာပါ”

ရှန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဟိုရောက်မှပဲပြောပြပါ”

သူတို့သည် ရှေ့သို့ဆက်၍လျှောက်သွားပြီး ဖုန်းအန်း

တည်းခိုခန်းရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်ကြလေသည်။

အံ အံ အံ

ဖုန်းအန်းတည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်သည် အလွန်ပါးနပ်သော

သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူသည် အသက်အိုမင်းရင့်ရော်ပြီဖြစ်သော်လည်း အ

တွေ့အကြံ ရင့်ကျက်သည်။

အန်ကူးဟိုခေါ်ဆောင်လာသော အောက်လက်ငယ်

သား ဆယ်နှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ရှန်ရှောင်သည် နယ်နယ်ရရလူမဟုတ်မှန်း သိထား၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောမူခင်းများကို အ

သေးစိတ် ပြောပြလိုက်လေသည်။

၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှန်ရှောင်သည် သေချာစွာ နားထောင်ပြီးမှ . . .

“အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ မင်းက သန့်ရှင်းပြီး သေးလား”

ဆိုင်ရှင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အာဇာနည်တစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်ဗျာ . . .

သူက အားလုံးကို ဒီအတိုင်းထားပြီး နေရာမရွှေ့ပါနဲ့နော် ပြောထားလို့ပါ”

ရှန်ရှောင်က . . .

“အခင်းဖြစ်ပွားပြီးနောက် ခင်ဗျားက သွားပြီးတိုင်ကြားတာလား . . . သူက ရောက်လာတာလား”

ဆိုင်ရှင်က . . .

“ကျွန်တော်မျိုးကသွားပြီး တိုင်မလို့အထွက်မှာ သူက ရောက်လာပါတယ်”

ရှန်ရှောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဝမ်းထုံက ခေါင်းနောက်ကိုလိုက်ပို့ရင်း ဒီကိုရောက်လာတာနဲ့တူတယ်”

သူသည် ဆိုင်ရှင်အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ကျောက်တုံးဟာ သေတုံးရှိတယ်။ ဝမ်းဖုန်းက တစ်တုံးယူသွားရင် သုံးတုံးတော့ကျန်ခဲ့ပေါ့”

သူ့စကားဆုံးသွားသည်နှင့် သူ့လက်အောက်ငယ်သား

များသည် စတင်ရှာဖွေကြလေတော့သည်။

အံ အံ အံ

မကြာပါချေ။ သူတို့သည် ကျန်ရှိသော ကျောက်တုံးသုံးတုံးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်။

ရှန်ရှောင်သည် နီနေသောကျောက်တုံးတစ်တုံးကို နှာခေါင်းထဲထည့်၍ အနံ့ခံကြည့်သည်။ ထိုကျောက်တုံးပေါ်၌ သွေးအနံ့ရရှိသည်ဟု အနံ့ခံမိသည်။

ထိုစဉ် သူ့လက်အောက်ငယ်သားတို့သည် အသင့်ပါလာသော ဆေးသေတ္တာများကို ဖွင့်လိုက်သည်။

သူတို့သေတ္တာထဲတွင် ကိရိယာများ စုံလင်လှသည်။ သူတို့သည် ကျောက်တုံးကလေးများအား စတင်စစ်ဆေးကြည့်ကြလေသည်။

အချိန်သိပ်မကြာပါ။ သူတို့သည် ထိုကျောက်တုံးကလေးအပေါ်တွင် တွေ့ရှိရသော အချက်များကို တင်ပြလိုက်လေသည်။

ယင်းနီရဲသောကျောက်တုံးကလေးများသည် တိဘက်ငယ်မှ အနီရောင်လင်းနီများ၏ သွေးဖြင့် စိမ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယင်းကျောက်တုံးကလေးများပေါ်တွင် အဆိပ်လုံးဝမ

၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှိသည့်အကြောင်းများကို တင်ပြထားလေသည်။

အိ အိ အိ

ရှန်ရှောင်သည် အောက်လက်ငယ်သားများ၏တင်ပြ
လာသောအချက်အလက်များကို သေချာစွာလေ့လာပြီးနောက်
“ကဲ... အဲဒီအလောင်းသုံးလောင်းကို ခွဲစိတ်ပြီး စစ်
ဆေးပေတော့”

အတူပါလာသော အောက်လက်ငယ်သားများအနက်
ငယ်သားနှစ်ယောက်က အလောင်းခွဲစိတ်ရာ၌ အလွန်ကျွမ်းကျင်
သူများဖြစ်ကြသည်။

ထိုငယ်သားနှစ်ယောက်သည် ရှန်ရှောင်၏အမိန့်ကို
ကြားလိုက်သည်နှင့် သူတို့၏ကိရိယာများထုတ်လိုက်ပြီး ထန်
ထင်းလုံတို့၏ အလောင်းများကိုခွဲစိတ်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။

ရှန်ရှောင်သည် သမားတော်ကြီး လျှိုပေချိုဘက်သို့လှည့်
လိုက်ပြီး... .

“ကဲ... အလောင်းသုံးလောင်းရှိတယ်၊ ခင်ဗျားက
ကျန်တဲ့အလောင်းတစ်လောင်းကို တာဝန်ယူပြီး ခွဲစိတ်ပေးပါ
လျှိုပေချိုသည် တစ်ချိန်လုံး ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်ခြင်းခံ
ရသဖြင့် ခါးပင်မဆန့်နိုင်ပါ။

“ကျုပ်က အသက်လဲကြီးပါပြီ... မျက်လုံးလဲမှေးလာ

မလုပ်ပါရစေနဲ့”
ရှန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။
“စကားမများနဲ့ ကျုပ်ခိုင်းသလိုသာ လုပ်ပါ”
လျှိုပေချိုသည် မငြင်းဝံ့တော့ဘဲ အလောင်းတစ်လောင်း
ယူ၍ ခွဲစိတ်ရလေသည်။

အိ အိ အိ

တစ်နာရီခန့်ကြာသွားပြီးနောက် ထန်ထင်းလုံတို့သည်
အဆိပ်မိ၍ သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ခွဲစိတ်သောငယ်သား
နှစ်ယောက်က တင်ပြနိုင်ခဲ့လေသည်။

ရှန်ရှောင်က လျှိုပေချိုဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး... .
“ခင်ဗျားကော ဘာကိုတွေ့သလဲ”
လျှိုပေချိုသည် နဖူးပေါ်မှခွေးများကိုသုတ်ရင်း... .
“ဟုတ်ကဲ့... သူတို့ဟာ အဆိပ်မိလို့ သေသွားရတာ

ရှန်ရှောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဟုတ်ပြီ... ဘာအဆိပ်မိတာလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်လို့ မိ
သွားတာလဲ”

ငယ်သားနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက်ကြည့်ကာ အတန်ကြာမှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

ရှန်ရှောင်က လျှိုပေချိုဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားကော သိသလား”

လျှိုပေချိုက...

“ကျုပ်လဲ မသိဘူး”

ရှန်ရှောင်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“အို... သိကိုသိရမယ် မသိရင် သူတို့ရဲ့ခေါင်းတို့နဲ့

ကြည့်ပေါ့”

လျှိုပေချိုသည် အလောင်း၏တကောက်ကွေးအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာတော့ အပေါက်ကလေးတစ်ခုတွေ့တယ်... ဒါပေမယ့် ခွဲစိတ်ကြည့်တဲ့အခါ ဘာကိုမှ မတွေ့ရဘူး”

ရှန်ရှောင်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက တစ်ယောက်ယောက်တ အဆိပ်လူးထားတဲ့အုပ်နဲ့ ပစ်လိုက်လို့ ဟုတ်လား”

ငယ်သားနှစ်ယောက်သည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသော အခါ သူတို့ခွဲစိတ်ထားသောအလောင်းများအား ထပ်မံခွဲစိတ်ကြည့်လိုက်သည်။

လျှိုပေချိုပြောသည့်အတိုင်း အလောင်း၏တကောက်ကွေးတွင် အပ်ပေါက်ရာကလေးများ တွေ့ရှိရလေသည်။

ယင်းအပ်ပေါက်ကလေးများသည် အလွန်သေးငယ်နေ

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၅၃

သဖြင့် သတိပြု၍မကြည့်လျှင် တွေ့နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။
ရှန်ရှောင်က...

“ဒါဖြင့် ဒီအပ်ကလေးဟာ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာပဲ ကျန်ရှိရပါမယ်”

လျှိုပေချိုက...

“ဟုတ်ပါတယ်... အမှန်အတိုင်းက အဲဒီလိုဖြစ်ရမှာပဲ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ခွဲစိတ်တဲ့အခါမှာ အပ်တစ်ချောင်းမှ မတွေ့ရဘူးဗျ”

ရှန်ရှောင်သည် ငယ်သားနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ကော”

ငယ်သားနှစ်ယောက်က ပြိုင်တူဦးညွတ်လိုက်သည်။
“ကျွန်တော်တို့လဲ မတွေ့ရဘူးခင်ဗျာ”

ရှန်ရှောင်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“မတွေ့လို့မဖြစ်ဘူး... ရအောင်ကိုရှာရလိမ့်မယ်”
ငယ်သားနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်

ယောက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာညှိမဲသွားကြလေသည်။

လျှိုပေချိုက ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခု သတိရလာ...
“ဟုတ်ပြီ... အပ်ကလေးပစ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ သွေး

ကြာထဲရောက်သွားလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ အပ်ကလေးဟာ သွေး

ကြောလမ်းအတိုင်း နှလုံးထဲရောက်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်”
ရှန်ရှောင်၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလဲ့တောက်ပသွား
၏။

“ဒါဖြင့် အသည်းနှလုံးကို ခွဲစိတ်ကြည့်ကြပါလား...
ဘာငေးနေကြတာလဲ”

အို အို အို

အလောင်း၏နှလုံးအား ခွဲစိတ်ပြီးသည့်နောက် ၎င်းနှလုံး
ထဲမှ အလွန်သေးငယ်သော အပိ(၃၇)ချောင်းအား ရရှိလိုက်လေ
သည်။

ရှန်ရှောင်သည် ထိုအပိကလေးများအား အဖြူရောင်
စက္ကူပေါ်တွင်တင်ထားပြီး ညှပ်ကလေးဖြင့်ညှပ်ကာ သေချာစွာ
လှေ့လာကြည့်သည်။

“အင်း... ဒီလူသုံးယောက်သေသွားရတဲ့အကြောင်း
ရင်းကိုတော့ ရှာလိုတွေ့ပြီ၊ အဲဒီအပိကလေးဟာ ဘယ်သူပစ္စည်း
လဲဆိုတာ သိဖို့လိုလာပြီဗျ”

သို့သော် သူတို့သည် ထိုအပိကလေးများအား အကြိမ်
ကြိမ်လှေ့လာကြည့်ရှုသော်လည်း အပိကလေးများ၏ပိုင်ရှင်
သည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို မသိရချေ။

ရှန်ရှောင်သည် အတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ရုတ်တ

ရက် တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရလာလေသည်။

လူဆိုးထိန်းထိဟင်းသည် လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်တုန်းက
တစ်ကိုယ်တော် ဒမြတစ်ယောက်အား ဖမ်းမိခဲ့လေသည်။

ယင်းတစ်ကိုယ်တော်ဒမြ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အဆိပ်လူး
ထားသော အပိကလေးများပါရှိလာသည်ကို သူကောင်းစွာ မှတ်
မိလိုက်လေသည်။

သူသည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေ၏။

ထိုအပိကလေးများသည် ထိဟင်း၏လက်ထဲသို့ရောက်
နိုင်မိမည်ဟုလည်း သူက ယုံကြည်ထားလေသည်။

ယင်းသို့တွေ့မိသည်နှင့် သူက အားရပါးရ ရယ်မော
လိုက်လေသည်။

“မဟုတ်မှလွဲရော... တရားခံဟာ ထိဟင်းပဲဖြစ်နိုင်
တယ်”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးသောလူများသည် အံ့အား
သင့်သွားကုန်လေသည်။

ထိဟင်းသေဆုံးသွားသည်မှာ (၇)ရက် (၈)ရက်ခန့်ပင်
နိဗ္ဗိဖြစ်သည်။

(၈)ရက်ခန့်က သေဆုံးသွားသောလူတစ်ယောက်သည်
အဘယ်ကြောင့် လူသတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။

သို့သော် မည်သူကမှ ပြန်လည်ချေပခြင်းမပြုပါ။
အန်ကူးဟိုကလည်း ပြန်လည်ချေပရန် ပါးစပ်ဟင်းလိုက်

၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ပြီးမှ ပြန်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

အံ အံ အံ

ရန်ရှောင်သည် တဟားဟားရယ်မောနေ၏။

သို့သော် သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာမူ ရယ်မောသည့်အခိုက် အယောင် စိုးစိမ့်မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် သူ၏ရယ်မောသံသည် ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင် လျှိုး ကျော့ချမ်းဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ လျှိုးပေချိုက မနေနိုင်ဘဲ... .

“ထိဟင်းကိုခေါင်းထဲမှာထည့်ပြီး အဖုံးနဲ့သေသေချာချာ ဖုံးပြီး သံရိုက်ထားတာကို ကျွပ်ကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

ရန်ရှောင်က ရယ်မောရာမှရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ခေါင်းဟာ သေတဲ့လူအတွက်ဖြစ်သော်လည်း အသက်

ရှင်တဲ့လူကလည်း အသုံးပြုလို့ရပါတယ်”

လျှိုးပေချိုက... .

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ထိဟင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့

(၇)ရက် (၈)ရက်လောက်က သေဆုံးနေပါပြီ”

ရန်ရှောင်က... .

“သူက ဘာရောဂါနဲ့သေတာလဲ”

လျှိုးပေချိုက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၅၇

ယင်းမေးခွန်းသည် ရန်ရှောင်က(၁၁)ကြိမ်တိတိ မေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သူကလည်း (၁၁)ကြိမ်တိတိ သေသေချာချာ ရှင်းပြခဲ့ သည်။

မေးခွန်းတစ်ခုအား(၁၁)ကြိမ်တိတိ ဖြေဆိုရသည်မှာ အ လွန်ခြောက်သွေ့ပြီး ယှင်းရိဖွယ်ရာမဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် လျှိုးပေချိုက ထပ်မံဖြေကြားရန် လုံးငစိတ်မ တူးတော့ပါ။

ရန်ရှောင်က အတန်ကြာစောင့်ဆိုင်းပြီးမှ... .

“ခင်ဗျား မဖြေနိုင်တော့ဘူးလား”

လျှိုးပေချိုက... .

“ကျုပ်(၁၁)ကြိမ် တိတိဖြေခဲ့ပြီးပါပြီ”

ရန်ရှောင်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်သေဆုံးတယ်ဆိုတာ သေဆုံးတဲ့အ ကြောင်းရင်းရှိရမှာပဲ၊ ခင်ဗျားက မသိဘူးဆိုတော့ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ် တို့ခွဲပြီး မစစ်ဆေးလို့ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူဟာ မသေဘာဘဲ ခြစ်ရမယ်”

လျှိုးပေချိုက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ပြန်သည်။

ရန်ရှောင်သည် လျှိုးပေချိုအား အေးတီအေးစက်ဖြင့် ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အလောင်းစစ်ဆေးတဲ့အခန်းမှာ ခင်ဗျားတစ်ယောက် ခပ်စိုတယ်၊ ခေါင်းထဲထည့်တဲ့အထိ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲပဲ

၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

လုပ်သွားတယ်... အဲဒီတော့ သူ့အလောင်းကိုခွဲစိတ်တယ်
စိတ်ဘူးဆိုတော ခင်ဗျားကပဲသိမှာပါ”

လျှိုပေချိုသည် တိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

ရှန်ရှောင်က... .

“ထိဟင်းဟာ ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေမို့ သူ့ရဲ့ဗိုက်ကိုမခွဲရတော့

တာ မဟုတ်လား”

လျှိုပေချိုက အသံမထွက်ပါ။

ရှန်ရှောင်က ထပ်မံမေးလိုက်သည်။

“ဒါမှမဟုတ်ရင် သူ့သေတဲ့အကြောင်းရင်းကို သိလျှင်

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မပြောရဲလို့လား”

လျှိုပေချိုသည် မျက်လုံးများပင် မှိတ်ထားလေသည်။

ရှန်ရှောင်က စကားဦးလှည့်လိုက်လေသည်။

“ဒါနဲ့တစ်ကိုယ်တော်ဒါ မန်းထင်ဌေးနဲ့ ထိမင်းတို့

အစ်ကိုအလောင်းကို ‘ထိဟင်း’က ခင်ဗျားကို ခွဲစိတ်ဖို့အပ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

လျှိုပေချိုက... .

“ဟုတ်တယ်”

“သူတို့က ဘာကြောင့်သေဆုံးရတာလဲ”

“အဆိပ်မိလို့”

“ဘာအဆိပ်များမိလို့လဲ”

“သေသေချာချာ မခွဲခြားနိုင်ပါဘူး”

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၉

“မင်းရဲ့အစီရင်ခံစာကို ကျုပ်ဖတ်ကြည့်ပြီးပါပြီ... ဒီ

တိုင်းပဲရေးထားတာ တွေ့ရတယ်”

“ခင်ဗျားဖတ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိထားပါတယ်”

“ဒါနဲ့အကြောင်းတစ်ခုကို ခင်ဗျားသိလား မသိလား

တော့ မပြောတတ်ဘူး”

ရှန်ရှောင်က ရုတ်တရက် ပြုံးလိုက်သည်။

လျှိုပေချိုက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သောအခါ ရှန်ရှောင်၏

ပြုံးနေသည်မှာ လျှိုပေချိုက သိသည့်အသွင် ဆောင်နေလေသည်။

“ဘာအကြောင်းများလဲ”

ရှန်ရှောင်က... .

“မန်းထင်ဌေးနဲ့ ထိမင်းတို့အလောင်းများကို ကျုပ်က ဖြန့်ဖော်ပြီး စစ်ဆေးခဲ့တယ်လေ”

လျှိုပေချိုက မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ရှန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြန်တူးဖော်ပြီး စစ်လိုက်တဲ့အခါမှာ တစ်ခုတော့ သိထားလိုက်တယ်”

လျှိုပေချိုက မမေးတော့ပါ။

ရှန်ရှောင်က... .

“အဲဒီအလောင်းတို့ ခွဲစိတ်တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားဟာ ပေါ့

အိပ်ပေါ့တန်ခွဲစိတ်လိုက်ပြီး ဘာကိုမှ မစစ်ဆေးဘူးလို့ ကျုပ်တွေ့ရ

ခဲ့ရတယ်”

လျှို့ပေချိုက မျက်နှာပို၍ ပျက်သွားသည်။
 ရှန်ရှောင်ကပြုံးလိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။
 “အဲဒီတုန်းကတော့ ပြီးပြီးသားကိစ္စမို့ ခင်ဗျားရဲ့အစီရင်ခံ
 စာကို လက်ခံခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ လက်မခံနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ”
 သူသည်ပြုံးပြီး စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် အခု ကျုပ်က နောက်ထပ်အချက်
 တစ်ချက် တွေ့ရပြန်တယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုရင် သေဆုံးသွားတဲ့
 မန်းထင်ဌေးတို့အလောင်းနဲ့ အခု ထန်ထင်းလုံတို့ရဲ့အလောင်း
 ခွဲစိတ်တဲ့အခါမှာ သူတို့ရဲ့သေဆုံးတဲ့အကြောင်းဟာ အတူတူဖြစ်
 နေလို့ပါပဲ”

လျှို့ပေချို၏မျက်နှာမှာ ညိုမဲလာလေသည်။
 ရှန်ရှောင်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“အခု ခင်ဗျားဟာ ဒီလောက်သေးတဲ့အုပ်ပေါက်တို့
 တောင်မှ ရအောင်ရှာနိုင်တာပဲ။ ဘာကြောင့် မန်းထင်ဌေးအ
 လောင်းကို ဘာမှရှာလို့မတွေ့ရမှာလဲ”

လျှို့ပေချိုသည် စကားတစ်လုံးမှ မပြောတော့ပါ။
 သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ချိုးကျူးသည့်အရိပ်အယောင်
 များ ပေါ်လွင်နေ၏။

ရှန်ရှောင်က...
 “နေပါဦး... ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့သိလျက်နဲ့ ဖုံးကွယ်
 ထားရကလဲ”

လျှို့ပေချိုသည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။
 သို့သော် ရှန်ရှောင်ကတစ်ယောက်တည်း မေးခွန်းများ
 ဆက်တိုက်မေးသွားလေတော့သည်။

ဖိုဖိုဖို

“ထိဟင်းက ခင်ဗျားကို ဖုံးကွယ်ခိုင်းထားလို့လား”
 “ထိဟင်းက ဘာတွေကို ဖုံးကွယ်ချင်ရတာလဲ”
 “ခင်ဗျားနဲ့ထိဟင်း ဘာတွေပတ်သက်နေလို့လဲ”
 “သူက တကယ်သေသွားတာမှန်သလား... မှန်ရင်
 သူက ဘာကြောင့်သေရတာလဲ”

“အဆိပ်အုပ်ပိုင်ရှင်က တစ်ကိုယ်တော်မြဲဖြစ်တယ်။ ထိ
 ဘင်းရဲ့လက်ထဲမှာ ဖမ်းမိထားတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့မှာပါရှိတဲ့အ
 ဆိပ်အုပ်ကလေးတွေဟာ ထိဟင်းလက်ထဲမှာ ကျန်ရစ်သလား”

“မန်းထင်ဌေးနဲ့မင်းတို့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့(၇)နှစ်တုန်းက မြို့
 အကြီးရဲ့ ရတနာသိုက်ဖောက်ထွင်းမှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူဖြစ်လို့
 ထိဟင်းက သူတို့ကိုသတ်လိုက်လို့လား”

“ထိဟင်းက အဲဒီဖောက်ထွင်းမှုနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လား
 ... ခင်ဗျားကော ဒီထဲမှာပါဝင်နေသလား”

“ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘာတွေကြုံစည်နေတာလဲ... ဘယ်
 သို့အကြံအစည်မျိုး ကြုံစည်နေကြတာလဲ”

၆၂ * မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျားဟာ သွေးကြက်တူရွေးရဲ့ ကျွန်တစ်ယောက်များ ဖြစ်နေသလား”

မေးခွန်းများသည် ကြိမ်လုံးများပမာ လျှိုပေချို၏နှလုံးသားအား ရိုက်ခတ်နေ၏။

လျှိုပေချို၏ပါးစပ်သည် တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ထားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းသည် တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်ပြီး မတ်တတ်ပင် မရပ်နိုင်တော့ဘဲ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ရုပ်သေးကြိုးပြတ်ပမာ တိုင်ချလိုက်သည်။

ရွန်ရှောင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်မေးချင်တာကို မေးရမှာပဲ... ကျုပ်ရဲ့မေးခွန်းတွေကို အဖြေမှန်ရရှိအောင် ကျုပ်က ဘယ်လိုနည်းမျိုးမဆို အသုံးပြုရမှာပဲ”

သူသည် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရှေ့မှာ လိမ်ညာပြောဖို့တော့ စိတ်မကူးကြနဲ့... ကျုပ်ရဲ့လက်အောက်ယေသားများဟာ လူတစ်ယောက်ကို စစ်ဆေးတဲ့ခနရာမှာ အတော်ကို အားကိုးရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားနားလည်ထားဖို့ကောင်းတယ်”

သူသည် ရှေ့သို့တိုးလိုက်ပြီး လျှိုပေချိုအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားကို အချိန်နည်းနည်းပေးလိုက်မယ်”

... သေသေချာချာ စဉ်းစားလိုက်ပါ”
လျှိုပေချိုက ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ကျုပ်ကို အချိန်ပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး”
ရွန်ရှောင်က... .

“ခင်ဗျား အမှန်အတိုင်းပြောတော့မယ် ဟုတ်ဂကား”
လျှိုပေချိုက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ် အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”

ရွန်ရှောင်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“(၈၀)... .”

“ဟုတ်လား... ခင်ဗျားကြည့်ရတာ(၈၀)ရှိမယ် မထင်ပါဘူး”

လျှိုပေချိုက မချိပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“အသက်(၈၀)ရှိတဲ့လူဟာ နောက်ထက် ဘယ်လောက်ကြာကြာနေရမှာလဲ”

ရွန်ရှောင်က... .

“ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ အနည်းဆုံး(၁၀)နှစ်လောက်နေရဦးမယ်၊ ကနေ့ ခင်ဗျားက အမှန်အတိုင်းမပြောဘူးဆိုရင် ပြီးတော့မှခက်သွားမယ်နော်”

၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

လျှိုပေချိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ အသက်(၈၀)အထိ နေနိုင်တယ် ဆိုတာ လုံလောက်သွားပါပြီ။ နောက်ထပ်(၁၀)နှစ် နေဖို့ဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် ခုသေသွားလဲ ကျုပ်က အရေးထားတော့ပါဘူး။”

ရှန်ရှောင်က... . . .

“ခင်ဗျားသေချင်တိုင်း သေလို့ရမယ်များ မှတ်သလား လျှိုပေချိုက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မသေနိုင်မှာလဲ”

ရှန်ရှောင်က... . . .

“ကျုပ်က သေခွင့်မပေးဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား သေလို့မရဘူးဗျာ”

လျှိုပေချိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ အစစအရာရာ တော်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ... ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးလွန်းပါတယ်”

လျှိုပေချိုက ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်လှည့်လိုက်ပြီး သူ၏လက်ဝါးသည် ရှန်ရှောင်ထံသို့ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ရှန်ရှောင်က မဲပြုံးပြီးလိုက်ပြီး အသာအယာ ရှောင်တိုင်းလိုက်သည်။

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၆၅

ရှက်တရက် သူသည် တစ်စုံတစ်ခု အားသတိရလာပြီး မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားကာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား မြေပေါ်သို့ တမန်းကတန်း လှဲချလိုက်ပြီး အဝေးသို့ လှိမ့်သွားလေသည်။

လျှိုပေချို၏အတွင်းအားမှာ ထက်မြက်ခြင်း မရှိပါ။

သူ့သိုင်းပညာမှာလည်း အသင့်အတင့်သာရှိသည်။

ရှန်ရှောင်က အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသနည်း။

အကြောင်းမှာ လျှိုပေချိုက လက်ဝါးနှင့်တွန်းလိုက်သော အခါ သူ၏လက်ချောင်းကြားမှ ညှပ်ထားသော အဆိပ်လူးမြားသုံးခုသည် ရှန်ရှောင်ထံသို့ ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

သူသည် အချိန်မီ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း သူ့နောက်မှာရပ်လျက်နေသော အောက်လက်ဝယ်သားတစ်ယောက်ထံသို့ ထိမှန်သွားလေသည်။

“အား... . . .”

ထိုဝယ်သားသည် စူးရှစွာ တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

ရှန်ရှောင်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

လျှိုပေချိုမှာ အလောင်းခွဲစိတ်သောဓားဖြင့် မိမိလည်မိုသို့ ခွဲချလိုက်သည်ကိုတွေ့ ရလေသည်။

ရှန်ရှောင်က လျှပ်တစ်ပြက်ထုခန့်လိုက်ပြီး လျှိုပေချို၏ ဓားကိုင်ထားသောလက်ကောက်ဝတ်အား ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်

၏။

“ဘာရမလဲ... ခင်ဗျား ဒီလိုသေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”
သို့သော် လျှို့ပေချို၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ညိုမဲလာပြီး
မြေပေါ်သို့လဲကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။
သူသည် မြေပေါ်သို့လဲကျသည့်တဖန်အချိန်အတွင်း..

“ကြက်တူရွေး... . . .”

ဟု နောက်ဆုံးပြောသွားလေတော့သည်။
ရှန်ရှောင်သည်မျက်လုံးပြူးကျယ်စွာဖြင့် လျှို့ပေချိုအား
ကြည့်လိုက်သည်။

“ကြက်တူရွေး... ဘာကြက်တူရွေးလဲ”
သူသည် လျှို့ပေချိုသေဆုံးသွားမှန်း သိလိုက်သည်။
သို့သော် သူ၏မေးခွန်းသည် လွတ်ကန် မေးလိုက်ခြင်း

ဖြစ်၏။

သူသည်လက်နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက်

ပြီး... . .

“ကြက်တူရွေး... ကြက်တူရွေး”
ဟု တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူနေလေသည်။

အံ အံ အံ

ကြက်တူရွေး... . . .

ကြက်တူရွေးသည် မည်သည့်အရာကို ကိုယ်စားပြုထား
ပါသနည်း။

ငှက်တစ်ကောင်လား... လူတစ်ယောက်လော့။ သို့
ဘည်းမဟုတ် လျှို့ငှက်ချက်တစ်ခုလော။ အကြံအစည်တစ်ခု
လော။

လျှို့ပေချိုသည် အသက်ကိုသာ အသေခံသွား၏။ ရှန်
ရှောင်၏မေးခွန်းအား လုံးဝမဖြေခဲ့ပါ။

ရှန်ရှောင်သည် သူ၏ဦးခေါင်းမှာ သုံးဆခန့်ကြီးသွား
သည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူသည် ထူးဆန်းထွေလာသော အဖြစ်အပျက်များ အ
နီးမျိုးကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

သွေးကြက်တူရွေး ထွက်ပေါ်သည့်ကိစ္စ... . .
မြို့စားကြီး၏ ရတနာသိုက် ဖောက်ထွင်းခံရသည့်အမှု

သည် ယခုထိ အစအနပင် မတွေ့ရသေးပါ။
ယင်းအမှုကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် နေပြည်တော်က သူ့အား

ဘဝန်ပေးခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်နီးပါးရှိပြီ ဖြစ်သည်။
ယင်းအမှုသည် အလွန်ထူးဆန်းပြီး လျှို့ငှက်လှသဖြင့်

သူသည် သုံးနှစ်နီးပါး စုံစမ်းစစ်ဆေးခဲ့ရလေသည်။
ယခုမှ လျှို့ပေချိုထံမှ သဲလွန်စ ရခဲ့လေသည်။

သို့သော် ယခု လျှို့ပေချိုသေဆုံးသွားပြန်သဖြင့် သူ့ရရှိ
သော သဲလွန်စများသည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ မဟုတ်ပါ။

လော။ ထို့ကြောင့် သူ၏စိတ်ထဲတွင် အလွန်ခံပြင်းနေ၏။
 သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။
 သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် တံခါးဘောင်ပေါ်တွင် ချိတ်
 ထားသော ငှက်လျှောင်အိမ်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။
 ထိုငှက်လျှောင်အိမ်တွင် ငှက်တစ်ကောင်မှ မတွေ့ရပါ။
 သူသည် အန်ကူးဟိုဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး...
 “ဒီငှက်လျှောင်အိမ်ထဲမှာ ပထမ ဘာငှက်တွေမွေးထား
 လို့လဲ”
 အန်ကူးဟိုက...
 “ကြက်တူရွေးပါ”
 ရှန်ရှောင်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “အင်း... လျှို့ပေချိုပြောသွားတဲ့ ကြက်တူရွေးဟာ
 ဒီငှက်လျှောင်အိမ်ထဲက ကြက်တူရွေးကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး”
 သူသည် ဆိုင်ရှင်ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။
 “ခင်ဗျားက ကြက်တူရွေးမွေးတာ ဝါသနာပါသလား”
 ဆိုင်ရှင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “ကျုပ်က ငှက်မွေးဖို့ ဝါသနာမပါပါဘူးဗျာ”
 ရှန်ရှောင်က...
 “ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကြက်တူရွေးမွေးထားရတာလဲ”
 ဆိုင်ရှင်က...
 “ကျုပ်မွေးတာ မဟုတ်ဘူး... သူများက လက်ဆောင်

ပေးထားတာပါ”
 “ဘယ်သူများပါလိမ့်”
 “ငှက်ကျွန်ပါ”
 “ငှက်ကျွန်ဆိုတာ ယောက်ျားလား မိန်းမလား”
 “မိန်းမပါ”
 “သူ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”
 “အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးဘူး ထင်ပါတယ်”
 “ခင်ဗျားကော အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”
 “၆၅ နှစ်ရှိပါပြီ”
 ရှန်ရှောင်က မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
 “ဒီအသက် ဒီအရွယ်ဟာ ငှက်ကျွန်ရဲ့အဖိုးလောက်ရှိ
 နေပြီ။ သူက ဘာဖြစ်လို့ ကြက်တူရွေးကို လက်ဆောင်ပေးရတာ
 လဲ”
 ဆိုင်ရှင်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။
 အန်ကူးဟိုက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။
 “သူ့စုထားတဲ့ငွေအားလုံးဟာ ငှက်ကျွန်ကိုပေးလိုက်လို့
 ငှက်ကျွန်က ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ကြက်တူရွေးကိုလက်ဆောင်
 ပေးလိုက်တာပါ”
 ရှန်ရှောင်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “ငှက်ကျွန်က ဘယ်သူလဲ... ဘယ်မှာနေတာလဲ”
 အန်ကူးဟိုက...
 “ကျုပ်က လက်ဆောင်

၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကြက်တူရွေးဂေဟာမှာ နေပါတယ်”

ရှန်ရှောင်က... . . .

“မင်းပြောခဲ့တဲ့ ဝမ်းဖုန်းဆိုတဲ့သူငယ်က ခေါင်းတစ်လုံးနဲ့ သွားပြီးတည်းခိုတဲ့ ကြက်တူရွေးဂေဟာ ဟုတ်လား”

အန်ကူးဟိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကြက်တူရွေးဂေဟာက ဘယ်မှာလဲ”

“ဟောဒီအနီးအနားမှာပဲ ရှိပါတယ်”

ရှန်ရှောင်သည် သူ၏လက်အောက်ငယ်သားဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“လင်းဖင်နဲ့ချမ်းထိ ဒီမှာနေခဲ့၊ ကျန်တဲ့လူ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

အန်ကူးဟိုက... . . .

“လူကြီးမင်း... . . ဘယ်ကြွမလို့လဲ”

ရှန်ရှောင်က... . . .

“ကျုပ်ကို ကြက်တူရွေးဂေဟာလိုက်ပို့”

အံ အံ အံ

ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်သည်။

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့် အသံဗလံများသည် ပို၍ စူးစူး လာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၇၁

ပရစ်အော်သံများသည် နားကွဲမတတ် ဆူညံနေ၏။

သစ်ရွက်များသည် လေတိုးလိုက်သောကြောင့် အသံများ တစ်ခုနဲ့ခြည်းနေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဇီးကွက်အော်သံများကို ကြားရသည်။

ချမ်းထိနှင့် လင်းဖင်တို့သည် အခန်းထဲ၌ထိုင်ကာ ထိုအသံဗလံများကို နားစွင့်ရင်း စိတ်ထဲ၌ ထိတ်လန့်နေ၏။

ခွဲစိတ်ပြီးသောအလောင်းများကို အဝတ်ဖြူဖြင့်ဖုံးအုပ်ထားသည်။

ထို့ပြင် လျှို့ဝှက်ပျံနှင့် အာဇာနည်အလောင်းများကို သည်း အခန်းထောင့်တွင် ထားရှိသည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်တွင် ယင်းကဲ့သို့လူသေအလောင်းများနှင့် အတူရှိနေသည်မှာ မည်မျှသတ္တိကောင်းသောသူဖြစ်ပါစေ စိတ်ထဲမှာ ချောက်ချားနေမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချမ်းထိနှင့်လင်းဖင်တို့သည် စိတ်ထဲ၌ အလွန်ချောက်ချားနေလေသည်။

ထိုစဉ် ချမ်းထိက ဝိုက်နာ၍ အိမ်သာတက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် လင်းဖင်တစ်ယောက်ထဲသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူသည် ပို၍ ချောက်ချားလာလေတော့သည်။ အခန်းထဲတွင် လူသေအလောင်း စုစုပေါင်း(၇)လောင်းရှိသည်။

အချို့အလောင်းများသည် အပုပ်နံ့များပင် တထောင်း

ထောင်းထနေသည်။

ချမ်းထိအိမ်သာသွားသည်မှာ တစ်ခဏမျှသာ ရှိသော်လည်း လင်းဖင်၏စိတ်ထဲတွင် အလွန်ကြာသည်ဟု ထင်မိစေသည်။

သူသည် အလွန်ကြောက်ရွံ့နေသဖြင့် နဖူးပေါ်မှ ခွေးများပင် စီးကျနေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် သူ့နောက်တွင် ခြေသံတစ်သံကြားလိုက်သည်။

ချမ်းထိကပြန်လာပြီဟုထင်မှတ်ကာ လင်းဖင်က စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

သို့သော် ထိုခြေသံသည် အလွန်လေးလံပြီး တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာနေသော ခြေထောက်ဖြစ်သဖြင့် ချမ်းထိ၏ခြေသံဖြစ်နိုင်ဟု သူက ယူဆလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

သူသည် ယင်းသို့မေးရင်း နောက်သို့လှည့်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် အလွန်အေးစိမ့်သော လက်တစ်ဖက်သည် သူ့နောက်မှနေပြီး သူ၏လည်ပင်းကို ညှစ်ထားလိုက်သည်။

ဤလက်သည် လူတစ်ယောက်၏လက်နှင့် မတူပါ။ အသက်ရှိသောလူတစ်ယောက်သည် ဤမျှအေးစိမ့်နေမည် မဟုတ်ပါ။ လင်းဖင်၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားသည်။

“အား... .”

သူသည်စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

အို အို အို

တည်းခိုခန်း၏နောက်ဘက်တွင် မှောင်မဲနေသည်။

မီးအိမ်များမရှိသော်လည်း ကောင်းကင်ပေါ်မှ လခြမ်းတလေး၏ အလင်းရောင်ရှိနေသောကြောင့် ဝိုးတဝါးဖြင့် မြင်တွေ့နိုင်လေသည်။

ချမ်းထိသည် အိမ်သာတက်ရန် နောက်ဖက်သို့ထွက်သည်။ သူသည်ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အိမ်သာရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝဲယာသို့အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ပရစ်အော်သံမှအပ မကတိတိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူသည် အတန်ကြာမှ အိမ်သာရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

အိမ်သာထဲသို့လှမ်းဝင်မည်အပြုတွင် ရုတ်တရက် လင်းဖင်၏ သည်းထိတ်ရင်ဖို့အော်လိုက်သောအသံများ ကြားလိုက်ရ၍ သူ၏မျက်နှာ ကွက်ကနဲပျက်သွားပြီး အခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ပြေးသွားလေတော့သည်။

အို အို အို

ဆိုင်ခန်းထဲတွင် မီးအိမ်မှထွက်ပေါ်လာသော မီးရောင်များသည် ပို၍ မွှေးမိန့်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။
 လင်းဖင်သည် မြေပေါ်သို့ လဲကျနေ၏။
 သူ၏မျက်နှာသည် ညိုမဲနေပြီး မျက်လုံးအစုံမှာလည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ပြူးကျယ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။
 ချမ်းထိ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် တောင့်တင်းသွားနေသည်။
 အေးစိမ့်သောအငွေ့အသက်များသည် သူ၏ခြေဖျားတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။
 လင်းဖင်မှာ သေဆုံးနေပြီဖြစ်သည်။
 ချမ်းထိသည် မလှုပ်မယှက်ဘဲရပ်လျက် လင်းဖင်အား ငေးကြည့်နေမိ၏။
 ယင်းသို့ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူ့နောက်တွင် တစ်ဖက်တစ်ယောက် လာရောက်၍ရပ်နေသည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်လိုက်မိသည်။
 သူသည် ချာကနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 လူတစ်ယောက်သည် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်ကို

တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူသည် အသက်ရှိသော လူတစ်ယောက်နှင့် မတူပါ။
 သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် သွေးရောင်လုံးဝမရှိဘဲ ဖြူဖွေးပြီး အစိမ်းရောင်သန်းနေသည်။
 သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ ရှေ့ဘက်သို့ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာ ကြည့်နေ၏။
 သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှာလည်း လူသေများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။
 ချမ်းထိသည် ဝမ်းဖုန်း၏ခေါင်းထဲတွင်ရှိနေသော ထိမ်း၏အလောင်းကို ရုတ်တရက် သတိရလာသည်။
 ထိမ်း၏အလောင်းသည် ဖုတ်ကောင်အဖြစ် ပြောင်းသံသွားပြီး ခေါင်းထဲမှထွက်သွားသည်ဟု တစ်မြို့လုံးက သတင်းဖြစ်နေသည်ကို သူ ကြားသိခဲ့ရသည်။
 သူသည် ယင်းသို့တွေးလိုက်သည်နှင့် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားလေသည်။
 “ဟင်... ခင်ဗျားက ဝူဆိုးထိန်းထိမ်း ဟုတ်လား”
 သူသည်ထိတ်လန့်စွာ မေးလိုက်သည်။
 ယင်းသို့မေးလိုက်ရသော်လည်း သူ၏အသံသည် ပင်ကိုယ်အသံမဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။
 ထိမ်းသည် စကားမပြောဘဲ သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို နှေးကွေးစွာ မြှောက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ချမ်းထိ၏လည်မျိုကိုညှစ်ရန် ဟန်ပြင်နေ၏။
ချမ်းထိသည် လက်ထဲတွင် ဓားကိုဆုပ်ကိုင်ထားသော်
လည်း မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မှန်းမသိ ပြန်လည်ခုခံရန်ပင်
မေ့လျော့နေသည်။

ထိဟင်း၏လက်နှစ်ဖက်သည် သူ့လည်မျိုကိုညှစ်လိုက်
ရာ.....

“အား.....”

ချမ်းထိသည် ယင်းသို့တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး မျက်လုံး
အစုံသည်ပြူးထွက်ကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ဖုတ်ကောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသောထိဟင်းသည်
နှေးကွေးစွာ နောက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် လှုပ်ရှားလာလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများသည် လျှို့ဝှက်ပျောက်အလောင်းပေါ်သို့
ရောက်ရှိသွားသောအခါ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
သည့်အရိပ်အယောင်များ ထူးခြားစွာ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

ဖုတ်ကောင်သည် ဟန်မူရာများရှိနိုင်မည်လော။

ဖုတ်ကောင်သည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ခံစားနိုင်၍လော။

အို အို အို

ကြက်တူရွေးဝေဟာသည် အခန်းတံခါးဖွင့်ထားပြီးဖြစ်

လေသည်။

တံခါးကိုလာရောက်ဖွင့်သူမှာ အနီရောင်အဝတ်အစား
ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးပင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် ရှန်ရှောင်တို့လူစုအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်
အနည်းငယ် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ဘယ်သူကို.....”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ အန်ကူးဟိုက ကြားဖြတ်လိုက်လေ
သည်။

“ကျုပ်တို့က အမှုကိစ္စကို စုံစမ်းစစ်ဆေးဖို့လာကြတာပါ”
ယခုမှ မိန်းကလေးသည် အန်ကူးဟိုအား သတိပြုမိလေ

သည်။

အန်ကူးဟိုက.....

“ငှက်ကျွန်ရှိသလားကွယ်”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရှိပါတယ်ရှင်... ကျွန်မသွားပြီး အကြောင်းကြားပေး

မယ်”

ရှန်ရှောင်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူး... ကျုပ်တို့ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် သွားတွေ့

မယ်”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် လှမ်းဝင်လိုက်လေ

သည်။

၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

အန်ကူးဟိုက ကယျာကယာ ရှေ့ဆုံးမှဝင်ပြီး လမ်းပြခေါ်
ဆောင်သွားလေသည်။

မိန်းကလေးသည် ဘေးသို့ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်လေ၏။

ရှန်ရှောင်မှာ အန်ကူးဟိုထက် အဆင့်များစွာ မြင့်သော
မင်းမှထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု သူမက နားလည်လိုက်လေ
သည်။

အို အို အို

အန်ကူးဟိုသည် ရှေ့ဆုံးမှလမ်းပြခေါ်သွားသည်။

သူတို့သည် ယင်းသို့လျှောက်သွားရင်း ရှန်ရှောင်က သူ
အား မေးလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်သေတယ်ဆိုရင် ဖုတ်ကောင်ဖြစ်တယ်
ဆိုတာ မင်းယုံသလား”

အန်ကူးဟိုက

“ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ငယ်သားတစ်ယောက်ဟာ အကြောက်
လွန်ပြီးသေသွားတာ လက်တွေ့ပဲမဟုတ်လား”

ရှန်ရှောင်က

“မင်းရဲ့လက်အောက်ငယ်သားဟာ ဘာဖြစ်လို့ တစ်
ယောက်ပြန်သွားရတာလဲ”

အန်ကူးဟိုက

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၇၉

“သူဟာ တစ်ခုခုတွေ့ထားလို့ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်”
ရှန်ရှောင်က မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သူဟာ ထိဟင်းအလောင်းထဲက ပုလဲကိုလိုချင်လို့ တစ်
ခေါက်ပြန်သွားတာလို့ မဆိုနိုင်ဘူးလား”

အန်ကူးဟိုက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရှန်ရှောင်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“အဲဒီပုလဲဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ မင်း
သိသလား”

အန်ကူးဟိုက

“သိပါတယ်ခင်ဗျာ . . . အဲဒီပုလဲဟာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်
လောက်အောင် အဖိုးတန်ပါတယ်”

ရှန်ရှောင်က

“ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ပုလဲမို့ မင်းရဲ့လက်အောက်ငယ်
သားက လောဘတက်လာမှာပေါ့”

သူသည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

“သူက ပုလဲပြန်ယူတဲ့အခါမှာ သေတဲ့လူဟာ ခေါင်းထဲ
တထလာတာကို တွေ့လိုက်ဘော့ အကြောက်လွန်ပြီး သေသွား
တာပေါ့ဗျ”

အန်ကူးဟိုက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်

“ဒါပေမယ့် ခေါင်းထဲမှာရှိတဲ့အလောင်းဟာ လူဆိုးထိန်း
ထိဟင်းဖြစ်နေတယ် ခင်ဗျာ၊ သူသေဆုံးသွားတာ(၇) (၈)ချက်

၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

လောက် ရှိနေပါပြီ။ ခေါင်းထဲမှာ(၇)ရက် (၈)ရက်လောက် အဝင်
ခံရသူဟာ အသက်ရှိနေသည့်တိုင်အောင် အသက်ရှူကုန်ပြီး
မသေ တောင် အစာရေစာတော်ပြီး သေနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟုတ်ပါ၏။ လူတစ်ယောက်သည် ခေါင်းထဲ၌(၇)ရက်
(၈) ရက်ခန့် အဖုံးအလုံပိတ်ထားလျှင် သေဆုံးမည် မဟုတ်ဘဲ
လော။

သို့သော် ရှန်ရှောင်ကလက်မခံနိုင်သေးပါ။

“ထိဟင်းဟာ ခေါင်းထဲမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိနေမယ်ဆိုတာ
ဘယ်သူကပြောနိုင်သလဲ”

အန်ကူးဟိုက. . . .

“ဒါတော့ ခေါင်းသယ်လာတဲ့လူက ပိုပြီးသိမှာပဲ”

ရှန်ရှောင်က. . . .

“မင်းပြောတဲ့ဝမ်းဖုန်း ဟုတ်လား”

အန်ကူးဟိုက. . . .

“ဟုတ်တယ်. . . သူကတော့ အမှန်သိမှာပဲ။ ဒါပေမယ့်
သူက အမှန်အတိုင်းပြောပါ့မလား”

ရှန်ရှောင်က. . . .

“ကျုပ်နဲ့တွေ့ရင်တော့ ဘယ်သူမှအမှန်မပြောလို့ မရဘဲ
ဘူးဗျာ”

အန်ကူးဟိုသည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရှန်ရှောင်က စကားဆက်လိုက်သည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၈၁

“သူ အခု ဒီမှာရှိနေသလား”

အန်ကူးဟိုက. . . .

“ဒီကနေ့စောစောတုန်းက ကျွန်တော်မျိုး သူ့တို့တွေ
လိုက်ပါသေးတယ်”

အံ့ အံ့ အံ့

ယခု ဝမ်းဖုန်းသည် ကြက်တူရွေးဝေဟာတွင် မရှိတော့
ပါ။ ငှက်ကျွန်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေ၏။

ဤနေရာသည် နံရံပေါ်မှ ပန်းချီကားချပ်များအား ဝမ်း
ဖုန်းက ထုံးဖြူဖြင့် ခြယ်သုတ်ထားလိုက်သဖြင့် သာမန်အခန်းမျှ
သာ တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယင်းအခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့်
ရှန်ရှောင်၏မျက်လုံးအစုံသည် ငှက်ကျွန်၏မျက်နှာပေါ်သို့
ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ငှက်ကျွန်သည် ကုတင်ပေါ်၌ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ
လေသည်။

ရှန်ရှောင်၏မျက်လုံးအစုံသည် သူမ၏မျက်နှာပေါ်မှ
တစ်ဆင့် အခန်းတစ်ခုလုံးသို့ ရွေ့လျားသွားသည်။

ထို့နောက် ငှက်ကျွန်၏မျက်နှာပေါ်သို့ ပြန်လည်ရောက်
ရှိလာသည်။

၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ငှက်ကျွန်ဆိုတာ မင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ငှက်ကျွန်၏မျက်နှာသည် ပြုံးနေ၏။ သူမ၏အသံသည် ချိုလွင်နေ၏။

ရန်ရှောင်သည် သူမအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြီး.....

“မင်းက အင်္ကျီကို တစ်ဝက်ပဲဝတ်တယ်လို့ ပြောသံကြား တယ် ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင့်”

“အခုတော့ မင်းအဝတ်အစားဟာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဝတ် ထားနေပါလား”

“ကျွန်မ အအေးမိမှာကြောက်လို့ပါ”

“ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ ရာသီဥတုကမအေးပါလား”

ငှက်ကျွန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာ မနေညက ဖုတ်ကောင်သောင်းကျန်းတင် လို့ကြားမိတာနဲ့ အလိုလိုချမ်းလာသလို ခံစားနေရလို့ပါ”

“မင်းလဲဖုတ်ကောင်ကို ကြောက်တယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မက မိန်းမသားတစ်ယောက် ပါ”

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်ထဲ ဒီမှာနေ တာလဲ”

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၈၃

“ကျွန်မမှာ သွားဝရာနေရာမှ မရှိတာရှင်”

ရန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“လိတလျှံဆီကို ဘာဖြစ်လို့သွားမနေတာလဲ”

ငှက်ကျွန်၏မျက်နှာသည် ကွက်ကနဲ ပျက်သွားသည်။

“ကျွန်မ သူ့ဆီမှာမနေချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့သာဒီခင်စိတ်ရှိရင် ကျွန်မ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ လာနေ ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ရန်ရှောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အခန်းထောင့်တွင်ရှိနေသော ခေါင်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီခေါင်းကိုတော့ မင်းရွှေပစ်ဖို့ကောင်း တယ်၊ ခေါင်းက ဒီမှာရှိနေရင် ဖုတ်ကောင်ပြန်လာမှာကို မင်း မကြောက်ဘူးလား”

ငှက်ကျွန်၏မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလေ သည်။

“ဒါက ကျွန်မပစ္စည်းမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မရွှေပြောင်းခွင့်မ ရှိပါဘူးရှင်”

“ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းကိုဘာဖြစ်လို့ သယ်မသွားတာလဲ”

“ကျွန်မအိပ်ရာကနိုးတဲ့အခါမှာ သူမရှိတော့ပါဘူးရှင်”

“သူ ဘယ်သွားတာလဲ”

၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျွန်မ မသိပါဘူးရှင်”

“သူက ဘာမှာခဲ့သေးသလဲ”

“သူကတော့ သူငယ်ချင်းရဲ့အလောင်းကို လိုက်ရှာမယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်”

“ထိတင်းရဲ့အလောင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“နေပါဦး... သူ့အလောင်းဟာ ဖုတ်ကောင်ဖြစ်သွားတယ်လို့ ပြောကြတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ဒီလိုပဲပြောကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူက သူ့သူငယ်ချင်းဖုတ်ကောင်မဖြစ်ရအောင် အမြန်ဆုံးလိုက်ရှာနေတာပါ”

ရှန်ရှောင်က မွဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ဘာလဲ... သူက သရဲတစ္ဆေကိုနိုင်တဲ့ဆရာကြီးလား”

ငှက်ကျွန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရှန်ရှောင်က စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“သူက ဖုတ်ကောင်ကိုရှာလို့တွေ့ရင် ပြန်သယ်လာပြီး ခေါင်းထဲမှာပြန်ထည့်ထားမလို့ ဟုတ်လား”

ငှက်ကျွန်ကစကားမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

ရှန်ရှောင်က စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“သူဟာ အလောင်းရှာမတွေ့လို့ပြန်မလာတာ ဖြစ်ရမယ်”

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၈၅

အန်ကူးတို့က... . . .

“သူဟာ ဖုတ်ကောင်ကိုတွေ့ပြီး ဖုတ်ကောင်ရဲ့လက်ခွက်နဲ့သေသွားလို့ ပြန်မလာတာဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်”

ငှက်ကျွန်၏မျက်နှာတ်ခွလုံးသည် ပို၍ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားလေသည်။

ရှန်ရှောင်သည် ပကတိတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ခေါင်းအားဆစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခေါင်းပေါ်မှာ သံရိုက်ထားတဲ့အပေါက်တွေကို စစ်ဆေးကြည့်ရင် ဒီခေါင်းဟာ သေသေချာချာ ရိုက်ထားတယ်မထင်ဘူးဆိုတာ သိနိုင်လိမ့်မယ်”

သူ့စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ငယ်သားနှစ်ယောက်သည် ခေါင်းဆီသို့ လျှောက်သွား၏။

ရှန်ရှောင်က ဟန့်တားလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်ထဲဆိုလုံလောက်ပြီ... ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က ဝမ်းတုန်အလောင်းကိုစစ်ဆေးပါ”

အန်ကူးတို့သည် ရှေ့ဆုံးမှလမ်းပြခေါ်သွားလေ၏။

အို အို အို

မီးရောင်များသည် ထိန်လင်းနေ၏။

ရှန်ရှောင်၏ငယ်သားတစ်ယောက်သည် ခေါင်း၏အဖုံး

၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

အားစစ်ဆေးရန် အနီးသို့ချဉ်းကပ်သွား၏။

ခေါင်းအဖုံးသည် သံခွိုဖြင့် ရိုက်ထားခြင်းမရှိပါ။

အကြောင်းမှာ လူသေအလောင်းက ဖုတ်ကောင်ဖြစ်၍ ထွက်သွားပြီဖြစ်ရာ ခေါင်းအဖုံးအား ဤအတိုင်းဖုံးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ခေါင်းအဖုံးသည် လုံခြုံစွာပိတ်ထားခြင်းမပြုဘဲ သုံးလက်မခန့်ကွာနေ၏။

ရှန်ရှောင်၏ငယ်သားသည် ခေါင်းအဖုံးအား ဖယ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်သည် ခေါင်းထဲမှရုတ်ခြည်းထလာလေ၏။ ဖုတ်ကောင်များ ဖြစ်နေမည်လော။

အံ့ အံ့ အံ့

ခေါင်းသည် လူသေအလောင်းထားသော အရာတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းထဲ၌ လူသေသာခိုသင့်သည် မဟုတ်ပါလော။

ခေါင်း၏အဖုံးအား ဖယ်ရှားလိုက်သော အာဏာသားသည် ထိတ်လန့်လွန်း၍လားမသိ မျက်လုံးပြူးပြီး ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်ပြီး ကျောက်ရုပ်ပမာ ရပ်တန့်သွားသည်။

“အမယ်လေး . . .”

ငှက်ကျွန်၏ ထိတ်လန့်သောအော်သံသည် ကြောင်မ

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၈၇

တစ်ကောင် အားနှင့်ဖိ၍ထွက်ပေါ်လာသောအသံနှင့် တူလှပေသည်။

ခေါင်းထဲမှထွက်လာသောလူသည် အဖြူရောင်အင်္ကျီများဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် မီးရောင်အောက်တွင်ပို၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းနေလေသည်။

ထိုလူသည် လက်များနှင့်မျက်နှာဖုံးထားပြီး ခေါင်းထဲမှ ခုန်ထွက်လာသည်။

မလှုပ်မယှက် ငေးငိုင်နေသောအာဏာသားသည် ရုပ်သေးကြီးပြတ်ပမာ မြေပေါ်သို့ ပုံလျက်သားကျသွားလေသည်။

ကျန်ရှိသော အာဏာသားများမှာလည်း ကြက်သီးများထသွားကြလေသည်။ အလွန်သတ္တိကောင်းသော ရှန်ရှောင်ပင်ရင်ထိတ်သွားသည်။

ထိုလူသည် ခေါင်းထဲမှခုန်ထွက်ပြီးနောက် မျက်နှာပေါ်မှ ဖုံးကွယ်ထားသည့်လက်ကို ပြန်ချလိုက်လေသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သူသည် အားရပါးရရယ်မောလိုက်သည်။

သူ့ရယ်မောသံကြောင့် ပို၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းလှပေသည်။

ဖုတ်ကောင်သည် ရယ်မောနိုင်ပါသည်လော။

အံ့ အံ့ အံ့

မိန်းမသားတို့သည် ယောက်ျားထက် များစွာ ကြောက်
တတ်ကြသည်။

ယခုမှာမူ ငှက်ကျွန်က ကြောက်ရွံ့ခြင်းလုံးဝမရှိတော့
ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိသည့်ပြင် သူမသည် ဖုတ်ကောင်ထံသို့ပြော
ပြီး လက်သီးဖြင့်ပင် ထုရိုက်နေ၏။

ရှန်ရှောင်သည် ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်နားလည်
လိုက်လေသည်။

“ရပ်လိုက်”

သူ၏အသံသည် အခန်းတစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွား
သည်။

သူ့အသံကြောင့် သူ့ငယ်သားများမှာလည်း စိတ်ထူ
ငြိမ်မှုရလာပြီး သတ္တိရှိလာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ငှက်ကျွန်သည် ဖုတ်ကောင်အား ထုရိုက်ရာမှ ရပ်တန့်
လိုက်လေသည်။

သူမသည် ယင်းကဲ့သို့ထုရိုက်နေသည်မှာ ခေါင်းထဲ
ထွက်လာသောလူသည် ဖုတ်ကောင်မဟုတ်ဘဲ ဝမ်းဖုန်းဖြစ်သော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူမသည်ထုရိုက်ခြင်းမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး...။

“ရှင် ဘယ်တုန်းက ဖုတ်ကောင်ဖြစ်ရတာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းကရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး...။ /

“မနက်စောစော ငါပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ မင်းအိပ်နေ
သေးတာတို့တွေလို့ ငါလဲအိပ်ချင်တာနဲ့ ဒီခေါင်းထဲမှာ ဝင်အိပ်
နေတာပါ”

ငှက်ကျွန်က သူ့အား ထုရိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“ကြည့်စမ်း...။ ရှင် တော်တော်ဆိုးတယ်”

ဝမ်းဖုန်းသည် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“ရပ်လိုက်”

ရှန်ရှောင်အသံသည် ပို၍ဟိန်းထွက်လာ၏။

ဝမ်းဖုန်းသည် ရှန်ရှောင်အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ မင်းမူထမ်းတစ်ယောက်နဲ့တူတယ်”

ရှန်ရှောင်က အေးတိအေးစက်ဖြင့်...။

“ကျွန်ုပ် မင်းမူထမ်းခဲ့တာ(၁၀)နှစ် ရှိပြီကွ”

ဝမ်းဖုန်းက...။

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားအသံက သိပ်မာတာကိုးဗျ”

ရှန်ရှောင်က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဒေစိုးရမင်းမူထမ်းကို မကြောက်ဘူးလား”

“ကျွန်ုပ်က ဥပဒေမှမကျူးလွန်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ကြောက်ရ

လဲ”

၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်း ခေါင်းထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”
 “အိပ်နေတာ”
 “ဘာဖြစ်လို့ ကုတင်ပေါ်မအိပ်တာလဲ”
 “ခေါင်းထဲမှာအိပ်တာ ဥပဒေကျူးလွန်လို့လား”
 “လူများကိုခြောက်လန့်တာ ဥပဒေကျူးလွန်တာပေါ့”
 ဝမ်းဖုန်းသည်သတိရလာပြီး လူးလိမ့်ထလာသောငယ်
 သားအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။
 “ကျုပ်က အိပ်တဲ့နေရာက ထလာတာပါ”
 သူသည်ပြုံးလိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်၏။
 “ခင်ဗျားလူက သတ္တိမကောင်းဘူးနဲ့ တူတယ်”
 “မင်းကတော့ သတ္တိမနည်းဘူးပေါ့”
 “ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျုပ်က မကြောက်တတ်ပါဘူး”
 “ဒါကြောင့် မင်းက ခေါင်းထဲမှာအိပ်ခုံတာကိုး”
 “ဒါကတော့ အခြေအနေအရပါ”
 “ခေါင်းဆိုတာ လူသေအလောင်းထည့်တာပဲ မဟုတ်
 လား”
 “ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျုပ်သိပါတယ်”
 “ဒီခေါင်းထဲမှာလဲ လူသေအလောင်းတစ်ခါထည့်ဖူး
 ကယ် မဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ကဲ့ . . . ထည့်ဖူးပါတယ်”
 “မင်း ဒါတွေကိုသိရက်သားနဲ့ခေါင်းထဲမှာ အိပ်တယ်ဆို

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၉၁

တော့ မင်းက ခေါင်းကိုသိပ်ပြီး သဘောကျတယ် ဟုတ်လား”
 ဝမ်းဖုန်းက ချက်ချင်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “သဘောမကျပါဘူး”
 “ဒါဖြင့် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းထဲမှာဝင်အိပ်ရတာလဲ”
 “ကျုပ် အိပ်စရာနေရာ မရှိလို့ပါ”
 ရှန်ရွှာင်၏မျက်လုံးအစုံသည် အခန်းထောင့်မှ ကုတင်
 ရောက်သွားသည်။
 “ဒီကုတင်မှာ ဘာဖြစ်လို့မအိပ်တာလဲ”
 ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
 “ကျုပ်က မသေချင်သေးလို့ဒီခေါင်းထဲမှာ လာအိပ်တာ
 ပါ”
 ရှန်ရွှာင်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “မင်းကို အန္တရာယ်ပြုတဲ့လူရှိလို့လား”
 ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “မနေ့ကပဲ လေးယောက်လောက်ရှိသွားပြီ”
 “မင်းက သူတို့နဲ့ဘယ်လိုရန်ငြိုးများရှိလို့လဲ”
 “ဘာရန်ငြိုးမှမရှိပါဘူးခင်ဗျာ”
 “ဒါဖြင့် သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ မင်းကို သတ်ဖို့ကြိုးစားနေ
 တာလဲ”
 “သူတို့က ကျုပ် ဒီမှာနေတာကို မလိုလားလို့ပါ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”

၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်က လူပါးတစ်ယောက်မို့ပါ”

“ဟုတ်လား... ကျုပ်ကြားဖူးတာကတော့ ပါးတဲ့ဟာ အသက်မရှည်ဘူးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီစကားဟာ တစ်ခါတလေ မှန်တတ်တယ်”

ရှန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“တစ်ခါတလေဆိုတာ ဘယ်အချိန်လဲ”

“တစ်ခါတလေဆိုတာ သူများက ကျုပ်ရဲ့ရင် သူတို့အား အန္တရာယ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆတဲ့အခါမျိုးမှာပါ”

ရှန်ရှောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါ မှန်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်ကို မလိုလားတော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုနည်းမျိုးသုံးရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်မှာပေါ့”

ရှန်ရှောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ခေါင်းထဲမှာ ဝင်အိတ်တာလဲ စိတ်မချရဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တကယ်လို့များ မင်း ခေါင်းထဲမှာရှိတာကိုသိသွားရင် မင်းကို အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်ပစ်မှာပေါ့ကွ”

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

၉၃ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂)

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဒီခေါင်းဟာ ဖုတ်ကောင်တစ်ကောင်ရှိတယ်လို့ သတင်းဖြစ်နေတော့ ဒီခေါင်းအနီးကို ဘယ်သူမှ လာချင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး”

ရှန်ရှောင်က သူ့အား အေးတိအေးစက်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း သေရမှာ ကြောက်လို့လား”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

ရှန်ရှောင်က မွဲပြုံးပြုံးပြီး... . . .

“မင်းကိုကြည့်ရတာ သေတာကိုသိပ်ကြောက်တယ်နဲ့တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သေတာကိုကြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မရှင်းမရှင်းနဲ့သေတာကို ကြောက်တယ်”

အို အို အို

ဝမ်းဖုန်းသည် အဟုတ်သေရမည်ကို မကြောက်ပါ။

သေခြင်းတရားသည် အမှန်အားဖြင့် လူတစ်ယောက်၏

လွတ်ရာတွတ်ရာလမ်းတစ်ခု မဟုတ်ပါလော။

လူတစ်ယောက်သေဆုံးသွားသောခါ နေပူသည်ကို မ

ကြောက်ရတော့ပါ။ မိုးစိုသည်ကို မကြောက်ရတော့ပါ။ စိတ်ညစ်

ဖွယ်ရာလည်း မရှိပါ။

မည်သည့်အရာကိုမှ တပ်မက်မောစရာ မလိုတော့ပဲ။

အထူးသဖြင့် ဝမ်းဖုန်းအသက်ရှင်နိုင်သည်မှာ ရင်ပေါင်း ၁၀၀ သာရှိသည်။

ရက်ပေါင်း ၁၀၀ တွင် သူက ၄၉ ရက် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ယခု သူ့အသက်သည် ၅၁ ရက်သာကျန်တော့သည်။

၅၁ ရက်သည် ၅၁ နှစ်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖို့ ၅၁ ရက်ထက် ပိုစော၍ သေတာတောင် သူ့အဖို့ မထူးခြားတော့ပါချေ။

“ဒါနဲ့ မင်းကိုသတ်ချင်တဲ့လူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မင်း သိထားပြီလား”

“ဒါ အရေးမကြီးပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘာအရေးကြီးတာလဲ”

“အခုလောလောဆယ် ကျုပ်အဖို့ အရေးကြီးတာက လူသေအလောင်း ပြန်ရအောင်ရှာဖို့ပါပဲ”

ရှန်ရှောင်သည် သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ထိဟင်းက မင်းရဲ့မိတ်ဆွေ ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ရှန်ရှောင်က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး... . . .

“မင်းတို့မိတ်ဆွေဖြစ်တာ တော်တော်ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“(၈)ရက် (၉)ရက်လောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

ရှန်ရှောင်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သူသေသွားတာလဲ (၈) (၉)ရက်ရှိပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်နဲ့သူနဲ့သိခဲ့တာ တစ်ရက်ပဲရှိ

သေးတယ်၊ အဲဒီနေ့မှာပဲ သူ သေသွားပါတယ်”

“သူက ဘာကြောင့်သေသွားတာလဲ”

“သူ့ဆန္ဒအတိုင်း သွေးကြက်တူရွေးက အကောင်အသည်ဖော်ပေးတာပါ”

ရှန်ရှောင်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သွေးကြက်တူရွေး ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျားက သွေးကြက်တူရွေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြားဖူးထားသလား”

ရှန်ရှောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကြားဖူးပါတယ်... သွေးကြက်တူရွေးဟာ ၈ နှစ်မှတစ်ကြိမ် လူ့ပြည်ကိုဆင်းလာတယ်၊ သူ့ကိုတွေ့တဲ့လူကို လိုရာအနွှဲသုံးခုတောင်းရင် ဆန္ဒဖြည့်ပေးတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ထိဟင်းက သွေးကြက်တူရွေးတို့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ သူ ပထမဆုံးတောင်းတဲ့ဆုဟာ သွေးကြက်တူရွေးတွေ့ရင် သေရပါစေလို့ တောင်းခံထားပါတယ်”

ရှန်ရှောင်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါကြောင့် သူ့သေတယ်ဆိုပါတော့”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ရှန်ရှောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မင်း သူ့နဲ့အသိဖြစ်တာ တစ်ရက်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ သူ့အတွက် ဒီလောက်တောင် ဆောင်ရွက်ရသလား”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ကျုပ် သူ့နဲ့တွေ့တာ တစ်ရက်မပြည့်ပေမယ့် သူ့နာမည်ကြားဖူးခဲ့တာ... အတော်ကြာပါပြီ”

“ဒါကြောင့် မင်းက သူ့ကိုကြည့်ညှိလေးစားပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ... သူ့တာဝန်ယူဆောင်ရွက်တဲ့အမှုတွေဟာ ဘယ်တော့မှ အပြစ်မဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခမပေးဘူး”

၉၇ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၉၇

ရှန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့အကြောင်းကိုကော မင်းသိထားသလား”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဓားသမားရှန်ရှောင်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်”

“နောက်ကော ဘာသိထားသေးသလဲ”

“ခင်ဗျာဟာ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်... . .

ဓားပညာတော်တယ်... . . အမှုဖော်ထုတ်ဖို့ကို အဓိကထားတယ်။ တရားခံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားဟာ လူကောင်း(၁၀)ယောက်သေ သွားပါစေ၊ လူဆိုးတစ်ယောက်မလွတ်ပါစေနဲ့လို့ ကြားဖူးပါတယ်”

ရှန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း... မင်းက ငါ့အကြောင်းကို အတော်သိထားသားပဲ”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

ရှန်ရှောင်က စကားစလိုက်သည်။

“ငါ့အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းမသိတာ တစ်ချက်ရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ”

“ကျုပ်က တရားခံစစ်ဆေးတဲ့အခါမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းစစ်ဆေးတတ်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

၉၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုစစ်ဆေးမယ် ဟုတ်လား”

ရှန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်မေးတာ မှန်မှန်မပြောရင်တော့ ကျုပ်က နည်းဇွဲစုံနဲ့ စစ်ဆေးရမှာပေါ့”

သူသည် အနီးရှိ ငယ်သားဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“အကြောင်းသိရအောင် သူ့ကို ပညာနည်းနည်းပြလိုက်စမ်းပါ”

သူငယ်သားသည် ဝမ်းဖုန်းကြောင့် မိမိအရှက်ရလိုက်သဖြင့် ဝမ်းဖုန်းအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေရာမှ ယင်းသို့အမိန့်ရသည်နှင့် သူသည် သဘောအလွန်ကျသွားသည်။

ဝမ်းဖုန်းအား အစွမ်းကုန်ဆုံးမရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် ဝမ်းဖုန်းအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထို့နောက် သူသည် လက်သီးဖြင့် ဝမ်းဖုန်း၏မျက်နှာကို တအားထိုးလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းမျက်နှာသည် မည်သို့မျှမဖြစ်ပါ။

ငယ်သား၏လက်သီး သူ့မျက်နှာပေါ်မရောက်မီမှာပင် သူက ပြန်၍ ထိုငယ်သားမျက်နှာကို လက်သီးဖြင့်ထိုးလိုက်သည်။

ထိုငယ်သား၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖူးရောင်သွားပြီး အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

အံ အံ အံ

အနီးရှိ ငယ်သားနှစ်ယောက်သည် ကိုယ့်ဘက်က လူအသိနာသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ရှန်ရှောင်၏အမိန့်ကိုမစောင့်တော့ဘဲ ဝမ်းဖုန်းအား ပြိုင်တူတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ထိုငယ်သားနှစ်ယောက်၏လက်သီးများကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး ကိုင်ပေါက်လိုက်ရာ ထိုလူနှစ်ယောက်လည်း အဝေးသို့ လွင့်စင်ကျသွားပြီး အတန်ကြာမျှ မထနိုင်ဘဲဖြစ်သွားလေသည်။ ရှန်ရှောင် မနေနိုင်တော့ပါ။

“ချွမ်”

လက်ထဲမှဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူသည် ဝမ်းဖုန်းအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းကလည်း ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

တစ်ပေခန့်ရှည်သော ဓားတစ်လက်ပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ရှန်ရှောင်တိုက်ခိုက်လာသည်ကိုပင် ရှောင်တိမ်းခြင်းမရှိဘဲ ရှေ့သို့သာဟိုးသွားသည်။

ရှန်ရှောင်၏ဓားသည် လျှပ်တစ်ပြက် သူ့ရင်ဝသို့

၁၀၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ထောက်ထားသည်။ ထို့အတူ ဝမ်းဖုန်း၏စားကလည်း ရှန်ရွှေောင်
၏ရင်ဝသို့ ချိန်ရွယ်ထားသည်။

ရှန်ရွှေောင်က ပြုံးလိုက်ပြီး... . . .

“ငါ့စားက မင်းရဲ့ရင်ကိုထိုးသွင်းမိမယ်ဆိုတာ မင်း
သိဘူးလား”

“သိသားပဲ”

“သိရင် ဘာဖြစ်လို့ မင်က နောက်မဆုတ်တာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်စားကလဲ ခင်ဗျားဗိုက်ကို ချိန်ရွယ်ထားတာကို
တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ... မင်းက အသေခံပြီး ငါ့ကိုထိုးမယ်ပေါ့
ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်အသက်နဲ့ခင်ဗျားအသက် လဲမ
လို့”

ရှန်ရွှေောင်က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ အရှူးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ
ဘူးနော်”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် ခေါင်းတော်တော်ကောင်းတယ်”

ရှန်ရွှေောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၀၁

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ငါ မင်းနဲ့အသက်ချင်း မလဲချင်ပါ
ဘူး”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ဝမ်းဖုန်း၏ရင်ကိုထောက်
ထားသောစားကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး နောက်သို့ခြေတစ်
လှမ်း ဆုတ်သွားလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုမစစ်ဆေးတော့ဘူးလား”

ရှန်ရွှေောင်က... . . .

“မလိုတော့ပါဘူးကွာ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှန်ရွှေောင်က... . . .

“သေရမှာမကြောက်တဲ့လူဟာ လိမ်ပြောမယ်မဟုတ်ဘူး
လို့ ကျုပ်ယုံကြည်လို့ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“အနည်းဆုံးတော့ ကျုပ်ကိုဖမ်းချုပ်သင့်တယ်”

ရှန်ရွှေောင်က... . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“အခု ကျုပ်ဥပဒေကိုကျူးလွန်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

ရှန်ရွှေောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

၁၀၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“သူတို့ အခုလိုအရိုက်ခံရတာ မင်းအပြစ်လို့ လုံးဝပုံချလို့ မရပါဘူးကွာ”

သူသည် ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်က တရားမျှတတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

ဝမ်းဖုန်းသည်အံ့သြစွာဖြင့် မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက် လေသည်။

ရှန်ရှောင်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“မင်းကိုသတ်ဖို့တောင်မလွယ်တဲ့ဥစ္စာပဲ . . . မင်းကိုဖမ်း

ဖို့ဟာ ဦးနှောက်ပိုခြောက်သွားမှာပေါ့ဗျာ”

ဝမ်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီစကားဟာ အမှန်ဆုံးပဲလို့ ကျုပ်ယူဆမိတယ်”

ရှန်ရှောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ . . . နောက်ပြီး တခြားကိစ္စမှာလဲ ခင်ဗျားရဲ့အကူအညီ အများကြီးလိုနေသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူးဗျ”

ရှန်ရှောင်က . . .

“ကျုပ် အခု ဘာအမှုစုံစမ်းနေတယ်ဆိုတာ သိသလား”

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“သွေးကြက်တူဈေး ဟုတ်လား”

ရှန်ရှောင်က . . .

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၀၃

“ဟုတ်တယ် . . . လွန်ခဲ့တဲ့(၇)နှစ်လောက်တုန်းက ဖြစ် ပွားခဲ့ရတဲ့ရုတနာသိုက် အဖောက်ခံရတဲ့အမှုကို စုံစမ်းနေတာဗျ”
ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ဒီအမှုနဲ့ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

ရှန်ရှောင်က . . .

“ခင်ဗျားနဲ့တော့ မပတ်သက်ပါဘူး . . . ခင်ဗျားရဲ့မိတ် ဆွေထိဟင်းနဲ့ ပတ်သက်နေတာ”

“ထိဟင်းက သေဆုံးသွားပြီပဲ”

ရှန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် အမှုကမပြတ်သေးဘူး ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဝမ်းတုံ၏အလောင်းအား သွားရောက်စစ် ဆေးသောလူများ ပြန်လာကြလေသည်။

အန်ကူးဟိုက်က ရွှေဆုံးမှဝင်လာသည်။

ရှန်ရှောင်က သူတို့အား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း . . .

“မင်းတို့ ဘာတွေတွေ့ခဲ့သလဲ”

တန်ချမ်းအရာရှိ၏ငယ်သားတစ်ယောက်က . . .

“ဝမ်းတုံကအဖုံးဖွင့်ပြီး ခေါင်းထဲသို့လက်နှိုက်လိုက်တဲ့အ ခါမှာ သူ့ရဲ့လက်ခလယ်ထိပ်မှာ အဆိပ်အင်္ဂါကလေးထိုးမိသွားလို့ အဆိပ်မိပြီး သေဆုံးသွားတယ်လို့ ယူဆရပါတယ်ခင်ဗျာ”

ရှန်ရှောင်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ နားစွင့်နေပြီးနောက် ဝမ်း

၁၀၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဖုန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“ကဲ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ကျုပ်ကကိုယ်တိုင် ထိဟင်းကို ခေါင်းထဲ

ထည့်ရင် သူမသေသေးဘူးလို့ ယူဆမှာပဲ”

ရှန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဝမ်းတုံက ခေါင်းထဲကို လက်နှိုက်တဲ့အခါမှာ

အဆိပ်အပ်ဟာ မတော်တဆ ဝမ်းတုံရဲ့လက်ခလယ်ထိပ်တည့်

တည့် ထိုးစိုက်လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရှန်ရှောင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုင်တွယ်ခဲ့တဲ့အမှုဟာ မနည်းတော့ဘူး... ဒါ

ပေမယ့် အခုလိုအမှုမျိုးကိုတော့ မတွေ့ခဲ့သေးဘူး”

သူသည် ခေါင်းကိုထပ်မံ ခါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ် ဒီအမှုကိုလက်ခံပြီး စုံစမ်းနေတာ သုံးနှစ်နီးပါးပြီ

သွားပြီဗျ”

ဝမ်းဖုန်းက ယုံကြည်သည်။

ရှန်ရှောင်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ပြောနေတဲ့သွေးကြက်တူရွေးကိစ္စတွေတာ

ယုံကြည်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ သရဲတစ္ဆေဆိုတာလဲ လောကမှာမရှိ

ပါဘူးဗျာ”

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၀၅

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲ မယုံတတ်ပါဘူးဗျာ... ဒါပေမယ့် လက်

တွေ့ဖြစ်နေတော့လဲ မယုံလို့မဖြစ်ဘူး”

ရှန်ရှောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စတွေဖြစ်ပွားတုန်းက ကျုပ်မမြီတာ နာတာပဲဗျ။

သို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်ကအဖြစ်မှန်ကိစ္စတွေကို တွေ့မှာပါ”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“ခင်ဗျား လုံးလုံးမယုံဘူး ဟုတ်လား”

ရှန်ရှောင်က... .

“မယုံနိုင်စရာအချက်အလက်တွေ အများကြီးဗျ။ ဥပမာ

ဖုတ်ကောင်က လူသတ်တယ်ဆိုရင် အမှန်က လူက သတ်သွား

တာပါ”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“ဖုတ်ကောင်လူသတ်တာကို ခင်ဗျားမတွေ့ဖူးဘူးလား”

ရှန်ရှောင်က... .

“ကျုပ်က ဖုတ်ကောင်ကိုတွေ့ချင်လျက်နဲ့ မတွေ့နိုင်ဘူး

... သူလူသတ်တာကို ဘယ်သူတွေ့ဖူးပါ့မလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“ဖုတ်ကောင် လူကိုသတ်တာလဲ လူလိုပဲဖြစ်မှာပေါ့”

ရှန်ရှောင်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မြင်တွေ့ဖူးလို့လား”

၁၀၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ကျုပ်လဲမမြင်ဖူးဘူး... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး စောင့်ကြည့်ရလိမ့်မယ်ဗျ”

ရှန်ရှောင်က... . . .

“ကျုပ်စောင့်နေမှာပါ... နောက်ပြီး သူ့နောက်ကိုလဲ လူလွတ်ပြီးလိုက်ရှာခိုင်းမှာပေါ့ဗျာ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ခင်ဗျားက သတ္တိမနည်းပါလား”

ရှန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းလောက်တော့ သတ္တိမရှိဘူးကွာ... ဒါပေမယ့်

မင်းက ငါ့အနားမှာရှိတော့ စိတ်ရဲတာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့အတူတူ မနေချင်ဘူးဗျာ”

“ဒါနဲ့မင်းက ထိဟင်းရဲ့အလောင်းကို လိုက်ရှာမယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဖြင့် တို့အတူတူသွားရင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စောင့်ရှောက်နိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားစေတနာကို ကျုပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ရှန်ရှောင်က ဝမ်းဖုန်းအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၀၇

“အမှန်ပြောရရင် ကျုပ်ကလဲ သတ္တိမကောင်းဘူး... အလောင်းရှာမတွေ့ခင် သေမှာတိုးကြောက်လို့ပါ”

ရှန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုကြောက်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... သိပ်ကြောက်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားက လူဆိုးထိန်းမားသမားရှန်ရှောင်မို့လို့ပါ”

ရှန်ရှောင်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဖုတ်ကောင်ကလူသတ်တာဟာ သူ့နဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့လို့ပါ။ ခင်ဗျားကုကော့ ဘာအကြောင်းမှမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို စိတ်မထင်ရင် သတ်ချင်သတ်မှာဗျာ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား အနားမှာ ကျုပ်မနေဝံ့ဘူးဗျ”

ရှန်ရှောင်ကရယ်မောလိုက်သည်။

“အဲဒီစကားမျိုးကို ကျုပ် ဒီတစ်ခါ ပထမဆုံးအကြိမ်

ကြားဖူးတာပဲ”

ဝမ်းဖုန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်အန္တရာယ်ကို မကြည့်ဘဲပြောတဲ့လူဟာ အလွန်နည်းပါတယ်ဗျာ”

ရှန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒီလိုလူမျိုးဟာ အလွန်နည်းပါတယ်။

၁၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ဒါကြောင့် မင်းကို ငါသတ်ချင်ရင် ရှင်းရှင်းပြောပြီးမှ သတ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကတိပေးပါတယ်ဗျာ”

သူ၏ပြောပုံဆိုပုံသည် တကယ်ပင် စိတ်ပါလက်ပါပြောလိုက်သည်နှင့် တူလှပေသည်။

သို့သော် ဝမ်းဖုန်းက လုံးဝရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ။

ရှန်ရှောင်၏မျက်လုံးအစုံသည် အမှတ်မထင် နံရံပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

“ဘယ့်နှယ် ဒီနေရာဟာ ဆေးဖြူတွေသုတ်ထားတာ မကြာသေးပါလား”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... မနေ့ညကပဲ သုတ်ထားတာပါ”

“ဘယ်သူသုတ်တာလဲ”

“ကျုပ်ပါပဲ”

“မင်းက တော်တော်အားနေလို့ သုတ်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီနံရံကို ဘာကြောင့်သုတ်ထားတာလဲ”

“ဒီနံရံပေါ်မှာ ကျုပ်မကြိုက်တဲ့ပန်းချီတွေ ဆွဲထားလို့ပါ”

ရှန်ရှောင်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုပန်းချီမျိုးလဲ”

“ငှက်(၁၃)ကောင်က သွေးကြက်တူရွေးတို့ခြံရံပြီး ပျံသန်းတဲ့ပုံတွေပါ”

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၀၉

သူသည်ပခုံးတစ်ချက်တွန်ပြီး... .

“နောက်ပြီးတော့ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ အရိပ်တွေလဲ ပါတယ်ဗျ”

ရှန်ရှောင်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြန်သည်။

“နေပါဦး... အဲဒီပန်းချီကားတွေကို ဘာကြောင့်သဘောမကျတာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“သွေးကြက်တူရွေးရဲ့ အနီးမှာရှိတဲ့ငှက်ဟာ ငှက်ကျွန်လို့ခေါ်တယ်”

“ငှက်ကျွန်”

ရှန်ရှောင်သည် ငှက်ကျွန်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး... .

“မင်းနာမည်က ငှက်ကျွန်ဟုတ်လား”

ငှက်ကျွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ရှန်ရှောင်က သူမအား ကြည့်လိုက်သည်။

“နံရံပေါ်က ပန်းချီကို မင်းဆွဲထားတာဟုတ်လား”

ငှက်ကျွန်က... .

“မဟုတ်ရပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ဒီပန်းချီတွေကိုဆွဲထားရတာလဲ”

“ကျွန်မက ဒီပုံပြင်ကလေးကို အလွန်သဘောကျလို့

ဒီချီဆရာကို ရေးဆွဲခိုင်းတာပါ”

၁၁၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှုန်ရှောင်သည် ဝမ်းဖုန်းဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။
“မင်းက ဒီပန်းချီကားကို ဘာကြောင့်မနှစ်သက်ရတာ

လဲ”

“ဒီပန်းချီကားဟာ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေလို့ပါ”
ရှုန်ရှောင်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
“ဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ပန်းချီကားပေါ်မှာ သွေးကြက်တူရွေးကို ဝိုင်းရံထားတဲ့
ငှက်ကလေးတွေဟာ(၁၃)တောင်ဖြစ်လိုက် (၁၂)ကောင်ဖြစ်လိုက်
နဲ့ မျက်စိရှုပ်သွားတာပဲ”

ရှုန်ရှောင်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မင်း မျက်စိမှားလို့နဲ့ တူတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“မမှားပါဘူးဗျာ”

ရှုန်ရှောင်က စကားဦးလှည့်လိုက်သည်။

“နံရံရဲ့ဟိုဘက်မှာ ဘာတွေရှိသလဲ”

“အခန်းရုံပါတယ်”

“ဘယ်သူ့အခန်းလဲ”

“မေမေစုံအခန်းပါ”

“မေမေစုံဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၁၁

“သူက နတ်ကတော်တစ်ယောက်ပါ”

“နတ်ကတော် ဟုတ်လား”

ရှုန်ရှောင်၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားလေ
သည်။

“ဒီနေရာမျိုးမှာ ဘယ်နှယ်နတ်ကတော်ကလာပြီး နေ
ဆိုင်ရတာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက ငှက်ကျွန်ကို ငယ်ငယ်ကထိန်းလာတဲ့အထိန်း
ဘော်ပါ”

သူသည် စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျား သူ့ကိုတွေ့ချင်သလား”

ရှုန်ရှောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပ်ကိုတွေ့ချင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်လွတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါ”

“မလိုပါဘူး . . . ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဖဲသွားကြည့်ပါ့မယ်”

“ခင်ဗျားမသွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်တစ်ခေါက်သွားဖူးတယ် . . . တစ်ခေါက်ထဲနဲ့လုံ
သောက်သွားပြီး နောက် ဘယ်တော့မှ သွားချင်စိတ်မရှိတော့ဘူး”

ရှုန်ရှောင်သည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေ၏။
သို့သော် သူသည်မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး တစ်ဖက်ခန်းသို့ပြန်

၁၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ
လှမ်းလိုက်လေသည်။

အို အို အို

လခြမ်းကလေးသည် ကောင်းကင်ပေါ်၌ရှိနေ၏။
လရောင်ကလေးသည် မေမေစုံ၏တံခါးပေါ်သို့ ထိုးကျ
နေသည်။

အခန်းတံခါးသည် တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ထားသည်။
ရှန်ရှောင်သည် အခန်းဝဌ်မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။
“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

သူ၏ငယ်သားတစ်ယောက်က တံခါးခေါက်လိုက်
သည်။ တံခါးသည် အသံမကြားရဘဲ ပွင့်သွားသည်။

ထိုငယ်သားသည် တိတ်တဆိတ်ထွက်လာသောအတွေး
အို၏မျက်နှာအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် တံခါးခေါက်သော
လက်သည် မြောက်လျက်သွားနှင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား
သည်။

ထိုအတွေးအိုမှာ မေမေစုံဖြစ်လေသည်။

အို အို အို

မေမေစုံ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဟန်မူရာကင်းမဲ့စွာဖြင့်

ဝမ်းဖုန်းအား စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဝမ်းဖုန်းသည် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲထားလေသည်။

ရှန်ရှောင်၏မျက်လုံးအစုံမှာမူ မေမေစုံ၏မျက်နှာအား
စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဓားသွားပမာထက်
မြက်လှပေ၏။

မေမေစုံသည်မျက်လုံးချင်းမဆိုင်ဝံ့တော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထား
လိုက်လေသည်။

အတန်ကြာမှ ရှန်ရှောင်က မေးလိုက်သည်။

“မေမေစုံဆိုတာ ခင်ဗျားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေစုံ၏အသံသည် ခြင်တစ်ကောင်၏အသံကဲ့သို့တိုး
လှပေသည်။

ရှန်ရှောင်က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက နတ်ကတော်လို့ ကျွန်ုပ်ကြားခဲ့တယ်... ဟုတ်
သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းအခန်းဟာ အခြားအခန်းထက် ထူးခြားတယ်လို့
ကြားသိရတယ်”

“အမှန်တော့ သိပ်လဲမထူးခြားပါဘူးရှင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ လေ့လာချင်သေးတယ်”

မေမေစုံက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်... .

၁၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်အခန်းမှာ ဘာမှ လေ့လာစရာမရှိပါဘူးရှင်”
ရှန်ရှောင်က အေးတိအေးစက်ဖြင့်. . .

“ဘာလဲ. . . ကျုပ်တို့ မင်းအခန်းထဲဝင်မှာကို မကျေ
နပ်ဘူးလား”

မေမေစုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

ရှန်ရှောင်သည် နောက်ထပ်စကားမပြောတော့ဘဲ လက်
တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ သူငယ်သားတစ်ယောက်သည် အ
ခန်းထဲသို့ရှေးဦးစွာ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

မေမေစုံက ကပျာကယာ လမ်းဖယ်လိုက်ရလေသည်။

လူ(၁၀)ယောက်. . . မီးအိမ်(၆)လုံး. . . .

ရှန်ရှောင်တို့လူစုသည် မီးအိမ်(၆)လုံးယူဆောင်လာသ
ဖြင့် အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ထိန်ထိန်လင်းသွားစေလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ယခုမှထိုအခန်းအား သေချာစွာ တွေ့မြင်
ရလေသည်။

ယင်းအခန်းနံရံမှာသည် မဲနက်သောအရောင်များ ခြယ်
သထားသည်။ ကြမ်းပြင်မှာလည်း မဲနက်နေ၏။

ပြတင်းပေါက်ပေါ်တွင် အနက်ရောင်အဝတ်ကာထား

ဝရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ သာဌ

သည်အပြင် အခန်းတွင်းရှိ ကုတင်၊ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်စသည်
များကိုလည်း အနက်ရောင်သုတ်ခြယ်ထား၏။

တံခါးဝနှင့်တည့်တည့် နံရံရှေ့တွင် ကန်တော့ပွဲတင်ထား
သည့် စားပွဲရှည်တစ်လုံးရှိသည်။

နံရံပေါ်၌ အနက်ရောင်အဝတ်တစ်ခု ကာရံထားသဖြင့်
မည်သည့်နတ်ရုပ်များ ကိုးကွယ်ထားသည်ကို မသိရပါချေ။

စားပွဲပေါ်၌ မုန့်များ၊ သစ်သီးဝလံများ တင်ထားလေ
သည်။

ရှန်ရှောင်သည် မေမေစုံအား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး. . .

“ဒါနဲ့ခင်ဗျားက မနှစ်သက်တဲ့လူကို မှတ်တိုင်ဟောပြီး
ပြစ်ဒဏ်ခတ်တယ်ဆို ဟုတ်ရဲ့လား”

မေမေစုံမျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဒေါသရောင်သန်းလာလေ
သည်။

သူမသည် ရုတ်တရက် နတ်စင်ရှိရာသို့လျှောက်သွားပြီး
လျှင် လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ကာ သူ့နှုတ်ခမ်းမှလည်း တလှုပ်လှုပ်

စာရွှေဖြင့် ရွတ်ဆိုနေလေသည်။

ကန်တော့ပွဲများထားရှိသော စားပွဲရှည်ပေါ်၌ အနက်
ရောင်အိုးနှစ်လုံးရှိသည်။

ယင်းအိုးထဲမှ ရုတ်တရက် အစိမ်းရောင် မီးခိုးလုံးများ
ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုမီးခိုးလုံးများသည် မွှေးကြိုင်သော အနံ့အသက်လွှင့်

ပျံ့နေသည်ဟု အနှံ့ခံလိုက်ရလေသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် မီးခိုးလုံးများလွင့်ပျံ့နေ၏။

လက်အောက်ငယ်သားများသည် မေမေစုံပြုမူပုံများကို ကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကုပ်သွားကြလေသည်။

မေမေစုံသည် လက်နှစ်ဖက် အပေါ်သို့မြှောက်ကာ ခေါင်းကိုမော့၍ ရွတ်ဆိုနေပြန်သည်။

ဝမ်းဖုန်းကပြုံးလိုက်ပြီး ရှန်ရှောင်ဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။

“သတိထားပေတော့... သူက ခင်ဗျားကိုကျိန်ဆို တော့မယ်”

ရှန်ရှောင်သည် မေမေစုံအား စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်းသောအ ကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“သူကပဲကျိန်ဆိုနိုင်မလား... ငါကပဲ သူ့အသက်ကို ချွေနိုင်မလားဆိုတာ ကြည့်သေးတာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းသည် မေမေစုံအား မနှစ်သက်သော်လည်း ရှန် ရှောင်က အလွန်ရွံ့မုန်းသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် သူသည် မေမေစုံ အား သနားလာလေသည်။

“ကဲ... မေမေစုံ၊ ခင်ဗျားကျိန်ဆိုတာကို ရပ်လိုက်စမ်း ပါ”

မေမေစုံသည် လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ကာ ရွတ်ဆိုလျက် သူမသည် ဝမ်းဖုန်းစကားအား လုံးဝမကြားပါချေ။

သူမသည် တဖြည်းဖြည်း အသံကျယ်လောင်လာလေ

၏။

“ကျုပ်ကို ခွင့်မတောင်းဘဲ အခန်းထဲဝင်လာတဲ့လူအား လုံး သေပါစေ၊ ခြေလက်များ ပြတ်သွားပါစေ... သူတို့ရဲ့အ သည်းတွေ အူတွေ ခွေးကျွေးပါစေ”

ဟု တတွတ်တွတ်ကျိန်ဆိုနေလသည်။

လက်အောက်ငယ်သားများသည် မေမေစုံကျိန်ဆိုသည် တို့ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကြက်သီးများထကုန်ကြလသည်။

ရှန်ရှောင်သည် မေမေစုံအား စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဒီမိန်းမ ဒီလောက်တောင် ကျိန်ဆိုနေရင် သူ့လည် ချောင်းမှာ အပေါက်ကလေး ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် မေမေစုံသည် ကျိန်ဆို နာမုရပ်တန့်လိုက်သည်။

သို့သော် ရှန်ရှောင်သည် သူမထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလေသည်။

မေမေစုံကထိတ်လန့်ကာ ထခုန်လိုက်လေသည်။

ရှန်ရှောင်သည် သူမထံသို့လျှောက်သွားရင်း...

“ကျိန်ဆိုတာကိုရပ်တန့်သွားစေဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ နှိတ်တယ်၊ အဲဒါဘာလဲဆိုရင် မင်းကို အမြန်ဆုံး သတ်လိုက်ရုံပဲ” သူ့စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ဓားရောင်တစ်ချက် ဖွေးကနဲ ဝင်းလက်သွားသည်။

ရှန်ရှောင်၏ဓားသည် မေမေစုံ၏လည်မျိုသို့ ထိုးသွင်း

၁၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

လိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် မေမေစုံအား မနှစ်မြို့သော်လည်း ယခုတို
သို့ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံလိုက်ရသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့်
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေ၏။

သူသည် မျက်နှာတစ်ဖက်သို့လွဲထားလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့မျက်နှာလွဲလိုက်သောအခါ သူ့မျက်လုံးအစုံ
သည် အမှတ်မထင် နံရံပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

သူ့မျက်လုံးအစုံမှာလည်း အံ့ဩသည့်အရိပ်အယောင်
များ ပေါ်လာလေတော့သည်။

အနက်ရောင်ခြယ်သထားသောနံရံပေါ်တွင် မီးခိုးရောင်
ကွက်လပ်တစ်ခု ကျန်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယင်းကွက်လပ်သည် တစ်ပေခန့်ရှိသည်ဟုထင်ရသည်။

ထိုကွက်လပ်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခု ရေးဆွဲထားသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူသည် အနီးသို့ကပ်၍ ကြည့်ရသည်။

ထိုအဖြူကွက်လပ်ပေါ်၌ ငှက်တစ်ကောင်ရေးဆွဲထား
၏။

ယင်းငှက်သည် သွေးကြက်တူရွေးအား ဝိုင်းရံထားသော
ငှက်ကလေးများထဲမှ ဖြစ်သည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၁၉

ဤငှက်ကလေးတစ်ကောင်သည် တစ်ဖက်နံရံပေါ်၌
ပျောက်ကွယ်သွားသော ငှက်ကလေးပင်ဖြစ်နေမည်လော။

ဝမ်းဖုန်းသည် ထိုနေရာသို့ လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ကြည့်
သည်။ သစ်သားဖြင့် ကပ်ထားသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

သူသည် ထိုပျဉ်ပြားအားခွာချလိုက်ရာ နံရံပေါ်၌ အ
ပေါက်ကလေးတစ်ခုအား တွေ့ရလေသည်။

မီးရောင်သည် ထိုအပေါက်အတွင်းသို့ထိုးဝင်လာသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ထိုအပေါက်ကလေးမှ အပြင်သို့လှမ်း
ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ဖက်ခန်းတွင် ငှက်ကျွန်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ
လေ၏။

ဝမ်းဖုန်းသည် လက်ထဲမှပျဉ်ပြားအားကြည့်ပြီး ရယ်
အာမိလေသည်။

သူသည် သွေးကြက်တူရွေးအား ဝိုင်းရံထားသောငှက်
(၃)ကောင်အနက် တစ်ကောင်မှာထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွား
စေလဒ် သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသောပျဉ်ပြားငယ်ကြောင့်ဖြစ်
သည်ကို သဘောပေါက်လာသည်။

ထိုပျဉ်ပြားငယ်မှရေးဆွဲထားသော ငှက်တစ်ကောင်
သည် မူလငှက်ကျွန်နေထိုင်ရာဘက်၌ မျက်နှာပြုထားသည်။

ထို့နောက် ယင်းပျဉ်ပြားအား ပြောင်းပြန်လှန်၍ထည့်
အသဖြင့် နံရံပေါ်မှငှက်တစ်ကောင် ပျောက်ဆုံးခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ရှန်ရှောင်၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကဲ... ဒီအခန်းထဲကိုဝင်လာရင် တစ်ခုခုတော့ တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ငါပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ရှန်ရှောင်က....

“ကဲ... ပြောနေတာကြာတယ်၊ နောက်ထပ် သဲလွန်ရအောင် အခန်းတစ်ခုလုံးရှာဖွေရလိမ့်မယ်”

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် လက်အောက်ငယ်သား(၁၀)ယောက်သည် ချက်ချင်းပင် တစ်ခန်းလုံး ရှာဖွေကြလေသည်။

ထိုစဉ် ရှန်ရှောင်၏ငယ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်သော ထန်ချီးက တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့ရှိလိုက်သဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“သတိထား... မီးခိုးထဲမှာ အဆိပ်ငွေ့တွေပါတယ်ဗျာ”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး အိတ်ထဲမှကြွေဘူးငယ်တစ်လုံးကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး... အဖုံးဖွင့်မည်ပြုစဉ် ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်က သူ့အား ဓားဖြင့် မိုး၍ခုတ်ချလိုက်သည်။

“အား... ”

ထန်ချီးသည် ယင်းသို့တစ်ချက်ဒဏ်လိုက်ပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ထန်ရှန်သည် မျက်လုံးပြူးကျယ်စွာဖြင့် အားရပါးရရယ်

မောလိုက်သည်။

ထန်ချီးအားသတ်သူမှာ ထန်ရှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ထန်ရှန်၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်နေ၏။

သူ့မျက်လုံးများမှာလည်း နီရဲနေ၏။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှပေသည်။

သူသည် ထန်ချီးအားခုတ်ပြီးနောက် ကျန်ရှိသောသူ၏ အဖော်များအား လိုက်လံတိုက်ခိုက်လေသည်။

အခြားလူများမှာလည်း ရုတ်တရက် ရူးသွပ်လာသည့်အလား လက်ထဲမှဓားဖြင့် တွေ့မြင်သမျှသောလူအား လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေလေသည်။

ရှန်ရှောင်၏လက်အောက်ငယ်သား (၁၀)ယောက်တို့သည် ထန်ချီးတစ်ယောက်အသတ်ခံလိုက်ရသဖြင့်(၉)ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

ယင်းကျန်ရှိသောငယ်သားကိုးယောက်မှာ ရူးသွပ်နေကြသောလူများပမာ သူတို့အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်နေကြကုန်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း (၉)ယောက်စလုံး ဒဏ်ရာများရသွားကြသည်။

၁၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

သို့သော် သူတို့သည်ဒဏ်ရာရသွားကြသည်ဖြစ်သော်လည်း တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ရပ်တန့်ခြင်းမပြုဘဲ ဆက်လက်ပြီး ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေကြလေသည်။

ရှန်ရှောင်သည် သူငယ်သားများ၏ အပြုအမူအားကြည့်ကာ အံ့ဩသွား၏။

သူက ဟန်တားရန်ပါးစပ်ဟလိုက်ရာ ရုတ်တရက် သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အင်အားလုံးဝမရှိသည်ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူသည် ကပျာယာထိုင်ချလိုက်ပြီး တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ မီးခိုးမှတစ်ဆင့် ရှူရှိုက်နေရသောအဆိပ်များအား အတွင်းအားဖြင့် ဖယ်ထုတ်နေရသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် နံရံကိုမီ၍ ခွေခွေကလေးကျသွားသည်။

လက်ထဲမှပျဉ်ပြားမှာလည်း လွတ်ကျသွားလေသည်။

သူတို့၏အတွင်းအားများသည် အလွန်အဆင့်မြင့်ကြသဖြင့် လက်အောက်ငယ်သားများကဲ့သို့ ရူးသွပ်သွားခြင်းမရှိကြသော်လည်း သူတို့၏အင်အားသည် အလိုလိုကုန်ခမ်းသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

ရှန်ရှောင်သည် ယင်းကဲ့သို့ ဆိုးဝါးသောအခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော်လည်း အလွန်သတိကောင်းသည်။

သူသည် အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်နေကြသော သူငယ်သားများအား သတိကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေရသည်။

၁၂၃ ❖ ခရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂)

သူငယ်သားများသည် အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်ပြီးနောက် မိမိဘက်သို့ဦးတည်လာမည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် မည်သို့ရှောင်တိမ်းရမည်ကို အကြံထုတ်နေလေသည်။

သူသည် အခန်းထဲမှထွက်သွားနိုင်လျှင် အသက်အန္တရာယ်ကင်းမည်ဟု သိထား၏။

သို့သော် လက်ရှိအခြေအနေအရ သူသည် လုံးဝရွေ့လျားနိုင်ခြင်းမရှိချေ။

သူသည် ယင်းသို့တွေးနေစဉ်မှာပင် လက်အောက်ငယ်သား(၉)ယောက်အနက် နောက်ထပ်(၃)ယောက် သွေးအိုင်ထဲလဲကျသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုစဉ် သူ့မျက်လုံးအစုံသည် အမှတ်မထင် သူ့အနီးတွင် လဲကျနေသော တံချန်းဘက်သို့ ရောက်သွား၏။

ကြွေဗူးကလေးတစ်လုံးသည် သူ့ခြေရင်း၌ ကျရောက်နေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

၎င်းကြွေဗူးထဲတွင် အဆိပ်ဖြေဆေး လုံးများထည့်ထားသည်ဟု သူကယုံကြည်သည်။

သူသည် ထိုကြွေဗူးအား ကြိုးစား၍ ကောက်ယူလိုက်ပြီး အဖုံးဖွင့်ကာ ဆေးလုံး(၂)လုံး (၃)လုံးခန့်ကို ပါးစပ်ထဲသို့ထည့်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်

“ဝိုး... ဝိုး”

ဝမ်းဖုန်း၏ စူးရှသောအော်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည်လဲကျနေရာမှ ထလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် သွေးစွန်းသောခားတစ်လက်ပါလာသည်။

သူ့မျက်လုံးအစုံမှာလည်း ပြူးကျယ်နေ၏။ သူသည် ဘေးကိုဆွဲကာ ရှန်ရှောင်ထံသို့ပြေးဝင်လာလေသည်။

ရှန်ရှောင်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။ ထိုင်ရာမှ ကမန်းကတန်းထလိုက်ပြီး အခန်းတံခါးဆီသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် အခန်းတံခါးအား ခြေထောက်ဖြင့် တအားကန်လိုက်သည်။ အခန်းတံခါးမှာ ကျိုးပဲ့သွားလေသည်။

ရှန်ရှောင်သည် ယင်းကျိုးပဲ့သောတံခါးကြားမှ ကိုယ်လုံးဖြင့်ဆောင့်ကာ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် တံခါးဆီသို့ရောက်ရှိသွားသောအခါ ထိုတံခါးအား ဓားဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာခုတ်ပြီးမှ ကိုးထွက်သွားလေသည်။

သူသည် အပြင်သို့ရောက်သောအခါ ရှန်ရှောင်၏အရိပ်ကိုပင်မတွေ့ရပါ။

သူသည်ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

လခြမ်းကလေးသည် အနောက်ယွင်းယွင်းဘက်သို့ရွေ့

လျားသွားသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် လခြမ်းကလေးအားကြည့်ကာ ရှေ့သို့ ဆက်၍ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

အံ အံ အံ

လခြမ်းကလေးသည် အနောက်ယွင်းယွင်းမှာရှိနေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် အနောက်ဘက်သို့ဦးတည်၍ အဓိပ္ပာယ်တင်းမဲ့စွာ လျှောက်သွားနေ၏။

မြို့ကလေး၏အနောက်ရပ် မြို့ပြင်ဘက်၌ သုသာန်တစ်ပြင်ရှိနေ၏။

ဝမ်းဖုန်းသည် ယင်းသို့လျှောက်လာရာ မကြာမီ သုသာန်တစ်ပြင်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

အေးစိမ့်သောလေတစ်ချက် ဝေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ဝမ်းဖုန်းသည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားလေသည်။

သူ့လက်ထဲမှခားသည် အုတ်ဂူတစ်ခုပေါ်သို့ချထားသလိုပိုင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် တဖြည်းဖြည်း ယိမ်းယိုင်လာသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးများစို၍ပြီး အင်အားကုန်ခမ်းနွေးလေသည်။

ရုတ်တရက် လျှပ်စီးတစ်ချက်လက်လိုက်ပြီး...

၁၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဂျိမ်း... .”

မိုးခြိမ်းသံများ ဟိန်းလာသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှပင် မိုးများ သဲသဲမဲမဲရွာချလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် မတ်တတ်ပင်မရနိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်သို့

လဲကျသွားပြီး မောဟိုက်နေ၏။

အို အို အို

လျှပ်စီးတစ်ချက် လက်လိုက်ပြန်သည်။

လျှပ်စီးလက်လိုက်သော တဒဂ်အချိန်တွင် အုတ်ဂူကြား မှ ရုတ်တရက် အရိပ်တစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယင်းကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော သုသာန်တစ်ခုတွင် မည်သူက လာရောက်ဝံ့ပါသနည်း။

ထိုလူရိပ်သည် လူသေအလောင်းမှ ပြောင်းလဲသော ဖုတ်ကောင်များဖြစ်သလော။

မှောင်မဲသောကောင်းကင်ပေါ်၌ လျှပ်စီးတစ်ချက်လက်လိုက်ပြန်သည်။

လျှပ်စီးအလင်းရောင်ကြောင့် ထိုလူရိပ်သည် ဝမ်းဖုန်းအနီး၌ ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

လူရိပ်သည် ဝမ်းဖုန်းအား ဝိုက်ညှိလိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲမှ

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၂၇

ဆေးလုံးတစ်လုံးကို ဝမ်းဖုန်း၏ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဝမ်းဖုန်းအား မြေပေါ်သို့ပြန်ချပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အို အို အို

မိုးသည် သဲသဲမဲမဲရွာသွန်းလျက်... .

ဝမ်းဖုန်းသည် သုသာန်ထဲမှာ လဲလျောင်းနေ၏။

အတန်ကြာမှ သူ့က သတိရလာသည်။

သူသည် လဲလျောင်းရာမှထထိုင်သောအခါ သုသာန်တစ်ခုတွင် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

သူသည် ဝဲယာသို့တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... . ဟား... . ဟား... . ငါသေသွားပြီမှတ်လို့

ဒီမှာလာပြီးပစ်ထားတာနဲ့ ဟူတယ်”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းကို ဖက်ထားသည်။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောအဖြစ်အပျက်များကို သူက စဉ်းစားနေသည်။

သို့သော် သူသည် မေမေစုံအခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်အထိသာ မှတ်မိသည်။

၁၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာ ကွက်လပ်များသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အတန်ကြာမှ သူက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“တော်တော့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့အဆိပ်ပဲ”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြန်သည်။

“အင်း... အဆိပ်များဟာ မီးခိုးထဲကပါလာလိမ့်မယ်။

ဒီအဆိပ်ငွေ့ကိုရှုမိတဲ့လူဟာ ရူးသွားနိုင်တဲ့သတ္တိရှိတာဖြစ်ရမယ်”
သူသည် ယင်းသို့ဆင်ခြင်တွေးတောနေရင်း ကြက်တူရွေးဂေဟာကို သတိရလာလေသည်။

ယင်းသို့သတိရလာသည်နှင့် ထိုင်ရာမှထခုန်လိုက်ပြီး ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် မြင်းခွာသံများ ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

အိ အိ အိ

မိုးများသည် ရွာသွန်းလျက်... . . .

လေသည် တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေ၏။

မြင်းခွာသံများသည် သုသာန်ရှိရာသို့ ဦးတည်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းဖုန်းက အသံများလာရာသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မိုးရေထဲ၌ လူ(၇)ယောက်၊ မြင်း(၇)ကောင်နှင့် ရောက်

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၂၉

လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် အုတ်ဂူနှစ်ခုကြားသို့လှဲချလိုက်ပြီး အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်နေလေသည်။

မြင်းများသည် သုသာန်အတွင်းသို့ မောင်းနှင်ဝင်ရောက်ပြီး ရပ်တန့်သွားကြသည်။ မြင်းပေါ်မှလူများသည် အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလာကြလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ရှည်လျားသောမြက်ပင်များကြားတွင် မှောက်လျက်လဲကာ သူတို့အား ချောင်းကြည့်နေလေသည်။

မိုးများကပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသဖြင့် မျက်စိပင်ဖွင့်၍ ရပါ။ ထို့ကြောင့် ရောက်ရှိလာသောလူများကို ပီပီပြင်ပြင် မတွေ့နိုင်ပါချေ။ ထိုလူများသည်လည်း ဝမ်းဖုန်းအား မတွေ့ရပါ။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်၏အက်ကွဲသောအသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“စမ်းရယ် မလာသေးဘူးလား”

အခြားတစ်ယောက်က... . .

“ရောက်ဖို့အချိန်တော့ သင့်ပြီထင်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

လူများသည် ချိန်းဆိုထား၍ လာရောက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ပြောသော ‘စမ်းရယ်’ဆိုသူသည် မည်သူများဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် စူးစမ်းလိုသောစိတ်များပို၍ ပြင်းထန်လာ

၁၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အုတ်ဂူကြားမှ လူတစ်ယောက်ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ခေါင်းပေါ်၌ ခမောက်တစ်လုံးဆောင်းထားသည်။

သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် လယ်သမားများ ဝတ်ဆင်ထားသော စိုးကာတစ်ထည်ခြုံထားသည်။

မြင်းသည်တော်(၇)ယောက်သည် ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် သတိအနေအထားဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသောလူသည် မြင်းသည်တော်များရှေ့ တစ်လံခန့်အကွာတွင် ရပ်လိုက်သည်။

သူ၏လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ခမောက်အား အပေါ်သို့ အနည်းငယ် ပင့်တင်လိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် ထိုလူ၏မျက်နှာကိုမတွေ့ရသော်လည်း မြင်းသည်တော် များကတွေ့ရသဖြင့် အသင့်ပြင်ထားသောအနေအထားမှ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ထိုခမောက်ဆောင်းထားသောလူသည် သူတို့ချိန်းဆိုထားသော လူပင်ဖြစ်သည်ဟု ဝမ်းဖုန်းက အကဲခတ်မိသည်။

“ဟေ့... မင်းတို့အားလုံး ရောက်လာကြပြီဟုတ်လား”

ထိုအသံကြားသည်နှင့် ဝမ်းဖုန်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဤလူသည် ဝူးတင့်ဝမ်းဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်းပင်သိလိုက်လေသည်။

ခရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၃၁

ဝူးတင့်ဝမ်းသည် ဤမြို့ကလေးတွင် အာဏာအရှိဆုံးနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝဆုံးသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အန်ကူးဟိုက်သို့သောအရာရှိကပင် သူ၏အမိန့်အား နာခံရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤကဲ့သို့ အာဏာနှင့်ငွေကြေးများ ပြည့်စုံသောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်သည် ယခုကဲ့သို့ အချိန်မတော် မိုးညှစ်မှာ ယင်းကဲ့သို့ လူသူမရောက်သော သုသာန်ထဲသို့ မည်သည့်ကိစ္စကြောင့် ရောက်လာရပါသနည်း။

သူသည် ထိုမြင်းသည် ခုနစ်ယောက်နှင့်ချိန်းတွေ့ပြီး မည်သည့်အကြံအစည်များ ကြံစည်နေပါသနည်း။

ဝမ်းဖုန်း၏မျက်လုံးအစုံသည် ပို၍ပြုံးကျယ်လာသည်။ သူ့နားကိုလည်း အစွမ်းကုန်ဖွင့်ထားလေသည်။

အို အို အို

မြင်းသည်တော်များထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းတိုးလာပြီး လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ အလေးပြုလိုက်သည်။

“စမ်းရယ်... အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိတယ်ဆိုပြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ ကျုပ်တို့ရောက်လာကြတာပါ”

ဝူးတင့်ဝမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

၁၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်မှာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိလို့ ခင်ဗျားတို့လို ကျော်ကြားတဲ့ ကြေးတန်းစားလူသတ်သမား ခုနစ်ယောက်ကို ခေါ်ခိုင်းတာပါဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိစ္စကိုသာပြောပါ”

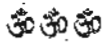
“ဒီလိုပါ... ငွေလုံလောက်အောင်ပေးရင် ခင်ဗျားတို့ က ဘာမဆိုလုပ်ပေးမယ်လို့ ကြားပါတယ်”

“ဒါကတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ကနေညမှာ ခင်ဗျားတို့ကို ဖိတ်ခေါ်ရတဲ့အကြောင်းတ တော့ ကိစ္စတစ်ခုကိုအကူအညီတောင်းပြီး ဖြေရှင်းခိုင်းမလို့ပါဘဲ”

“ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားခုနစ်ယောက်တို့သည် ပြိုင် တူရယ်မောကြကုန်သည်။”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ကြေးတန်းစားလူသတ်သမား ခုနစ်ယောက်... .

ယင်းမြင်းသည်တော်ခုနစ်ယောက်တို့သည် တာဟိုမြစ် နှစ် အနောက်တောင်ပိုင်းနယ်မြေတွင် အလွန်ကျော်ကြားသော လူသတ်သမားခုနစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မည်သူမဆို ငွေပေးနိုင်လျှင် သူတို့သည် ကျေနပ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးတတ်လေသည်။

၁၃၃ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂)

ထို့ကြောင့် သူတို့၏အမည်များမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့သည်။

သိုင်းလောကမှ တရားမျှတသောပုဂ္ဂိုလ်များသည် သူတို့ အား မနှစ်မြို့ကြသော်လည်း သူတို့မှာ သေဖော်သေဖက်ခုနစ် ယောက်ရှိနေသဖြင့် သည်းခံနေကြရလေသည်။

ထိုကြေးတန်းစား လူသတ်သမားခုနစ်ယောက်တို့သည် အမည်နာမမရှိကြပါ။ အမှတ်စဉ်များဖြင့်သာ ခေါ်ဝေါ်ကြလေ သည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူမှာ အမှတ်တစ်ဖြစ်သည်။ ကျန်ရှိ သောလူများသည် အစဉ်အတိုင်း(၂-၃-၄-၅-၆-၇) ဖြစ်သည်။

ဝူးတင့်ဝမ်းသည် သူတို့ရယ်မောသည်ကို အေးတိအေး စက်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

သူတို့ရယ်မောခြင်း ရပ်တန့်သွားတော့မှ... .

“ကျွန်ုပ်က ရယ်စရာပြောတာမဟုတ်ဘူးကွ”

အမှတ်(၁)က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... စမ်းရယ်က ရယ်စရာပြောတာမ ဟုတ်မှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စမ်းရယ်ရဲ့သိုင်းပညာနဲ့ သြဇာ အာဏာပြည့်စုံတဲ့လူတစ်ယောက်က မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ကိစ္စများ ရှိ နေတယ်လို့ကြားရတော့ ရယ်ချင်လာလို့ပါ”

ဝူးတင့်ဝမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်က မဖြေရှင်းနိုင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

၁၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

အမှတ်(၁)က အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒါဖြင့်.....”

ဝူးတင့်ဝမ်းက.....

“ဒီလိုပါ... ကျုပ်က ဒီလူနဲ့ရင်မဆိုင်ချင်လို့ပါ”

အမှတ်(၁)က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ကျုပ်တို့က ဘယ်သူနဲ့

ရင်ဆိုင်ရမှာလဲ ပြော”

ဝူးတင့်ဝမ်းက.....

“ကျုပ်က သူ့ကိုရက်ရက်စက်စက် မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဒါဝေ

မယ့် ကျုပ်ကမလုပ်ရင် သူက ကျုပ်ကိုတိုက်ခိုက်လာမှာမို့ပါ”

အမှတ်(၁)က အံ့ဩသွားသည်။

“နေပါဦး... အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

ဝူးတင့်ဝမ်းက.....

“အဲဒီလူက လိတလျှံပါ”

အမှတ်စဉ်(၁)က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ပြီးမှ ရယ်မော

လိုက်လေသည်။

“ဒီအမျိုးသမီးက အလွန်တော်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်

ကျုပ်တို့က မမူပါဘူးဗျာ”

ဝူးတင့်ဝမ်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်.....

“ဖြစ်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့လေ”

အမှတ်စဉ်(၁)က.....

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၃၅

“ကဲ... ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

ဝူးတင့်ဝမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့သမီး ငှက်ကျွန်ကိုဖမ်းပေးဖို့ပါပဲ”

အမှတ်စဉ်(၁)က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ငှက်ကျွန် ဟုတ်လား”

ဝူးတင့်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

အမှတ်စဉ်(၁)က.....

“ဒီငှက်ကျွန်ဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့နာမည်

ပဲ၊ လိတလျှံရဲ့သမီးလဲဖြစ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုဖမ်းချင်တာလဲဗျ”

အမှတ်စဉ်(၂)က ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်သိပြီ... သူ့သမီးကိုဖမ်းပြီးမှ လိတလျှံကိုခြိမ်း

ခြောက်လို့ရမှာပေါ့”

ဝူးတင့်ဝမ်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အမှတ်စဉ်(၁)က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်က သူ့ကိုသွားဖမ်းပြီး ဘာလုပ်မ

လို့လဲ”

ဝူးတင့်ဝမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါပြောလို့မဖြစ်ဘူး... ခင်ဗျားတို့ အလုပ်လုပ်တာ

ဟာ အကြောင်းအရာကို အသေအချာမေးပြီးမှ လုပ်တတ်ကြ

၁၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

တယ်ဟုတ်လား”

အမှတ်စဉ်(၁)က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်တို့က ငွေရှိရင်လုပ်ပေးတာပဲ”

ဦးတင်ဝမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... ကျုပ်ကိစ္စကိုလုပ်ပေးရင် မင်းတို့

လူတစ်ယောက်ကို ရွှေတစ်ကျပ်သားပေးမယ် ဘယ်နှယ်လဲ”

ကြေးတန်းစားလူသတ်သမား(၇)ယောက်သည် မျက်

လုံးများ ဝင်းလက်လာကြသည်။

အံ အံ အံ

ရွှေတစ်ကျပ်သားသည် နည်းသောလုပ်အားခမဟုတ်

ပါ။

သူတို့သည် ထိုရွှေတစ်ကျပ်သား လောဘတက်နေကြ သဖြင့် အားလုံးမှာ ဦးတင်ဝမ်း၏ခိုင်းစေချက်ကို သဘောတူလိုက် ကြလေသည်။

ဦးတင်ဝမ်းက သူတို့အား တစ်ချက်ဝေကြည့်ပြီး... .

“မင်းတို့ ငှက်ကျွန်ကိုပမ်းမိတာနဲ့ မင်းတို့ဆီကို တစ်ခါထဲ ခေါ်သွားပါ။ ကျုပ်အလိုရှိတဲ့အခါ လာပြီးအကြောင်းကြားပါမယ်”

အမှတ်စဉ်(၁)က... .

“နေပါဦးဗျာ... အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၃၇

က ကြာကြာထိန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထားရမှာလဲ”

ဦးတင်ဝမ်းက... .

“သိပ်ကြာမယ်မထင်ဘူး... တစ်ရက်နှစ်ရက်ထဲပဲဖြစ် ချင်ဖြစ်မယ်၊ (၁၄) (၁၅)ရက်လဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုထိန်းသိမ်းရတဲ့အတွက် နောက်ထပ်ရွှေတစ်ကျပ်သား ထပ် ပေးပါမယ်ဗျာ”

အမှတ်စဉ်(၁)က ကျေနပ်သွားသည်။

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်တို့လက်ခံတယ်”

ဦးတင်ဝမ်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ မင်းတို့သိထားရမှာက သူ့ကို အရှင်လတ် လတ်ပဲ လိုချင်တယ်၊ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင်တော့ ကျုပ်တစ်ပြားမှ မပေးနိုင်ဘူး”

အမှတ်စဉ်(၁)က သူ့ရင်ဘတ်ကိုပုတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီအတွက် စိတ်ချပါ... ကျုပ်တို့ သူ့ကိုကောင်း ကောင်းမွန်မွန် ထိန်းထားပါမယ်”

ဦးတင်ဝမ်းက... .

“သူ့အကြောင်းကိုပြောထားရဦးမယ်... သူကတစ်မျိုး တွ... သူ့မလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ဆိုရင် အသက်အသေခံချင်ခံ ခယ်၊ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

အမှတ်စဉ်(၁)က ရယ်မောလိုက်သည်။

၁၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“စိတ်ချပါဗျာ... ကျုပ်တို့က သူ့ကိုလက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ပါဘူး”

ဝူးတင့်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... အချိန်ကျလို့မှပြောတဲ့အတိုင်း မဖြစ်ရင်တော့ ကျုပ်အကြောင်းလဲ မင်းတို့သိတယ်မဟုတ်လား”

အမှတ်စဉ်(၁)က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပါတယ်ဗျာ”

ဝူးတင့်ဝမ်းသည် အိတ်ထဲမှ ငွေလွဲစာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာ ရွှေ(၁၄)ကျပ်သား ထုတ်ယူတဲ့လက်မှတ်ပဲ”

အမှတ်စဉ်(၁)က လှမ်းယူလိုက်ပြီး အိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်လေသည်။

“ကဲ... ဘယ်အချိန်လောက် လုပ်ငန်းစရမယ်ဆိုတာ ကိုပြောပါ”

ဝူးတင့်ဝမ်းက... . . .

“အခုပါ... . . .”

အမှတ်စဉ်(၁)က အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အခု ဟုတ်လား”

ဝူးတင့်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အခု မိုးကလဲရွာနေတယ်... အချိန်ကလဲ အတော်ညဉ့်နက်နေတယ်၊ သူ့ကိုအလွယ်တကူဖမ်းဖို့ အချိန်ကောင်းဖြစ်

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၃၉

တယ် မဟုတ်လား”

အမှတ်စဉ်(၁)က လက်ခံလိုက်လေသည်။

ဝူးတင့်ဝမ်းသည် အဝတ်ဖြူတစ်ခု ထုတ်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟောဒီမှာ ငှက်ကျွန်နေထိုင်တဲ့အခန်းမြေပုံပဲ... ဒီမြေပုံအတိုင်းသာ အလုပ်လုပ်ရင် မင်းတို့အလွယ်တကူနဲ့ အောင်မြင်နိုင်တယ်”

အမှတ်စဉ်(၁)က ထိုအဝတ်အား လှမ်းယူပြီး သိမ်းထားလိုက်လေသည်။

ဝူးတင့်ဝမ်းသည် စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ငှက်ကျွန်ရဲ့အခန်းမှာ သေရမှာကိုမကြောက်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာတော့ မတွေ့ရဘူး။ လိတလျှံမှာလဲ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူဆိုးထိန်းတစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်နေရတဲ့အတွက် ငှက်ကျွန်ကိုကာကွယ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က အချိန်ကောင်းလို့ပြောတာ”

အမှတ်စဉ်(၁)က ရယ်မောလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်တို့အခုပဲ လုပ်ငန်းစပါ့မယ်”

ဝူးတင့်ဝမ်းက... . . .

“နောက်ဆုံး ကျုပ်ပြောချင်တာက တကယ်လို့များ မတော်တဆ မင်းတို့ကိုမိသွားရင် ကျုပ်နာမည်လုံးဝမပါဖို့ သဘ်

၁၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ထားရမယ်နော်”

အမှတ်စဉ်(၁)က... .

“စိတ်ချ... ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းဟာ ဥပဒေနဲ့ဆန့်ကျင်ဆဲမယ့် သစ္စာတော့ရှိကြပါတယ်ဗျာ”

ဝူးတင့်ဝမ်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်ပြီး... .

“နောက်တစ်ခုပြောဖို့ကျန်သေးတယ်”

အမှတ်စဉ်(၁)က နားစွင့်နေ၏။

ဝူးတင့်ဝမ်းသည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး... .

“ကြက်တူရွေးဂေဟာမှာ တံခါးဖွင့်ပေးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မင်းတို့တွေ့ဖူးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... . တွေ့ဖူးပါတယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးက အနီရောင်အင်္ကျီကို အမြဲဝတ်တတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူဟာ(၁၄) (၁၅)နှစ်လောက်ပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီမိန်းကလေးဟာ သိုင်းပညာနည်းနည်းပါးပါးတတ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယူဆတယ်... . ဒါပေမယ့်... .”

ဝူးတင့်ဝမ်းက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“သူ့ကိုလဲ သိပ်အထင်သေးလို့မရဘူး... . တချို့လူတွေဟာ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့သိုင်းပညာအတော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်ကွဲ့”

၁၄၁ ❖ ဝဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၄၁

အမှတ်စဉ်(၁)က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... . ကျုပ်တို့သတိထားပါမယ်ဗျာ”

ဝူးတင့်ဝမ်းသည် ခမောက်အား အောက်သို့ဆွဲချပြီး... .

“ကဲ... . မင်းတို့အောင်မြင်ပါစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

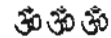
သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ဘက်သို့လှည့်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် သူတို့အားလုံး ထွက်ခွာသွားပြီးမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေ၏။

ယခု သူသည် အဆိပ်များပြေသွားသော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အင်အားချိနဲ့နေ၏။

ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားတို့သည် မြင်းများကို ဤနေရာ၌ထားခဲ့၍ ခြေလျင်လျှောက်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည်မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်သို့ အားယူ၍ တတ်လိုက်ပြီး ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူသတ်သမား

မိုးသည် ပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေ၏။

စင်ကန်းတည်းခိုခန်းရှေ့၌ ထွန်းညှိထားသောမီးအိမ်မှာ
ထိုမိုးဒဏ်ကြောင့် ငြိမ်းသွား၏။

တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံးတွင် မီးအိမ်တစ်လုံးမျှသာ ထွန်း
ထားသည်။ ယခု မီးအိမ်တစ်လုံးသာ ကျန်တော့သည်။

မိုးသံလေသံကြောင့် တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံးသည်
ခြောက်သွေ့နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ရှန်ရှောင်သည် တစ်ယောက်ထဲထိုင်နေသည်။

သူ့စိတ်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သောကြောက်ရွံ့ခြင်းက လွှမ်းမိုး
ထားသည်။ သူသည် အားထားရသော ငယ်သား(၁၃)ယောက်ပါ
လာသည်။ ယခုမှာမူ တစ်ယောက်မှ မကျန်တော့ပါ။

တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံးမှာ အသက်ရှင်သောလူသည် သူ
တစ်ဦးသာရှိလေသည်။

ယခု သူသည် မျက်မှောင်ကုပ်၍ တွေးနေ၏။

ရုတ်တရက် အန်ကူးဟိုတစ်ယောက်အား သတိရလာ
လေသည်။

သူသည် မေမေစုံ၏အခန်းထဲ ဝင်သွားစဉ်ကတည်းက
အန်ကူးဟိုအား မတွေ့မိချေ။

မေမေစုံ၏အခန်းတွင် သေဆုံးသွားသောအလောင်း
များထဲတွင် အန်ကူးဟိုအလောင်းအား မတွေ့ရချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် အန်ကူးဟိုသည် မည်သည့်နေရာသို့
ရောက်သွားပါသနည်း။

သူသည် အန်ကူးဟိုအား တွေ့လိုသောဆန္ဒများ ပြင်းပြ
လာသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ၏အနီး၌ လက်အောက်ငယ်သား
များ ခြံရံနေသဖြင့် အလိုရှိသည်ဆိုလျှင် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်နှင့်
အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ယခုမှ သူသည် သူလုပ်ခဲ့သမျှ အလုပ်များမှာ သူသည်မ
လုပ်ဘဲ အမိန့်သာထုတ်ရသည်။

တကယ် အလုပ်လုပ်သွားကြသူများမှာ သူ၏လက်
အောက်ငယ်သား(၁၃)ယောက်ဖြစ်သည်ကို နားလည်သဘော
မရှိတတ်လေသည်။

၁၄၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်
လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်

“ဝုန်း”

ဟူသောအသံကြားလိုက်ရလေသည်။

ပိတ်ထားသောပြတင်းတံခါးသည် ပွင့်သွားလေတော့
၏။

ရှန်ရှောင်သည် သူ၏ခါးကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲထုတ်လိုက်
၏။ ပြတင်းပေါက်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မိုးရေများသည် အခန်းထဲသို့ပက်ဝင်လာသည်။

လူတစ်ယောက်မှမတွေ့ပါ။ ရှန်ရှောင်၏မျက်ဝန်းအစုံ
သည် ပြတင်းပေါက်တံခါးအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မင်းတုပ်ကျိုးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လူသုံးယောက်သည် ပြတင်းပေါက်အပြင်
ဘက်၌ ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်တို့သည် အနက်ရောင်အင်္ကျီများ ဆင်
တူဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

သူတို့၏ခါးတွင် ဓားတစ်လက်စီချိတ်ထားသည်။

ထိုဓားများသည် ဓားကောက်များဖြစ်ကြသည်။

ဓားအိမ်ပေါ်၌ လူတစ်ပိုင်း တိရစ္ဆာန်တစ်ပိုင်း ပုံဖော်

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၄၅

ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရှန်ရှောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှခုန်ထွက်သွားသည်။

“ဟေ့ . . . မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ထိုလူသုံးယောက်အနက် အလယ်တွင်ရပ်နေသောလူ
က

“ကျုပ်တို့က လိတလျှံက လွတ်လိုက်တဲ့လူတွေပါ”

ရှန်ရှောင်က

“ဘာလဲ . . . လိတလျှံက ငါ့ကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ကို ဘာလာလုပ်ခိုင်းတာလဲ”

“မင်းကိုသတ်ဖို့ ခိုင်းလိုက်တာ”

ရှန်ရှောင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က လိတလျှံကို မသိပါဘူး”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက ပြုံးလိုက်သည်။

“သူကလဲ မင်းကို သိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် သူက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုသတ်ချင်တာလဲ၊

ကျုပ်က ဥပဒေကိုကျူးလွန်နေလို့လား”

“ဒါကတော့ သူ့ကိုမေးပါ”

“ဒါနဲ့သူက ငါ့ကိုမတွေ့ချင်ဘူးဆို”

“မင်းက သူ့ကိုသွားတွေ့ချင်လို့လား”

ရှန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

၁၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“သူ ဘယ်မှာနေတာလဲ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက အေးတီအေး

စက်ဖြင့်

“မင်း ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားမှ မေးပေါ့”

ရှန်ရှောင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းတို့က ငါ့ကိုသတ်ဖို့လာတာပဲ . . . ကျုပ်က ဘယ်

လိုလုပ် သူ့ဆီသွားနိုင်မှာလဲ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက

“မင်းက ငါတို့ကိုသတ်လိုက်ရင် သူ့ကိုသွားတွေ့နိုင်မယ်

မဟုတ်လား”

ရှန်ရှောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါလဲ ဟုတ်သားပဲ”

သူသည်ဖြိုးလိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ် စကားနည်းနည်းမေးချင်ပါတယ် . . . မင်းတို့ဖြေ

နိုင်မလား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်

သည်။

“ကျုပ်က လူသတ်ဖို့လာတာပဲ တခြားဘာမှမသိဘူး”

ရှန်ရှောင်ကဆက်၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းတို့က ကြက်တူရွေးဝေဟာကနေ လိုက်လာကြ

တယ် မဟုတ်လား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက

“သူတို့နှစ်ယောက်က ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ်က မဟုတ်

ဘူး”

ရှန်ရှောင်က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်းက ဒီတည်းခိုခန်းမှာပဲ တစ်ချိန်လုံးရှိနေတယ် ဟုတ်

လား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက

“ဟုတ်တယ်”

ရှန်ရှောင်က မျက်မှောင်တုပ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ် ဒီဆိုင်ထဲမှာထားခဲ့တဲ့ အမှုထမ်းနှစ်

ယောက်ကို မင်းက သတ်လိုက်တယ်ဟုတ်လား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်

၏။

“ကျုပ်လာတုန်းက သူတို့ကိုသတ်ဖို့လာတာမှန်တယ်

. . . ဒါပေမယ့် ကျုပ် ဒီကိုရောက်လာတော့ သူတို့ကသေနေကြ

ပြီ”

“ဒါဖြင့် သတ်တဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူး”

“အဲဒီအချိန်က ဆိုင်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိသလဲ”

“ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး . . . အဲဒီလူကို ကျုပ်ကလိုက်ရှာ

သေးတယ်”

၁၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနေ့ကပဲ ကျုပ်တို့ဆီကလူတစ်ယောက် အသတ်ခံ
လိုက်ရလို့ပါ”

ရှန်ရှောင်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူသုံးယောက်သည်
ခါးမှခားကောက်များကို ဖြည်းညှင်းစွာ ထုတ်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သည် ရှန်ရှောင်အား ကြိတ်အနေအထားဖြင့် ဝိုင်း
ရံထားကြသည်။

အလယ်ဗဟိုတွင် ရပ်နေသောလူက

“မင်းရဲ့ခားပညာဟာ မဆိုးဘူးလို့ကြားတယ်”

ရှန်ရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်ကကြားလာကြတာလဲ”

ထိုလူက စကားမပြောတော့ဘဲ ခားကိုဖြည်းညှင်းစွာ
မြှောက်ထားလေသည်။

ရှန်ရှောင်သည် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ထိုလူသုံးယောက်၏ ခား
ကောက်များကို အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ထိုလူသုံးယောက်၏ခားကောက်ပညာကိုလည်း သိလို
စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်လာသည်။

အို အို အို

“ယား”

အသံများသည် တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို
ဖြိုခွဲလိုက်လေသည်။

ခားကောက်သုံးလက်သည် စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ရှန်
ရှောင်အား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်၏ တိုက်ခိုက်ပုံများမှာ တစ်ပုံစံတည်း
ဖြစ်နေသည်။

ရှန်ရှောင်သည် ခုနစ်စင်ကြယ်သိုင်းကွက်ဖြင့် နောက်သို့
ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

သူသည် ပထမလူ၏ခားချက်ကိုရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။
ထို့နောက် ဒုတိယနှင့် တတိယလူ၏ တိုက်ကွက်ကို

လည်း ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြန်သည်။
ထိုလူများ၏တိုက်ကွက်(၅)ကွက်အထိ ရှန်ရှောင်က လုံး

ဝပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုသေးပါ။
သူသည် ခားကိုကိုင်ထားသော်လည်း အသုံးမပြုပါ။သူ

တရှောင်တိမ်းရင်း သူတို့၏ခားသိုင်းများကို အကဲခတ်ကြည့်နေ
၏။

၁၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

သို့သော် ထိုလူများက သတ္တမမြောက်တိုက်ခိုက်လိုက်
သောအခါမှ သူက ဓားကိုအသုံးပြုလိုက်သည်။

ထိုသုံးယောက်၏ဓားများသည် နွယ်ကြိုးများပမာ ရှန်
ရှောင်၏တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံထားလေသည်။

တိုက်ကွက်(၇)ကွက်ရောက်လာသောအခါ သူတို့၏ဓား
ကွက်များသည် တစ်ကွက်ထက်တစ်ကွက် အားမာန်ပြင်းထန်လာ
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဓားတစ်လက်ချင်းဆိုလျှင် ရှန်ရှောင်သည် ကြောက်စရာ
မလိုသော်လည်း ဓားသုံးလက်ပေါင်းလာသဖြင့် အခက်ကြုံနေရ
လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် ကြိုး
စားလိုက်လေသည်။

ရှန်ရှောင်သည် လျှပ်တစ်ပြက် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဓားချက်(၁၅)ချက်တိတိ တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

ဤသည် သူ၏ပထမဆုံး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်
၏။

သူ့ဓားသည် ဝဲဘက်မှနှစ်ချက်ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်
ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယာဘက်မှလည်း နှစ်ချက်တိုက်လိုက်သည်။ အလယ်ပ

ဝရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၅၁

ဟိုသို့ ၁၂ ချက်တိတိ တိုက်လိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ သုံးယောက်ကလည်း
တစ်ပြိုင်တည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

“ချမ်း... ချမ်း... ချမ်း”

သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသော အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထား
သောလူသည် နောက်သို့ခြေသုံးလေးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားရ၏။

သို့သော် ဝဲယာတွင်ရှိနေသော အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်
ထားသူတို့ကမူ ခြေငါးလှမ်းခန့် တိုးလာလေသည်။

ရှန်ရှောင်သည် ရင်ထိတ်သွား၏။ ကပျာကယာ နောက်
ဆုတ်လိုက်ရသည်။

သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ကြောက်ရွံ့သော အရိပ်အ
ယောင်များ ပေါ်လွင်လာသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ၏ ဓားများသည်
(၁၀)ကြိမ်မြောက် တိုက်ခိုက်မိသောအခါ ပို၍ ပြင်းထန်လာလေ
သည်။

ရှန်ရှောင်က မျက်နှာကွက်ကနဲပျက်သွားပြီး သူ၏ခန္ဓာ
ကိုယ်ကိုလည်း အပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်သည်။

သို့သော် ဓားကောက်နှစ်လက်သည် သူ၏ဝဲယာနှင့်ထိ
ပြီး သူ့ဖိနပ်များသည် ထက်ဝိုင်းပြတ်သွားလေသည်။

ရှန်ရှောင်သည် လေထဲတွင် ဖျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်ကာ အ
ဝေးသို့ ခုန်သွားသည်။

၁၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

သူ၏ခြေထောက် မြေပေါ်သို့ကျသွားသည်နှင့် အနက်
ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများသည် သူ့အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
လိုက်ပြန်သည်။

ရှန်ရှောင်မှာ နောက်သို့ဆုတ်နေရသည်။

ရွတ်တရက် သူသည် သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်တစ်
ဖက်ဖြင့် နှိုက်လိုက်သည်။

လက်ပြန်ထုတ်လိုက်သောအခါ စက္ကူထုပ်ကလေးတစ်
ထုပ် ပါလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် ထိုစက္ကူထုပ်ကို လက်ဝါးပေါ်တင်၍ ဖြေလိုက်
သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများသည် ခြေလှမ်းကို အ
နည်းငယ်တို့ဆိုင်းလိုက်ပြီး အကခတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ယင်းစက္ကူအိတ်ထဲတွင် မည်သည့်အရာကိုမှ မတွေ့ရ
ပါ။

သူတို့သည် ရှန်ရှောင်အပြုအမူကိုနားမလည်ဘဲဖြစ်
သွားကြသည်။

သူတို့သည် စက္ကူထုပ်ထဲမှ သေးငယ်သောအပ်ကလေး
များကို မတွေ့ရကြပေ။

ယင်းအပ်ကလေးများသည် လူသေအလောင်းမှ ခွဲစိတ်
၍ရရှိထားသော အဆိပ်လူးထားသည့် အပ်ကလေးများ ဖြစ်၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူများသည် မည်သို့မျှ

ငဲ့ပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၅၃

မထူးခြားသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ရှန်ရှောင်အား ဆက်လက်တိုက်
ခိုက်ရန် ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။

“အား”

စူးရှသောအသံများသည် ဝဲယာတွင် ရပ်နေသောလူနှစ်
ယောက်၏ပါးစပ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အဆိပ်လူးထားသောအပ်ကလေးများသည် သူတို့နှစ်
ယောက်ကိုယ်ပေါ်သို့ စိုက်ဝင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြေပေါ်သို့လဲကျသွား၏။

အလယ်တွင်ရပ်နေသောလူသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချား
သွားလေသည်။

အခွင့်အရေးကိုအလွန်အသုံးပြုတတ်သော ရှန် ရှောင်
က လျှပ်တစ်ပြက် သူ၏ဓားဖြင့် ထိုလူ၏လည်ချောင်းကို ထိုးသွင်း
လိုက်လေသည်။

အံ အံ အံ

မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေ၏။

မိုးရေများသည် ရှန်ရှောင်၏ကိုယ်ပေါ်မှ သွေးများကို
ဆေးကြောပေးနေ၏။

ရှန်ရှောင်သည် မောဟိုက်စွာဖြင့် မိုးရေထဲ၌ ငေးငိုက်၍
ရပ်နေလေသည်။

၁၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

အတန်ကြာမှ သူသည် ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ ထည့်
လိုက်သည်။

သူ၏မင်းမူထမ်း တန်ဆာပလာများသည် မိုးများစိုရွာနေ
သော်လည်း အရောင်အနည်းငယ်မှိုန်သည်မှအပ မည်သို့မှထူး
ခြားခြင်းမရှိပါ။

သို့သော် သူ၏အောက်လက်ငယ်သား(၁၃)ယောက် မ
ရှိတော့သဖြင့် သူသည် ခန့်ညားထည်ဝါခြင်း မရှိတော့ပါ။

တစ်ချက်တစ်ချက် လေများသည် ဝေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်
လာသဖြင့် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ချမ်းစိမ့်လာလေသည်။

လမ်းမကြီးတစ်ခုလုံးမှာမှောင်မဲပြီး တိတ်ဆိတ်နေ၏။
ထိုအမှောင်ထုထဲတွင် အန္တရာယ်မည်မျှ ပုန်းအောင်းနေ
မည်နည်း။

ရှန်ရှောင်သည် ယင်းသို့တွေးမိသည်နှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်
သည် ကြောင်တစ်ကောင်၏ ပေါ့ပါးခြင်းမျိုးဖြင့် လမ်းကြားတစ်ခု
သို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ထို့နောက် အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား
လေသည်။

သူကမည်သည့်နေရာသို့ သွားရမည်နည်း။ လိတလျှံထံ
သို့ သွားရမည်လော။ အန်ကူးဟိုထံ သွားရမည်လော။

အံ အံ အံ

မိုးသည်းထန်စွာ ရွာချပြီးနောက်. . . .

လူသတ်သမားသုံးယောက်သည် ကြက်တူရွေးဝေဟာရှိ
ရာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

မြေပုံပေါ်တွင် ဝင်ရောက်ရမည့်လမ်းများအား သေချာ
စွာဖော်ပြထားသဖြင့် သူတို့သည် အလွယ်တကူဖြင့် ရောက်ရှိ
သွားလေသည်။

သူတို့ဝင်ရောက်ရမည့်နေရာ၏အနီးတွင် ငှက်ကျွန်နေ
ထိုင်သောနေရာ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အခန်းတံခါးတွန်း၍ ဝင်သွားမည်အပြုတွင်
သူတို့မတွေ့လိုသောလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အခန်းဝတွင် အနီရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော မိန်း
တလေးတစ်ယောက် ရပ်နေ၏။

ငှက်ကျွန်သည် အပေါ်ထပ်၌ရပ်လျက် နေလေသည်။
သူတို့ ဘာမှမပြောမီမှာပင် ငှက်ကျွန်၏အသံ ထွက်ပေါ်

လာလေသည်။

“အခု ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”
သူမ၏အသံသည် ဟိန်းထွက်နေ၏။

၁၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“အုန်းမောင်းလေးချက်တိတိ ချီနေပါပြီ”
မိန်းကလေးကခေါင်းငုံ့ကာ အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။

“အုန်းမောင်းခေါက်သံလေးချက်ဆိုတာ အိပ်ရာဝင်သင့်
တဲ့အချိန် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ပြန်မအိပ်သေးတာလဲ”

ငှက်ကျွန်သည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် အောက်သို့ဆင်းလာ
ပြီး လှေကားထိပ်တွင်ရပ်ကာ မိန်းကလေးအား ကြိမ်းမောင်းနေ
လေသည်။

အမှတ်(၁)က ရယ်ချင်လာသည်။

ဤမိန်းကလေးက အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည်
ဟု ဝူးတင့်ဝမ်းကမာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုမှာမူ ငှက်ကျွန်၏ ပြစ်တင်ပြောဆိုနေသည်ကို တစ်
ခုမှ တုံ့ပြန်ခံခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မိန်းကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရုတ်တရက်
ထခုန်လိုက်ပြီး သူတို့၏ဘေးနားမှ ကျော်လွှားသွားလေသည်။

အမှတ်(၁)သည် အသက်မရွံ့ဘဲ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ
၏။

ကျန်ရှိသော လူသတ်သမားခြောက်ယောက်တို့က
လည်း မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

ဝရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၅၇

မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ အလွန်အဆင့်မြင့်
သည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩသွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မိန်းကလေးအား လှည့်ကြည့်လိုက်သောအ
ခါ ထိုမိန်းကလေးသည် အမှောင်ထုကြားသို့ ကွယ်ပျောက်သွား
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ငှက်ကျွန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး လူသတ်
သမားများအား မတွေ့မြင်လိုက်သည့်အလား လှေကားပေါ်သို့
ပြန်လည်တက်သွားလေသည်။

အမှတ်(၁)သည် ယခုမှစိတ်သက်သာရာရသွားလေ
သည်။

အံ့ အံ့ အံ့

ငှက်ကျွန်သည် သူ၏အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။
ထို့နောက် အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ကုတင်ပေါ်သို့လဲ

လျောင်းလိုက်လေသည်။

သူမသည် မည်သည့်အကြောင်းများတွေ့နေသည်မှန်းမ
သိ မျက်မှောင်ကုပ်နေ၏။

ထိုစဉ် အပြင်ဘက်မှမြူးနှင်းများသည် အခန်းထဲသို့ လွင့်
ပျံ့လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုမြူးနှင်းများသည် မြူးနှင်းမဟုတ်တော့ဘဲ မီးခိုးများဖြစ်

၁၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သည်ကို တွေ့ရသည်။

ယင်းမီးခိုးများသည် ပြတင်းပေါက်မှသေးငယ်သော အပေါက်ကလေးတစ်ခုသို့ တိုးဝင်လာလေသည်။

အမှန်မှာ လူတစ်ယောက်က အပြင်ဘက်မှနေပြီး သေးငယ်သောပြွန်တစ်ခုဖြင့် မှုတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်းထဲ၌ မီးခိုးလုံးများသည် တဖြည်းဖြည်းများ၍ များ၍လာလေသည်။

ငှက်ကျွန်သည် ရုတ်တရက် သတိပြုမိလိုက်သည်။ သူမသည် နံရံပေါ်မှခေးကိုဆွဲလိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ကုတင်အောက်သို့ရောက်သည်နှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ယိမ်းယိုင်ကာ မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေသည်။

အံ အံ အံ

ထိုစဉ် ပြတင်းပေါက်၏မင်းတုပ်အား ချွန်ထက်သော ဓားတစ်လက်က ဝင်ရောက်လာပြီး ခုတ်ပိုင်းလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ပွင့်သွားသည်။

ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားခုနစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် အခန်းထဲသို့ခုန်ဝင်လိုက်ကြလေသည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၅၉

အမှတ်တစ်က ခွေးဦးစွာလျှောက်သွားပြီးလျှင် ငှက်ကျွန်အား ပွေ့ချီရန် ဟန်ပြင်လိုက်ရာ အခြားတစ်ယောက်က သူထက်ဦးစွာ သွားရောက်ပွေ့ချီလိုက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ငှက်ကျွန်၏မျက်လုံးများသည် ရုတ်တရက် ဖွင့်လိုက်သည်။

သူမ၏လက်ဝါးသည် ထိုလူ၏လည်မိုသို့ ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

“ခုတ်. . . .”

သူမအား ပွေ့ချီထားသောလူသတ်သမားသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

ကျန်ရှိသောလူများသည် အံ့အားသင့်သွားကြ၏။ အမှတ်တစ်က သူလည်မျိုအား လက်ဖြင့်ပွတ်နေ၏။

အကယ်၍ သူကသာငှက်ကျွန်အား ပွေ့ချီမိလျှင် ယခုသေဆုံးသွားသူမှာ မိမိပင်ဖြစ်ရမည်ဟုတွေးမိကာ ကျောချမ်းသွားလေသည်။

ငှက်ကျွန်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ သူမသည် ကျန်ရှိသော လူသတ်သမားခြောက်ယောက်အား အေးတိအေးစက်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ကို ဘယ်သူကခိုင်းလိုက်တာလဲ. . . ဝူးတင့်ဝမ်း ဟုတ်လား”

ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားများက အံ့အားသင့်သွား

၁၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ပြန်လေသည်။

သူတို့၏မျက်နှာပေါ်၌ အနက်ရောင်အဝတ်များဖုံးကွယ်ထားကြသဖြင့် သူတို့၏မျက်နှာ၏ဟန်မူရာကို မတွေ့မြင်နိုင်သော်လည်း သူတို့၏မျက်လုံးထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသောတန်မူရာအား တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

ငှက်ကျွန်က အေးစက်သောအသံဖြင့်... .

“ဝူးတင်ဝမ်းက သည်းမခံနိုင်တာတောင် ကျွန်မကိုသတ်ဖို့မသင့်ဘူး”

ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားများက ပါးစပ်ပိတ်မြဲ ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ငှက်ကျွန်က မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကိုသတ်ချင်ရင် နည်းနည်းပါးပါးတတ်တဲ့လူတွေကို ခိုင်းဖို့ကောင်းတယ်၊ အခုတော့ အသုံးမကျတဲ့လူကိုမှ ခိုင်းတာ အံ့ပါရဲ့ရှင်”

သူမသည်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက လူကိုမသတ်ချင်ဘူး... ရှင်တို့ကိုလဲ သတ်ဖို့စိတ်မကူးဘူး... ဒါပေမယ့်... .”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သူမ၏ဝဲဘက်လက်သည် ကြောင်ခြေသည်းကဲ့သို့ ကွေးထားသည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၆၁

ယာဘက်လက်သည် လက်ညှိုးနှင့်လက်ခလယ်အား ကွေးထားလိုက်သည်။

ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားခြောက်ယောက်အနက် ငါးယောက်က ငှက်ကျွန်အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

အမှတ်စဉ်တစ်၏မျက်လုံးအစုံသည် သူ၏လူများကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ငှက်ကျွန်၏မျက်နှာပေါ်သို့ ရွေ့လျားလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူသည် ငှက်ကျွန်အား ခုန်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ကျန်ရှိသောလူငါးယောက်ကလည်း တစ်ပြိုင်တည်း လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

အမှတ်စဉ်တစ်၏မျက်လုံးမှာ အချက်ပြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့၏ခြောက်ယောက်သည် ဓားကိုအသုံးမပြုဘဲ လက်ငါးများဖြင့် ငှက်ကျွန်အား နေရာခြောက်ခုမှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့ခြောက်ယောက်၏ ပြိုင်တူလှုပ်ရှားမှုမှာ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။

ငှက်ကျွန်သည် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်၏။ လက်မှာလည်း နှစ်ဖက်ထဲဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမတစ်ယောက်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း လူခြောက်ယောက်အား ခုခံနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သဘောပေါက်လာလေသည်။ ငှက်ကျွန်သည် မည်သို့မှမတတ်နိုင်ပါ။

သူမ၏ခြောက်ထောက်သည် ဝင်ရောက်လာသောလူ

၁၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

တစ်ယောက်အား ကန်ထည့်လိုက်သည်။

သူမ၏ ဝဲဘက်တတောင်ဆစ်သည် အခြားလူတစ်ယောက်၏ရင်ဝဲသို့ ဆောင့်သွင်းလိုက်သည်။

ဝဲဘက်လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းသည် အမှတ်တစ်၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးသို့ ထိုးချလိုက်သည်။

အမှတ်တစ်က တပျာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ဝဲဘက်လက်သည် ငှက်ကျွန်၏ယာဘက်လက်မောင်းအား ဖမ်းထားလိုက်လေသည်။

သူ၏ဝဲဘက်လက်သည် ငှက်ကျွန်၏သွေးကြောအား ထောက်လိုက်သည်။ အခြားလူတစ်ယောက်က ငှက်ကျွန်၏ဝဲဘက်လက်အား ဖမ်းထားလိုက်လေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူမ၏ခြေထောက်တစ်ဖက်အား အခြားလူတစ်ယောက်က ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

သူမသည် အခြေအနေမဟန်မှန်း သိလိုက်သဖြင့် အကူအညီတောင်းရန် အော်ခေါ်မည်အပြုတွင် အခြားလူသတ်သမားတစ်ယောက်က နောက်မှနေပြီး သူမ၏ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

အမှတ်စဉ်တစ်သည် သူမ၏သွေးကြောများကို အနည်းဆုံးခုနစ်နေရာခန့် ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ငှက်ကျွန်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေသွားလေသည်။

အမှတ်စဉ်တစ်က ငှက်ကျွန်အား ပွေ့ချီလိုက်သည်။

၁၆၃ ❖ ဝဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂)

ထို့နောက်...

“ကဲ... အမှတ်စဉ်သုံးက အမှတ်စဉ်ခုနစ်ရဲ့အလောင်းကိုသယ်ခဲ့လိုက်”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် အခန်းဝဲသို့ပြေးသွားလေသည်။

အံ အံ အံ

မိုးလင်းလူလူအချိန် ဖြစ်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ပို၍မှောင်မဲနေ၏။ မိုးလင်းလူလူအချိန်သည် တစ်ညလုံး၏ အမှောင်ဆုံးသောအချိန်ဖြစ်သည်။

ကြေးတန်းစား လူသတ်သမားခြောက်ယောက်တို့သည် လူနှစ်ယောက်အား ပွေ့ချီ၍ လာလမ်းအတိုင်း ကြက်တူရွေးဂေဟာမှထွက်လာပြီးလျှင် လမ်းပေါ်သို့ရောက်သွားလေ၏။

လမ်းမပေါ်တွင် မီးရောင်အနည်းငယ်မျှပင် မရှိပါ။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာမှောင်မဲပြီး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အငွေ့အသက်များသည် လမ်းမတစ်ခုလုံးအား ဖုံးလွှမ်းသွားသည်ဟု ထင်ရပေသည်။ ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားခြောက်ယောက် ကျောချမ်းသွားသည်။

သူတို့သည် အပေါ်သို့ ပြိုင်တူခေါင်းမော့ကြည့်သည်။

ယင်းသို့မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ လူတစ်ယောက်

သည် ခေါင်မိုးပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာလေသည်။
 ထိုလူသည် အဖြူရောင်အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။
 သူ၏ဆံကေသာများသည်ရှုပ်ပွပြီး ပခုံးပေါ် သို့ဝဲကျနေ
 ၏။ ထိုသူမှာ လူလော သို့မဟုတ် အားလုံးကကြောက်ရွံ့ နေကြ
 သော ဖုတ်ကောင်ပင်ဖြစ်နေသလော။
 ငှက်ကျွန်၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားသည်။
 “ဟား... ဟား... ဟား”
 ထိုလူက ထပ်မံရယ်မောလိုက်သည်။
 ထိုရယ်မောသံကြားလိုက်သည်နှင့် သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံ
 တွင် ပြူးရောင်သန်းလာလေသည်။ ထိုရယ်မောသံအား သူမက
 ရင်းနှီးခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။

အို အို အို

ကြေးတန်းစား လူသတ်သမားခြောက်ယောက်တို့သည်
 လူတစ်ယောက် ခေါင်မိုးပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာသည်ကို တွေ့မြင်
 လိုက်သည်နှင့် သူ၏ခြောက်ထောက်နှစ်ဖက်သည် ကြေးတန်း
 စား လူသတ်သမားနှစ်ယောက်အား တစ်ဆက်တည်း ကန်ထည့်
 လိုက်လေ၏။

“ဝုန်း... ဝုန်း”

ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားနှစ်ယောက်သည် အဝေး

သို့လွင့်သွားသည်။ ထိုလူသည် တစ်ဆက်တည်း ကျွမ်းတစ်ပတ်
 ပစ်ပြီးလျှင် အမှတ်စဉ်တစ်၏ရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။
 သူ၏လက်သီးနှစ်လုံးသည် အမှတ်စဉ်တစ်၏မျက်နှာသို့
 ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။ အမှတ်စဉ်တစ်က ခေါင်းကိုးပြီး ရှောင်
 တိမ်းလိုက်သည်။
 ထိုလူသည် လက်သီးနှစ်လုံးတိုက်ခိုက်ပြီးနောက် ရပ်နား
 ခြင်းမပြုဘဲ ထပ်မံပြီး လက်သီးနှစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်ပြန်လေ၏။
 ထို့ပြင် ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်သေး၏။ အမှတ်စဉ်
 တစ်သည် ငှက်ကျွန်အား ဆက်၍ ဖမ်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။
 သူသည် ငှက်ကျွန်၏ခန္ဓာကိုယ်အား တွန်းထုတ်လိုက်
 သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခါးမှစားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
 ထိုလူသည် ဆက်၍တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ငှက်ကျွန်အား
 ဖမ်းထားလိုက်ပြီး ခေါင်မိုးပေါ်သို့ခုန်တက်သွားလေသည်။
 ကြေးတန်းစား လူသတ်သမားခြောက်ယောက်တို့သည်
 ခေါင်မိုးပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်ရာ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထား
 သောလူမှာ ထွက်ပြေးသွားခြင်းမရှိဘဲ ခေါင်မိုးပေါ်၌ ထိုင်နေ၏။
 ငှက်ကျွန်သည် သူ၏ရင်ခွင်ထဲ၌ပြူးလျက် ထိုင်နေသည်
 ကို တွေ့ရလေသည်။ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက
 ငှက်ကျွန်၏သွေးကြောများကို ဖြေပေးလိုက်လေသည်။
 ကြေးတန်းစား လူသတ်သမားခြောက်ယောက်တို့သည်
 ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ငေး၍ကြည့်နေသည်။

၁၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ငှက်ကျွန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင် တော်တော်ဆိုးတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက စကားမပြောဘဲ ပြုံးနေ၏။ ငှက်ကျွန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“အရင်တစ်ခါတုန်းက ရှင် ခေါင်းထဲကထွက်လာတယ်

... အခုကျတော့ မိုးပေါ်ကဖြုတ်ကျလာတယ်၊ ဘယ်လိုလဲရှင်”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက ပြုံးနေ၏။

ထိုလူကား ဝမ်းဖုန်းပင်ဖြစ်လေသည်။

အိ အိ အိ

ကြေးတန်းစား လူသတ်သမားခြောက်ယောက်တို့သည် ထိုအဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူမှာ ဝူးတင့်ဝမ်းပြောပြသော ငှက်ကျွန်အနီးမှာရှိသည့် လူငယ်ဖြစ်သည်ဟု သိလိုက်ရလေသည်။

သူတို့သည် မည်သို့လုပ်ရမည်ကို အမှတ်စဉ်တစ်၏အမိန့်ကို စောင့်နေကြသည်။

အမှတ်စဉ်တစ်မှာ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ရပ်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ကြက်တူရွေးဂေဟာဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၆၇

လမ်း၏တစ်ဖက်၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရပ်နေသည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် ကြက်တူရွေးဂေဟာတွင် တံခါးဖွင့်ပေးသော မိန်းကလေးပင်ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေးက ခါးထောက်ရပ်နေပြီး သူတို့အား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားများသည် ရင်ထဲ၌ လေးလံသွားကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မီးရောင်တစ်ခုသည် လမ်းမပေါ်သို့ ထိုးကျလာသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏တံခါးမှာ ပွင့်သွားပြီး ဆိုင်ထဲမှမီးရောင်များက ဖြာထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းဆိုင်သည် ကုန်မျိုးစုံဆိုင်ဖြစ်သည်။

ကုန်မျိုးစုံဆိုင်ထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းချင်းလှမ်း၍ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုလူကား ကုန်မျိုးစုံပိုင်ရှင် အဘိုးအိုသန်ကောင်ပင်ဖြစ်၏။

သူသည် လက်တစ်ဖက်က မီးအိမ်ကိုကိုင်လျက် ကျန်လက်တစ်ဖက်တွင် အိတ်တစ်လုံးကို ကိုင်ထားသည်။

အပြင်သို့ရောက်သောအခါ သူက ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားများကိုမကြည့်ဘဲ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဝမ်းဖုန်းကိုသာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . သူငယ်၊ မင်း ထုံးဖြူဝယ်ဦးမလို့လား”

ခေါင်မိုးပေါ်၌ မဲမှောင်နေ၏။

၁၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုက ယင်းကဲ့သို့ မျက်လုံးလျင်သည်ကို ဝမ်းဖုန်းက အံ့ဩသွားသည်။

“မလိုတော့ပါဘူးဗျာ... ကျုပ် နံရံကိုသုတ်ပြီးပြီပဲ”
အဘိုးအိုသန်ကောင်က... .

“မင်း ထုံးဖြူဝယ်တာ နံရံသုတ်ဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ”
ဝမ်းဖုန်းက... .

“တော်ပါတော့ဗျာ... အခု ကျုပ်က သူများ မျက်လုံး
ကန်းအောင်မလုပ်ချင်ပါဘူး”

အဘိုးအိုသန်ကောင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဝယ်ချင်နေပေါ့”

သူသည် လမ်း၏တစ်ဘက်မှာရပ်နေသော မိန်းက
လေးကို လှမ်းမေးလိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒီက ကလေးမကော ထုံးဖြူမဝယ်ဘူးလား”

မိန်းကလေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

အဘိုးအိုသန်ကောင်က စိတ်မပျက်သေးပါ။

“ကျုပ် ဈေးလျောပေးပါမယ်၊ စောစောစီးစီး ဝယ်စမ်းပါ
ဗျာ”

မိန်းကလေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ပေါင်ဒါတို့... ပါးနီတို့ဆိုရင် ကျွန်မက စဉ်းစား
မယ်... နံရံသုတ်တဲ့ထုံးဖြူဆိုတော့ ကျွန်မ အသုံးမတူလို့ပဲ
အဘိုးအိုသန်ကောင်က... .

၁၆၉ ❖ ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂)

“နံရံသုတ်တဲ့ထုံးဖြူဟာ အခြားမှာလဲ အသုံးဝင်ပါတယ်”
သူသည် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဥပမာ ခေါင်မိုးပေါ်က မိတ်ဆွေကြီးက ဒီထုံးဖြူကို
သူများမျက်လုံးကန်းအောင် အသုံးပြုလိုက်တာဗျ”

မိန်းကလေးက... .

“အခြားလူရဲ့ မျက်လုံးကန်းသွားအောင်လုပ်ဖို့ဟာ ကျွန်
မမှာပိုပြီး လွယ်ကူတဲ့နည်းတစ်ခု ရှိပါတယ်”

သန်ကောင်အဘိုးအိုက... .

“ဟုတ်လား”

မိန်းကလေးက... .

“မယုံရင်တော့ ဒီမှာကြည့်ပါ”

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ပျံလွှားတစ်ကောင်ပမာ ခုန်
တက်လိုက်ပြီး ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားရှေ့သို့ ကျရောက်

သွားလေသည်။
ထိုကြေးတန်းစားလူသတ်သမားမှာ အမှတ်စဉ်(၃)ဖြစ်

၏။ အမှတ်စဉ်(၃)၏ပခုံးပေါ်တွင် အမှတ်စဉ်(၇)၏အလောင်း
တို့ ထမ်းထားသည်။

သူသည် ကျန်သောလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရှေ့သို့ရောက်ရှိ
ထားသောမိန်းကလေးအားခုတ်ချလိုက်သည်။ သူ၏ခားမရောက်

မီ မိန်းကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ထပ်မံခုန်တက်သွားသည်။
ခားသည် မိန်းကလေး၏ခြေထောက်အောက်ပိုင်းသို့

၁၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ခုတ်ချလိုက်ရာ မိန်းကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အမှတ်စဉ်(၃)၏ နောက်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

အမှတ်စဉ်(၃)၏မျက်လုံးအစုံသည် ရုတ်တရက် စူးရှသောဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည့်အလား ဖြစ်သွား၏။
“အား... ”

သူသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မျက်လုံးအားပိတ်ထားပြီး လျှင် လက်ထဲမှစားကိုလည်း(၈)ခုတ်တိတိ ခုတ်ချလိုက်လေသည်။ သို့သော် မိန်းကလေးအား မထိပါ။

မိန်းကလေးသည် အမှတ်စဉ်(၃)၏ခေါင်းပေါ်သို့ ထပ်မံကျော်သွားပြီး မူလနေရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားလေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် အပ်ကလေးတစ်ချောင်းပါနေ၏။

ယင်းအပ်ကလေး၏အဖျားတွင် သွေးများစွန်းနေသည်။ သူမသည် ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ သူမ၏အပြုံးသည် ကြမ်းကြုတ်သည့်အပြုံး ဖြစ်နေသည်။

ကျန်ရှိသော လူသတ်သမားငါးယောက်တို့သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ် သူတို့နောက်မှ ခြေသံကြားလိုက်ရ၏။ သူတို့က လှည့်ကြည့်ရာ အဘိုးအိုသန်ကောင်သည် သူတို့နှင့် တစ်လခန့် အကွာသို့ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အဘိုးအိုသန်ကောင်သည် သူတို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ခြေလှမ်းတို့ကနဲ ရပ်သွားသည်။

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၇၁

ယခု ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားခြောက်ယောက်တို့မှာ မျက်လုံးငါးစုံသာ ကျန်တော့သည်။ ထိုမျက်လုံးငါးစုံသည် အဘိုးအိုသန်ကောင်အား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

အဘိုးအိုသန်ကောင်သည် အနည်းငယ်ထူးခြားနေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အဘိုးအိုသန်ကောင်က အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ထုံးဖြူဟာ မင်း အပ်ကလေးထက် မညံ့ပါဘူးကွာ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် သူသည် အမှတ်စဉ်တစ်ထံသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ အလွန်လျင်မြန်လှပေသည်။ အမှတ်စဉ်တစ်က ကြိုတင်သတိရှိနေ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ဓားတစ်လက်အသင့်ပြင်ထားလေသည်။

အဘိုးအိုသန်ကောင် သူ့ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ဓားသည် အဘိုးအိုသန်ကောင်၏ခေါင်းပေါ်သို့ခိုး၍ ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုသန်ကောင်သည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သို့သော် သူ၏ဓားသည် အဘိုးအိုသန်ကောင်အား မခုတ်မိပါ။

ထုံးဖြူအိတ်ပေါ်သို့သာ ခုတ်ချမိလေသည်။ ထုံးဖြူအိတ်

၁၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

သည် နှစ်ပိုင်းကွဲသွား၏။ ထုံးမှန်များသည် ပလူယုံသွားသည်။ အမှတ်စဉ်တစ်သည် ဖြူဖွေးသောထုံးဖြူမှန်များအကြား တွင် မည်သည့်အရာကိုမှ မတွေ့ရပါ။

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သောစိတ်များသည် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကာကွယ်ရန် ဓားအား ဝှေ့ယမ်း လိုက်သည်။

ဓား၏ဝှေ့ယမ်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသောလေများ သည် ထုံးဖြူမှန်များပို၍ လွင့်ပျံ့သွားစေလေသည်။

ကြေးတန်းစား လူသတ်သမားခြောက်ယောက်တို့သည် မည်သည့်အရာကိုမှမမြင်ရဘဲ ဓားကိုသာဝှေ့ယမ်းနေလေသည်။

သန်ကောင်အဘိုးအိုသည် လက်ထဲတွင်တစ်ပိုင်းစီဖြင့် နေသော ထုံးဖြူအိတ်အား ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း... .”

ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားနှစ်ယောက်သည် မြေပေါ် သို့ လဲကျသွားသည်။

အခြားလူသတ်သမားတစ်ယောက်မှာလည်း ဒူးထောက် ၍ လဲကျသွားလေသည်။

မကြာပါခေ့။ နောက်ထပ် ကြေးတန်းစားလူသတ်သမား နှစ်ယောက်သည် ထုံးဖြူမှန်များကြားမှ ထိုးဖောက်ထွက်သွားပြီး လျှင် မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေသည်။

ဝရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၇၃

အမှတ်စဉ်တစ်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။ “ခင်ဗျားကြီးဟာ တော်တော်ရက်စက်ပါလား”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် သိန်းငှက် တစ်ကောင်ပမာ သန်ကောင်အဘိုးအိုအား ခုန်အုပ်လိုက်လေ၏။

သူသည် သန်ကောင်အဘိုးအိုရှေ့သို့ရောက်ရှိလာသည် နှင့် မီးရောင်အောက်တွင် သိန်းငှက်ခြေသည်းပမာ လက်တစ်ခု သည် သူ၏လည်မျိုကိုညှစ်ပြီး အဝေးသို့ပစ်လိုက်ရာ အမှတ်စဉ် တစ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နှင်းဖြူများကြားသို့ လဲကျသွားလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းသည် မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး အတန်ကြာကြည့်နေ လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံတွင် အံ့ဩသည့်အရိပ်အယောင် များ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

ယခုမှပင် သန်ကောင်အဘိုးအိုမှာ သိုင်းပညာရှင်တစ် ဦးဖြစ်မှန်း သိရလေသည်။

ငှက်ကျွန်သည် သူမနှင့်မဆိုင်သည့်အလား အေးဆေး စွာ ရပ်နေ၏။

သူမသည် သန်ကောင်အဘိုးအိုအား သေချာစွာ အကဲ ခတ်ကြည့်နေ၏။

သန်ကောင်အဘိုးအိုမှာ ပျင်းရိစွာဖြင့် ဝမ်းဖုန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“တို့နှစ်ယောက်ရဲ့နည်းဟာ ဘယ်သူနည်းက ပိုကောင်း

၁၇၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သလဲဗျာ”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“နှစ်မျိုးစလုံး မကောင်းဘူး”

သူ့စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အနီရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးမှာ သူ့ထံသို့ရောက်ရှိလာသည်။

ဝမ်းဖုန်းက သူမအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင် ပြောကြည့်လေ”

ဝမ်းဖုန်းက

“(၁၄) (၁၅)နှစ်ပဲရှိမယ်ထင်တယ်”

မိန်းကလေးက ရယ်မောလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုန်းက မကျေမနပ်ဖြင့်

“(၁၅)နှစ်သာရှိတဲ့မိန်းကလေးက အခုထဲက လူသတ်

ရင်းကြီးလာတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မိန်းကလေးက မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပြီး

“ကျွန်မ နောက်ထပ်ငါးနှစ်နေလဲ ဒီအတိုင်းပဲတွေ့မှာပဲ”

ဝမ်းဖုန်းက

“မင်းအသက် ဒီအတိုင်းပဲရှိနေမယ် ဟုတ်လား”

မိန်းကလေးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မရှိလို့ကော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၇၅

ဝမ်းဖုန်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ ဘယ်အချိန်ကစပြီး လူသတ်ဖူးခဲ့သလဲ”

မိန်းကလေးက

“လွန်ခဲ့တဲ့(၁၅)နှစ်တုန်းကပါ”

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်း အခု(၁၅)နှစ်ပဲရှိသေးတယ် . . . လွန်ခဲ့တဲ့(၁၅)နှစ်

ဆိုရင် မင်းမှမေ့သေးဘဲ”

ငှက်ကျွန်က ရုတ်တရက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်

သည်။

“ရှင်က သူ့ကို(၁၅)နှစ်ပဲရှိတယ်လို့ ထင်နေတာ . . .

ကျွန်မကော အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလို့ထင်သလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“(၂၁)နှစ်”

ငှက်ကျွန်က

“တော်သေးတာပေါ့ . . . ကျွန်မကို အခါလည်သမီး

လောက်ပြောမလားလို့ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

“ဒီမှာ မင်းခေါင်းဟာ ကောင်းသေးရဲ့လား”

ငှက်ကျွန်က

“ကောင်းပါတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက

၁၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ အခါလည်သမီးမဖြစ်နိုင်ဘူး”
ငှက်ကျွန်က ပြုံးလိုက်သည်။

ရှင်”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူ့အသက်ဟာ (၃၅)နှစ်တောင် မြို့ပြီ”

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေတော့သည်။

၏။ သူသည် သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး . . .

ဘူး”

“ဘာပဲပြောပြော သူဟာ (၃၅)နှစ်ဆိုတာ ကျုပ်မယုံနိုင်

ငှက်ကျွန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“မယုံရင် သူ့မျက်နှာကိုခွာကြည့်လိုက်ပါလား”

အား မတွေ့ရတော့ပါ။

သူ၏အနီး၌ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အနီရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသေး၏။

သူမ၏လက်ထဲတွင် သားရေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသောမျက်

နှာဖုံးတုတ်ခုံကိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက သူမအား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၇၇

“ခင်ဗျားနဂိုရုပ်က မဆိုးပါဘူး . . . ဘာဖြစ်လို့မျက်နှာ အတုတပ်ထားရတာလဲ”

အမျိုးသမီးက . . .

“ကျွန်မသာ ဒီမျက်နှာအတုတပ်မထားရင် အားလုံးက ကျွန်မကိုသိကြတော့မှာပေါ့”

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူတုန်း”

“ဝေ့ချီလုံ”

ဝမ်းဖုန်းက အံ့ဩသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက အပ်ဝိဇ္ဇာဝေ့ချီလုံကိုး”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ဝမ်းဖုန်းက . . .

“ခင်ဗျားက သူများမျက်လုံးတွေကိုကန်းအောင် အပ်နဲ့ ထိုးဖောက်တတ်တယ် ဟုတ်လား”

ဝေ့ချီလုံက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ဒီလူတွေရဲ့ မျက်လုံးကိုဖောက်လိုက်တာဟာ နောက်ထပ်မတရားသဖြင့် မလုပ်နိုင်အောင်လို့ပါ”

သူမသည် သန်ကောင်အဘိုးအိုဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“ရှင်လဲ ဒီအတိုင်းပဲမဟုတ်လား”

၁၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သန်ကောင်အဘိုးအိုသည် သူမ၏စကားကို မကြား
သည့်အလား ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

“ဝေခိုလုံက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီလူတွေဟာ ကြားတန်းစားလူသတ်ကောင်တွေဖြစ်
တယ်ဆိုတာ ကျွန်မအကဲခတ်မိပါတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“အင်း. . . ခင်ဗျားလိုလူမျိုးဟာ သိုင်းလောကမှာလှုပ်
ရှားဖို့ ကောင်းပါတယ်”

ဝေခိုလုံက. . . .

“ကျုပ် သိုင်းလောကမှာ(၇)နှစ်တိတိ လှုပ်ရှားခဲ့ပါပြီ. . .
မောလဲမောလှပါပြီရှင်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ကြက်တူရွေးဂေဟာကိုလာပြီး
အနားယူတာဟုတ်လား”

ဝေခိုလုံက. . . .

“ကျွန်မအနားယူတယ်လို့ ဘယ်သူပြောသလဲ. . .
ကျွန်မအလုပ်လုပ်နေတာကို ရှင်တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“တံခါးစောင့်တဲ့အလုပ်ဟာ သင့်တော်တဲ့အလုပ်တစ်ခု
လို့ ကျုပ်မထင်မိဘူးဗျ”

ဝေခိုလုံက. . . .

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၇၉

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ခင်ဗျားလဲ ဒီအလုပ်ကိုမကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

ဝေခိုလုံက. . . .

“မကြိုက်ပါဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက သူမအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ရန်သူကို ဒီမှာလာပြီး ရှောင်တိမ်းနေ

တယ် ဟုတ်လား”

ဝေခိုလုံက. . . .

“ကျွန်မရဲ့ရန်သူတွေဟာ မျက်မမြင်ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီရှင်”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စနဲ့ဒီကိုရောက်လာရတာလဲ”

ဝေခိုလုံက. . . .

“ကျွန်မတံခါးစောင့်တဲ့အလုပ်ဟာ ကျုပ်လုပ်ရမယ့်အ
လုပ်ကို ကာကွယ်ရအောင် တမင်တကာလုပ်နေတာပါ”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတာဝန်ယူထားတဲ့အလုပ်က အာလဲ”

ဝေခိုလုံက. . . .

“ကျွန်မအလုပ်က ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တဲ့အလုပ်ပါ

ဗဲ”

“အော်. . . ခင်ဗျားက ကြက်တူရွေးဂေဟာကိုလာပြီး

၁၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တာကိုး”

ဝေခိုလိုက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျုပ်တာဝန်က ငှက်ကျွန်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ပါပဲ”

ငှက်ကျွန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို စောင့်ကြပ်နေတယ်လို့ပြောရင် ပြီးတယ်မဟုတ်လား”

ဝေခိုလိုက်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလေတော့သည်။

ဝမ်းဖုန်းက ကြားဖြတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ငှက်ကျွန်က ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ”

ဝေခိုလိုက်က... . . .

“အခုထိတော့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး သူ့မိခင်က ကျွန်မအသက်ကို ကယ်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

ဝမ်းဖုန်းမှာ သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“ကျုပ်သိပြီ... လိတလျှံကခိုင်းလိုက်လို့ မဟုတ်လား”

ဝေခိုလိုက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ကျုပ်အမြင်နဲ့ပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ တာဝန်မကျော့ဘူးလို့ထင်တယ်”

ဝေခိုလိုက်သည် မြေပေါ်မှအလောင်းခုနစ်လောင်းအား

ကြည့်လိုက်ပြီး... . . .

ဝရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၈၁

“သူတို့တိတ်တဆိတ်ဝင်လာကတည်းက ကျွန်မတွေ့ရှိပြီးပြီ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ဒါဖြင့် သူတို့ဝင်ထွက်ရဲတာကိုသိလျက်နဲ့ ဘာမှမလုပ်ပါလား”

ဝေခိုလိုက်က... . . .

“ခုနက သူ့အမေက လူလွတ်ပြီး အကြောင်းကြားပါတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“ဘာအကြောင်းများ ကြားထားလို့လဲ”

ဝေခိုလိုက်က... . . .

“သူ့အမေကမှာလိုက်တယ်... သူ့ကို ကြက်တူရွေးဂေတာကနေ ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါလို့”

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး... . . .

“ဒါပေမယ့် သူကမလိုက်ဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်လေ”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် လူသတ်သမား သူ့ကိုလာခေါ်တာကို ခင်ဗျားက အားပေးအားမြှောက်လုပ်နေတာကိုး”

ငှက်ကျွန်က ကြားဖြတ်လိုက်၏။

“ကျွန်မ အိမ်ပြန်မလိုက်ဘူး”

ဝေခိုလိုက်က... . . .

၁၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“စကားမများနဲ့ အခုချက်ချင်းပဲ ကျုပ်က မင်းကိုလိုက်ပို့ရ လိမ့်မယ်”

ငှက်ကျွန်က... . . .

“ကျွန်မက မပြန်ချင်ဘူးဆိုရင်... . . .”

ဝေ့ချီလုံက... . . .

“မင်းမပြန်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်က မင်းရဲ့သွေးကြောပိတ်ပြီး ထမ်းခေါ်သွားမှာပေါ့”

ငှက်ကျွန်က မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ညည်းက အပ်ပညာအလွန်ကျွမ်းကျင်တယ်... တ ခြားသိုင်းပညာလဲမဆိုးဘူး... ဒါပေမယ့် ညည်းက ကျုပ်ကို သွေးကြောပိတ်တာ ညှိပါသေးတယ်”

ဝေ့ချီလုံက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကမနိုင်တော့ အဘိုးအိုသန်ကောင်ဆီက အကူ အညီယူရမှာပဲ”

ငှက်ကျွန်၏မျက်နှာသည် ကွက်ကနဲပျက်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ သူမက ဝမ်းဖုန်းရင်ခွင်ထဲသို့တိုးဝင်သွား ၏။

“အသက်စွန့်ပြီး ကျွန်မကိုကယ်မဲ့ သူရဲကောင်းတစ် ယောက်ရှိသေးတယ်ရှင်”

သူမသည်ပြောရင်း ဝမ်းဖုန်းလက်ကိုဆွဲကာ ထိုင်ရာမှထ လိုက်လေသည်။

၁၈၃ ❖ ဝေ့ချီလုံမုလားသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၈၃

“ဒီမှာလေတိုက်ပါတယ်ရှင်... ကျွန်မကို ကြတ်တုဇွေ ဂေဟာပြန်ပို့ပေးပါ”

ရုတ်တရက် ဝေ့ချီလုံက ရှေ့သို့လျှောက်လာသည်။

သူမသည် ဝမ်းဖုန်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်နာမည်ဝမ်းဖုန်း မဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဝေ့ချီလုံက... . . .

“ရှင်မှာ အခြားနာမည်တစ်ခုက ဝမ်းတုံစိမ်းလို့ခေါ်တယ် မဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူသည် ဝမ်းဖုန်းအ မည်ဖြင့် အခြားလူများမလုပ်ဝံ့သော အလုပ်များကို(၇)ခု (၈)ခုခန့် လုပ်ခဲ့၏။

သို့သော် သူ့ကို ဝမ်းတုံစိမ်းဖြစ်မှန်း မည်သူကမှမသိပါ။

ယခုတော့ သူ့အား ဝမ်းတုံစိမ်းဟုသိထားသောသူမှာ လူဆိုးထိန်း ထိဟင်း၊ အရာရှိအန်ကူးဟို၊ နောက်ပြီး အပ်ဝိဇ္ဇာဝေ့ ချီလုံတို့သုံးယောက် ရှိခဲ့လေသည်။

ထိဟင်းသည် လူဆိုးထိန်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အ တွက် မိမိအား စုံစမ်း၍ရနိုင်သည်။

ယခု အန်ကူးဟိုနှင့် ဝေ့ချီလုံတို့က သိရှိသည်မှာ အလွန် အံ့သြဖွယ်ရာကောင်းသည်ဟု ထင်မိလိုက်လေသည်။

၁၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် ယင်းသို့တွေးနေစဉ်မှာပင် ဝေခိုလုံက စကား ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဝမ်းတုံစိမ်းဆိုတာ လက်ရုံးရည်ကော နှလုံးရည်ပါတူး ချွန်တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်လို့ ကျုပ်ကြားခဲ့ဖူးတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောမှပဲ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အထင်ကြီးလာ တယ်”

ဝေခိုလုံက. . . .

“အခုလို ငှက်ကျွန်ရဲ့အမေဟာ သူ့ကိုပြန်ခေါ်တဲ့ကိစ္စ က သူ့အတွက်လုံခြုံမှုရှိအောင်ဆိုတာ ရှင်လဲနားလည်မှာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ကြက်တူရွေးဝေဟာမှာလဲ လုံခြုံပါတယ်ဗျာ”

ဝေခိုလုံက. . . .

“အခုလိုကြက်တူရွေးဝေဟာမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆို တာ ရှင်သိမှာပေါ့”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် နှစ် ယောက်ထဲရှိမှတော့ ငှက်ကျွန်ကို ကာကွယ်နိုင်မယ်လို့ထင်ပါ တယ်”

ဝေခိုလုံက. . . .

“ရှင်ကထင်တာပဲလား. . . ဘာတယ်ကာကွယ်နိုင်စေ

၀ရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၈၅

လား”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ဝေခိုလုံက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဥပမာ ကြေးတန်းစားလူသတ်သမား(၇)ယောက်တို့နဲ့ အရေးကြုံခဲ့ရင်ကော”

ဝမ်းဖုန်းက. . . .

“အခု ကျုပ်တို့လဲကာကွယ်ခဲ့နိုင်တယ်မဟုတ်လား”

ဝေခိုလုံက. . . .

“ကောင်းပါပြီ. . . ဒီလူ(၇)ယောက်ကို ဘယ်သူက လွတ်လိုက်သလဲဆိုတာ သိသလား”

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူကလွတ်လိုက်တယ်ထင်လို့လဲ”

“ဝူးတင့်ဝမ်းကလွဲလို့ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

အိ အိ အိ

အတန်ကြာမှ ဝေခိုလုံက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဝူးတင့်ဝမ်းဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးဆိုတာ ရှင်သိသလား”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ဝေခိုလုံက. . . .

“သူဟာ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့လူတစ်ယောက်

၁၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ပါ။ ရန်သူကိုအလဲထိုးရာမှာ သူက ဘယ်လိုနည်းမျိုးမဆို အသုံးပြု တတ်တဲ့လူရှင့်”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဝေ့ချီလုံက... . . .

“အခု သူက ဘာဖြစ်လို့လူလွတ်ပြီး ငှက်ကျွန်ကိုဖမ်းသွား ကြတာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“သူက လိတလျှံကိုအကျပ်ကိုင်ဖို့ မဟုတ်လား”

“ဝေ့ချီလုံက... . . .

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့... ဒါကြောင့် ရှင်ဟာ ဉာဏ် ကောင်းပါတယ်လို့ ပြောတာ”

သူမသည်တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး စတားဆက်လိုက်သည်။

“အခု သူက အကြံအစည်မအောင်မြင်ဘူး၊ နောက်ထပ် ဘာတွေကြံစည်ဦးမယ်ဆိုတာ ရှင် သိနိုင်ပါ့မလား”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလေသည်။

“ဝေ့ချီလုံက... . . .

“နောက်တစ်ခေါက်ဆိုရင် သူက ငှက်ကျွန်ကိုသတ်ပစ် ချင်သတ်ပစ်မှာရှင့်”

ဝမ်းဖုန်းကလက်မခံဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

“ဝေ့ချီလုံက... . . .

“ရှင်က ငှက်ကျွန်ရဲ့ အသက်အန္တရာယ်မဖြစ်ရလေ

ငရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂) ❖ ၁၈၇

အောင် ဘယ်လောက်တာဝန်ယူနိုင်သလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်နည်းနည်းမှတာဝန်မယူခဲ့ဘူး... ယှဉ်ပြိုင်တိုက် ခိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ လွယ်သေးတယ်၊ သူကချောင်းမြောင်းသတ် ပစ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုမှ မကာကွယ်နိုင်ဘူး”

“ဝေ့ချီလုံက... . . .

“ဒါဖြင့် အခု ကျုပ် သူ့ကိုခေါ်သွားရင် ရှင်ကန့်ကွက်မ လား”

ဝမ်းဖုန်းက... . . .

“နေပါဦး... လိတလျှံဆီမှာကော လုံခြုံရဲ့လား”

“ဝေ့ချီလုံက... . . .

“ဟိုမှာမလုံခြုံရင် ဝူးတင့်ဝမ်းက လိတလျှံဆီကို တိုက် ခိုက်သွားမှာပေါ့၊ ငှက်ကျွန်ကိုဖမ်းစရာ ဘာလိုတော့မှာလဲ”

ဝမ်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် သူ့ကိုခေါ်သွားပါတော့”

ငှက်ကျွန်သည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် သူ၏ရင်ခွင်ထဲမှ ထ ခုန်လိုက်လေသည်။ ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့နေရာမှာ ဒီလောက်လုံခြုံရင် ကျုပ်တောင်လိုက် သွားခွင့်သေးတယ်”

ငှက်ကျွန်က သူ့အား အေးတိအေးစက်ကြည့်လိုက်

သည်။

၁၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ရှင်ကတော့ သွားချင်မှာပေါ့... သူ့ကို ရှင်သိပ်တွေ့ချင်တယ် မဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။
ငှက်ကျွန်က ပို၍ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ရှင်မငြင်းနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား... ရှင့်ကို ကျွန်မသတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

သူမသည် လက်ခလယ်နှင့်လက်ညှိုးနှစ်ခုောင်းအား ကွေးထားပြီး ဝမ်းဖုန်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုန်းက လက်ဖြင့်ကာ၍ ဖယ်လိုက်သည်။

ငှက်ကျွန်၏ကျန်လက်တစ်ဖက်က ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လာလေသည်။

ဝမ်းဖုန်းကလည်း ကျန်သောလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကာထားလိုက်သည်။

သို့သော် ငှက်ကျွန်က ခြေထောက်ဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက်ကန်လိုက်ရာ ဝမ်းဖုန်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ခေါင်မိုးပေါ်မှပြုတ်ကျသွားလေသည်။

သို့သော် သူသည်အောက်သို့ရောက်သောအခါ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အေးဆေးစွာ မတ်တတ်ရပ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ငှက်ကျွန်က အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်... .

“ကျွန်မပြန်လိုက်သွားမယ်... ရှင်လိုက်ခဲ့ရင်တော့ ရှင့်ခေါင်းကို ကျွန်မဖြတ်ပစ်လိုက်မှာပဲ”

၁၈၉ ❖ ဝဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂)

ဝမ်းဖုန်းသည် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး အပေါ်သို့မော့ကြည့်နေ၏။

ငှက်ကျွန်၏အသံသည် ပြန်လည်ပျော့ပျောင်းလာသည်။

“ကြက်တူရွေးဂေဟာက အန္တရာယ်ရှိပေမယ့် ရှင်က သတ္တိရှိပါတယ်... အဲဒီအခန်းထဲမှာပဲ နေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“မင်း ဘယ်အချိန် ငါ့ကိုလာကြည့်ဦးမှာလဲ”

ငှက်ကျွန်က... .

“ကျွန်မလဲမပြောတတ်ဘူး”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“မင်းပြန်လာတဲ့အခါမှာ ငါက လူသေအလောင်းများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

ငှက်ကျွန်က... .

“လူသေအလောင်းဖြစ်တာ အရေးမကြီးဘူး... တော်ကြာ ဖုတ်ကောင်ဖြစ်မှဖြင့် ကျွန်မကြောက်တယ်”

ဝမ်းဖုန်းက... .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ငှက်ကျွန်က... .

“လူသေအလောင်းက အန္တရာယ်မရှိဘူး... ဖုတ်

၁၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကောင်က လူကိုသတ်တယ်ရှင့်”
 ဝမ်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။
 အဘိုးအိုသန်ကောင်က...
 “ဖုတ်ကောင်နဲ့လူသေလောင်း ဘယ်လိုကွာခြားလို့လဲ”
 ဝမ်းဖုန်းက...
 “ဘာမှမကွာခြားပါဘူးဗျာ”
 အဘိုးအိုသန်ကောင်က...
 “ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် လူသေအလောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဖုတ်
 ကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူသေတစ်ယောက်ပါပဲ”
 ဝမ်းဖုန်းက...
 “ဟုတ်ပါတယ်”
 အဘိုးအိုသန်ကောင်က...
 “ဒါဖြင့် သူပြောတဲ့စကားဟာ မင်း သေသေ ရှင်ရှင်
 အရေးမကြီးဘူးဆိုတဲ့သဘော မသက်ရောက်ဘူးလား”
 ဝမ်းဖုန်းက...
 “ဒါကတော့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ အရေးမထားတာကိုး”
 အဘိုးအိုသန်ကောင်က...
 “ဒါကြောင့် မင်းကသတ္တိရှိရုံနဲ့ ရင်ဆိုင်ဝံ့တာကိုး”
 ဝမ်းဖုန်းက စကားဦးလှည့်လိုက်သည်။
 “အကြောင်းတစ်ခုက တော်တော်အံ့ဩစရာကောင်း

တယ်”

၁၉၁ ❖ ဝရဲပြည်မှလာသောစေတမန် (၂)

အဘိုးအိုသန်ကောင်က...
 “ဘာများလဲ”
 ဝမ်းဖုန်းက...
 “ကျွန်ုပ်တို့ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ဒီလောက်တောင် ဆူဆူညံညံ
 လုပ်တာ အိမ်ထဲက ဘာသံမှမကြားရပါလား”
 အဘိုးအိုသန်ကောင်က...
 “ဟုတ်တယ်... ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာတော့ ဒီလိုပဲ
 ကွယ်”
 ဝမ်းဖုန်းသည် တစ်ချက်ငွေကြည့်လိုက်သည်။
 လမ်း၏တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်ရှိသော ဆိုင်များသည်
 တံခါးပိတ်လျက်ရှိ၏။
 သူက ပြုံးလိုက်သည်။
 “ဒီအနီးအနားကလူတွေက နားထိုင်းတွေများလား”
 သန်ကောင်အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။
 “နားထိုင်းကြတာတော့ မဟုတ်ဘူး... သူတို့က ပါး
 နပ်လို့လို့”
 ဝမ်းဖုန်းက အပေါ်သို့ခမော့ကြည့်လိုက်၏။
 “ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေရဲ့အလောင်းဟာ ခေါင်းထဲများပြန်
 ရောက်နေပြီလားဟေ့”
 ငှက်ကျွန်က...
 “ကျွန်ုပ်မထွက်လာတုန်းကတော့ ပြန်မလာသေးဘူး...”

၁၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

အခုရောက်ပြီလားဆိုတာ မသိဘူးရှင်”

ဝမ်းဖုန်းက

“ကျုပ် ပြန်ကြည့်လိုက်မယ်”

ငှက်ကျွန်က

“ရှင်ခေါင်းကိုသတိထား”

ဝမ်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ကျုပ်ကိုတော့ ဂရုစိုက်
သား”

“ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူးရှင် . . . ရှင်အသေဆိုးနဲ့သေ
သွားလို့ ကျွန်မတွေ့မြင်ရရင် အန်မိမှာစိုးလို့ပါ”

ဝမ်းဖုန်းက

“စိတ်ချနေ . . . ကျုပ်မိတ်ဆွေက ဒီလောက်တော့ မ
ရက်စက်တတ်ပါဘူး”

စာစဉ်(၂) ပြီး၏။

စာစဉ်(၃) ကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။